

T924 + BẢO CỦA YÊU THƯƠNG

*tuổi
ngọc*

144

Chủ nhiệm, chủ bút :

Quản lý :

Thư ký tòa soạn :

DUYÊN ANH

ĐẶNG XUÂN CÔN

ĐINH TIẾN LUYỆN

BẢN NGUYỆT SAN RA NGÀY 5 VÀ 20 MỖI THÁNG

TOÀ SOẠN VÀ TRỊ SỰ : 63 BUI THI XUÂN (LẦU 1) SAIGON II

1. thư tòa soạn	TUỔI NGỌC
2. nhìn xuống đời	TÒA SOẠN
5. sinh nhật	PHẠM CHU SA
8. bạn ngọc và tuổi ngọc	VŨ MỘNG LONG
12. tình lưu sầu	PHẠM THANH CHƯƠNG
13. hương quê cũ	TRẦN VĂN NGHĨA
14. cơn bão nhỏ khi về	TẠ NGHI LÊ
21. hãy là cơn gió thổi	MƯỜNG MÃN
23. chiếc xe buýt màu xanh	NGUYỄN THANH TRỊNH
33. chấp phở	TỔ HỢP KIẾN
39. chủ nhật yên ương	ĐINH TIẾN LUYỆN
49. hai người tương yêu nhau	DUY NGUYỄN
66. nước mắt và hạnh phúc	NGUYỄN THUY NHƠN
67. anh quyền	KIỀU GIANG
74. như ru tình ngủ say	TÔN NỮ THU DUNG
75. khói xanh hẹn hò	NGUYỄN NGỌC NGHĨA
76. cảm ơn em đã yêu anh	DUYÊN ANH

Biên lai số 597-BTT-NBC cấp ngày 16-4-1971

Hệ biên tập : TỬ KÊ TƯỜNG, MƯỜNG MÃN, NGUYỄN THANH TRỊNH, TẠ NGHI LÊ, ÁI NHÌ, ÁI HOA.

Số 144

Phát hành ngày 20-9-74

Gia 250đ
ban

một lời cáo lỗi

Bắt đầu thực hiện số Văn Thơ Tuổi Nhỏ, thư ký tòa soạn bị cúm, nằm nhà rên hừ hừ. Chủ nhiệm đi xa. Khi ông ta trở về, ông ta bèn lặn kénh ra sớt rết. Do đó, Tuổi Ngọc số đặc biệt Văn Thơ Tuổi Nhỏ chưa thể là số này. Tòa soạn thành thật cáo lỗi cùng bạn ngọc. Thay vào Văn Thơ Tuổi Nhỏ, chúng tôi gửi tới bạn ngọc số báo Văn Thơ Tuổi Vừa Lớn. Ở số 144 mà bạn sắp đọc, truyện dài Cảm ơn em đã yêu anh đã chấm dứt. Duyên Anh chuẩn bị công hiến bạn ngọc một truyện dài thật đặc sắc. Đó là Người con gái ngồi đợi một chuyến tàu về, một thương tình ca của tuổi trẻ trong thời chinh chiến. Truyện viết về một thị trấn buồn nhất miền duyên hải Trung phần. Năm thụt xuống như bước chân mộng lún sâu dưới cát biển, thị trấn bị hai cái đèo Cà và Cù Mông án ngữ tầm mơ. Núi thì cao. «Núi cao chỉ lắm núi ời, Che khuất mặt trời chẳng thấy người yêu». Biển thì mênh mông. Bạn tình thơ lớn lên, mãi bốn ba đường xa quên về. Người con gái ngồi nhìn cái đầu tàu cũ nát, hoen rỉ từ bao nhiêu năm, mong đợi một chuyến tàu xưa đã chở bạn tình thơ đi, nay hãy trở về. Với tình yêu và thanh bình. Truyện này, Duyên Anh đã «rao» mãi, bây giờ mới viết nổi, sau bốn năm có ý nghĩ viết. Tuổi Ngọc đoán chắc, Người con gái ngồi đợi một chuyến tàu về sẽ làm bạn ngọc băng khuỷu, thương cảm sau nhiều tháng cười bằng thích với hai thi sĩ hàng đầu hôm nay là Elvis Đậu và Đoàn Dự. Nhân thế, thư tòa soạn kỳ này, rất xúc động khi nhận được nhiều thư khích lệ của bạn ngọc về hiện tình giấy in và công in. Chúng tôi sẽ cố gắng với khả năng và phương tiện của chúng tôi để giữ sống Tuổi Ngọc. Được số nào hay số đó. Chúng tôi không dám hứa hẹn. Vì hoàn cảnh không cho phép chúng tôi hứa hẹn nữa. Mong bạn ngọc cảm thông.

TUỔI NGỌC

vẫn là giọt sương nghiêm thân mến

Tôi vừa nhận được một bức thư không đề ngày tháng và nơi chốn của Lũy Đức Nghiêm. Thư như thế này : «Kính anh D.A. Xin tạ lỗi với anh. Xin tạ lỗi với các anh ở tòa soạn. Hồi hận vì đã bôi một vết nhơ cho T.N. Ước gì những lời nhục mạ ấy đổ lên đầu Lũy. Đã suy nghĩ. Có nên viết những lời này không. Có thể là một điều gai mắt. Đánh rằng T.N. là tha thứ. Nhưng L.Đ.N. có còn đáng ở với T.N. Hay là... Ước mong một ngày nào T.N. sẽ nhìn lại L.Đ.N. của một *Giọt sương của một Con mưa đầu mùa hạ*. Kẻ tội : Lũy». Thư Lũy viết cứ như là Lũy đánh điện tín. Hẳn Lũy rất khổ tâm. Và đọc xong, tôi thấy thương Lũy Đức Nghiêm vô cùng. Lũy nhận Lũy là «kẻ tội». Ôi chao, khổ quá Lũy. Không có tội gì cả, Lũy ạ ! Lũy chỉ khờ khạo thôi. Bận sau, muốn đùa, hãy chép văn thơ của Nguyễn Du, Nguyễn Gia Thiều, rồi có bị «mắng mỏ» vẫn cười được. Đừng đại chép văn của Nguyễn thị Hoàng. Lũy đã không giận tôi, tôi trách gì Lũy nữa ? Chúng ta vẫn thương nhau như đã thương nhau. Mọi việc đã qua. T.N. không bị ai bôi nhọ cả. Lũy đừng quan trọng hóa T.N. của tôi. Hãy gửi truyện mới về. Hãy cứ ký tên Lũy Đức Nghiêm. Hãy nghĩ mình vẫn là giọt sương, Lũy Đức Nghiêm thân mến. (D.A.)

nỗi bơ vơ của

cô cậu tú tân khoa

Kỳ thi tú tài năm nay được gọi là tú tài ai bi em. Có thể nói đây là một cuộc cách mạng mới mẻ trong chế độ thi cử tại Việt Nam. Và vì là cách mạng nên có nhiều chuyện đáng nói. Trước hết là con số trúng tuyển quá nhiều, lên đến bảy chục ngàn, chưa kể khoảng vài chục ngàn trong kỳ 2. Ngoài ra người ta cũng nhận thấy là con số thí sinh tú tài đậu tôi ưu, ưu, bình, bình thứ, nhiều ngoài sức tưởng tượng. Và như thế, bằng tú tài đang bị lạm phát trầm trọng. Trong lúc đó nền đại học Việt Nam vẫn không có gì «khởi sắc». Trường ọc vẫn thiếu, nạn ngồi «ăn mày chữ nghĩa» ở các giảng đường vẫn còn là «chuyện dài xe buýt». Cours thì bán cắt cổ, giáo sư thiếu trước hụt sau. Ở các quốc gia tân tiến, một giáo sư chỉ lo cho chừng 40 đến 50 sinh viên là nhiều. Riêng ở Việt Nam ta, một giáo sư phải lo cho hàng ngàn sinh viên và dĩ nhiên điều này giáo sư không thể nào kham nổi. Vì thế mới có các đại học «hàm thụ» lo bớt. Ngoài ra, bộ Học cũng đang có dự định lấy các giáo sư sinh ngữ ở trung học để lên dạy cho các sinh viên. Và đại học, đương nhiên trở thành trung học «đệ nhị cấp nổi dài». Đứng trước các viễn tượng khó khăn đó, các cô cậu tú cảm thấy bơ vơ. Muốn vào các phân khoa có thi tuyển ư ? Cửa «tử bi» của các phân khoa này hầu hết không «hở xá» vì chỉ cho các thí sinh đậu tú tài ở hạng cao thi mà thôi. Vào đại học tư ư ? Cái máy chém khổng lồ của các đại học này chém xuống hầu bao đau lắm, không thích hợp với túi tiền sinh viên con nhà nghèo trong thời gao châu củi quế này... Thôi thì «đánh nhắm mắt đưa chân. Thử coi Con Tào xoay vẫn ra sao». (TẠ NGHI)

nói tiếp về

tú tài ai bi em

Một phân khoa nọ thuộc một Viện Đại Học tư danh tiếng vừa mở một

kỳ thi tuyển tân sinh viên. Ông Khoa trưởng buồn rầu mà tiết lộ với kẻ viết bài này rằng thì là có đến 3 phần 4 thí sinh không «viết được bài thi». Họ quen «gạch», nay bị «viết» đâm ra lúng túng. Bởi vì, mấy năm liền, văn chương bị coi là thứ yếu, thí tú tài khỏi làm luận quốc văn, nên «gạch» quá giỏi mà cần biểu diễn vài đường «sách quốc ngữ chữ nước ta» thì quá bết. Nhiều thí sinh diễn tả tâm sự đau thương của họ : «Thưa thầy Khoa trưởng, con tôi tru đây, nhưng con không làm nổi bài vì bài của thầy không cho gạch» ! Ông Khoa trưởng phân khoa nọ hơi... khó tính. Ông ta cứ muốn đoán con người sinh viên tương lai của ông qua văn của họ. Họ không viết nổi thì sao mà kẻ toa nổi. Bởi vì (lại bởi vì) y sĩ không trị bệnh bằng cái sự gạch ! Than ôi, biết nói gì thêm bây giờ ? (ÁI NHI)

sách mới

phát hành

Trước hết là truyện dài mới nhất của Từ Kế Tường, nhan đề *Bông hồng cho tình đầu* do Nàng Mới xuất bản, mẫu bìa của Nguyễn Trọng Khôi. Đây là truyện dài viết về một «chàng thanh niên lang bạt bắt nẻo đặt chân vào ngôi nhà có 6 cô con gái ở một thành phố thơ mộng nhất nước. Chàng lạc vào giữa tiếng cười và chơi vui trong hạnh phúc nồng thắm, thơm ngát mùi hương các loài hoa đua nở. Một ông bố già góa vợ sớm, tâm hồn còn trẻ măng đã sống thế nào giữa bảy con gái đông vui như chim ? U buồn tội nghiệp như đàn gà con lạc mẹ. Và bông hồng nào đã nở rực rỡ cho môi tình đầu ?». Truyện được quảng cáo như thế. Mọi bạn ngọc hãy thưởng thức văn tài Từ Kế Tường. Tác phẩm thứ hai tựa đề *Khi em hai mươi* của tác giả Hải Sơn tức Lê Sơn Cương, nguyên Chánh sở Phối Hợp nghệ Thuật. *Khi em hai mươi* ăn loát khá mỹ thuật ! Về tin diễn thuyết, 15-10-74, bốn báo chủ nhiệm Tuổi Ngọc sẽ «đăng đàn» tại Nhà Hát Hội của Hội Việt Mỹ, đề tài : *Văn chương những năm gần đây*. Bạn ngọc nào muốn tham dự buổi nói chuyện của D.A. xin liên lạc trực tiếp với tòa soạn T.N. để nhận thiệp mời. (TRỊNH LỄ)

PHẠM CHU SA

sinh
nhật

1.

như chiếc kén đã đến thời tự vỡ
chú bướm non rực rỡ bay lên
hôm nay cuối mùa thu
sinh nhật em mười bảy tuổi tròn
tuổi hồng môi âm má em ngao
em đứng giữa trăm lời chúc tụng
hạnh phúc hồng đôi bàn tay run khê
hạnh phúc thơm trong mắt nhìn long lanh
anh đã thấy quanh em
đời mở ra trăm cánh cửa
chỉ một con đường em đang đi
ôi con đường chim muông cỏ dại
là khúc ca thân tặng xuân thì
anh thêm được khóc trên vai em
những giọt nước mắt hân hoan xóa nhòa giận hờn thơ dại
hòa nhập hồn anh vào hồn em

em nghe chẳng
thiên nhiên đã bưng lên muôn ngàn điệu nhạc
mười bảy ngọn nến hồng
thắp sang lên một đời bắt đầu thấy rõ
một quá khứ hồn nhiên trôi xuôi
một tương lai bẽnh bồng phía trước
anh đứng giữa lưng chừng tim em bóng tối
mười bảy ngọn nến hồng
thắp lên một đời chúng ta rực rỡ

2.

hãy vui chơi đi em
cùng anh và bạn bè thương yêu triu mến
rồi mai kia cả một đời trải ra phía trước
sẽ vô cùng hạnh phúc thương đau
sẽ thở đầy trong hơi ấm tình sâu
(nếu nghiệt ngã bủa quanh đời anh, có thể)
em hãy cười thực tươi
cho hồn anh nở hoa
vật bỏ sau lưng phiền muộn âu sầu
anh sẽ đứng bên em suốt đời dù giông bão
dù chông gai đời dựng trước mặt sau lưng
sinh nhật em mười bảy tuổi
anh hân hoan đón nhận rượu mừng
của bạn bè chúng mình nâng tặng
hãy thắp nốt đèn anh
khoảng đời xanh còn lại
bằng hơi thở thơm lừng
bằng nụ cười thơ dại
bằng một chút băng khuâng
đẩy lên trong hồn em bắt chẹt

3.

ngày của em sáng như gương soi
ngày vang vang tiếng hát lưng trời
ngày có hăm bốn giờ bình minh rạng rỡ
vỗ trên môi em thanh triệu nụ cười

4.

chưa bao giờ anh vui như đêm nay
suốt ngày đêm anh háo hức loay hoay
(như chú bé con sắp được quà mừng tuổi)
em đừng mím miệng cười chê điệu anh nghe
anh muốn cất lời ca vang
một khúc ca vui nào đó
nhưng bỗng dưng anh ngu ngơ tội nghiệp
bởi anh chỉ quen tên những ca khúc buồn đau
hãy tha thứ cho anh nghe em
anh sẽ đền lại em
bằng bài thơ nồng nàn yêu mến
bằng tất cả tâm hồn anh
bằng hơi thở và tâm thân anh gầy gò yếu đuối
(nhưng trái tim anh là cả bầu trời
và ý chí là muôn ngàn biển rộng)
bằng những thứ mà anh có được
mừng sinh nhật em yêu mười bảy tuổi
hoài hoài trong anh sinh nhật thân yêu

PHẠM CHU SA

và bạn ngọc

HOÀNG (?) : Tác giả Chủ Nhật Uyên Ương sẽ chiều ý bạn. Nhưng kẻ đau tim là nhân vật nữ chứ không phải nhân vật nam. Chúc bạn luôn ngọt môi.

SESE NÂU : Gửi bài gửi thư để tên ai trong tòa soạn thì cũng tới cả. Ngài chủ nhiệm rất dễ thương, tại sao cháu phải sợ. Nhưng hỏi chú thì chú nói: bài viết và thư gửi chung không ai «dám» la cháu hết. Yên chí chưa?

NHÃ (Saigon) : Cảm ơn cô, dù chưa biết nhiều nhưng người đọc thư cũng nhận được đầy đủ cảm xúc như người viết. Chắc cũng tại trong lúc cô buồn. Thì cũng vẫn mong thỉnh thoảng cô buồn để còn được đọc cô viết. Chúc cô may mắn trong kỳ thi này.

PHAM THỊ NAM TIỀN (N.T.) : Tôi chỉ biết qua về P.K.V. hình như hần đã định cư ở xứ cát trắng. Tôi sẽ nhắn hần làm thơ nữa để cô học thuộc lòng. Ngoài ra tôi không thể biết gì hơn để cho... vui vẻ.

K.P. : Sẽ đọc tới bài của cô, làm dáng văn bằng trích tí bài hát hay thơ thiên hạ hoặc tiếng ngoại ngữ, cũng được đi, nhưng ít thôi, kéo thành thơ nhạc giao duyên hay «bài học sinh ngữ» thì hỏng. Phải yêu T.N. tích cực hơn nữa đi chứ.

CHÂU TRẦN MAI (Nha Trang) : Cháu thiếu những 15 số báo lận, làm sao còn mà gửi tặng cháu đây? Đành chịu vậy nhé! Không có cái «màn» thi thơ văn đâu. Có lẽ cậu Kiên Vàng tổ chức ở Chạp Phô đó.

HẠT CÁT (Quy Nhơn) : Đã ra lệnh lục bài «Đôi khi gió bỗng vô tình» của cháu. Đã xếp bài thơ của bạn cháu vào chồng bài số Văn Thơ Tuổi Nhỏ. Văn văn. Không nên nóng nảy. Cát vốn đã nóng rồi, nóng thêm hóa thành... hạt lửa đỏ.

ĐOẠN TRƯỜNG NHÂN (Pleiku) : Đây là những câu trả lời 1) Xin kiểm duyệt ở tỉnh nếu in ở tỉnh. Còn muốn phát hành cả nước thì phải xin kiểm duyệt ở Sài Gòn. Viết dài hay ngắn tùy ý ông. Nhưng khi xin «phối hợp nghệ thuật» phải nộp hai bản. 2) Nếu nhà xuất bản bằng lòng in hành tác phẩm của ông, họ sẽ thảo luận với ông tiền nhuận bút. Số tiền nhiều hay ít tùy từng nhà xuất bản. Kính chào ông và chúc ông thành công.

TRẦN QUỲNH ĐIỀU (Mỹ Tho) : Thưa ông, thật tôi đã không đáp được sự nhờ cậy của ông vì tôi chưa được đọc bài thơ ấy. Xin ông viết thư cho ông Thư Trung bên giải phẩm Thời Tập, tôi tin chắc rằng ông sẽ được trả lời đầy đủ. Kính.

THI CA (Dục Mỹ) : Xin lãnh ý của bạn.

BÁCH LUẬT (Phù Cát) : Đề chú

kiểm số báo ấy, nếu còn sẽ gửi tặng cháu.

ĐẶNG ĐỨC CHÍNH (Cam Ranh) : Đọc thư rồi. Vui lắm. Sẽ còn dịp gặp nhau. Lo chi.

ĐINH VĂN VÂN (Thị Nghè) : Thưa ông, ông rất trực tính. Nhưng hai tiếng «hâm mộ» nó bao gồm những...hai nghĩa lận. Khổ nỗi, độc giả của mình «cắm nhầm» văn của người ta rồi cho đăng trên báo của mình thì mình ăn nói sao cho đỡ xấu hổ? Mong ông hiểu. Phục ông sát đất, ông «hỏi chánh viên» ạ!

TI TÂN (Sài Gòn) : Đúng là chú chứ còn ai nữa. Có viết thì cứ viết, đừng chú ý tới thời tiết làm gì. Nên ăn nhiều cơm cho mập để đủ với chiều cao. Dễ mà.

MAI VŨ (Sài Gòn) : Rẻ như vậy. Nhưng cháu mắt công lên tòa soạn mà lợm kẻ từ cuốn *Cảm ơn em đã yêu anh* phát hành cuối tháng 10. **HOÀNG ANH VIỆT (An Xuyên) :** Bài vở của anh đã nhận đầy đủ. Đôi bút hiệu là phải lắm rồi.

NGUYỄN ĐÌNH TRUNG (Sài Gòn) : Em nên lên 55 phút chứ. Vì viết đã là một sự và lên cao rồi mà.

HUYỀN THOẠI (Đà Lạt) : Cảm ơn em đã...thích văn của anh. Vu

Lan vừa qua anh có mặt ở Đà Lạt, được ăn cơm chay tại chùa Phong Linh, được sư bà trụ trì cho chụp ảnh chung nữa. Tiếc là không gặp em.

CHU CHỈ NHƯƠC (Đà Lạt) : Hôm 27-8, cô chú và hai em lên Đà Lạt, kiểm châu long cả bánh chè mà không thấy châu đâu trong số 100 ngàn dân Đà Lạt của 9 phường. Tức ghê. Tuy nhiên, chú đã nghĩ được cái tên truyện cháu «com măng» viết về trường cháu rồi cơ. Cháu thử nghĩ xem có...tái bản 5 lần không nhé: «Bướm trắng trên đôi xanh». Bướm là nữ sinh BTX mặc áo trắng. Và đôi là...trường của cháu đó. Có cả bờ tường cư xá BTX, tác phẩm rực rỡ của cô Hiệu trưởng nữa.

HÀ DUY LÂN (Cao Nguyên) : Không có điều kiện gì cả, cứ viết đi. Đã chuyển cho K.V. Cảm ơn bức thư dài của cháu.

HOÀI MỘNG LINH (Cái Bè) : «Vẫn còn tiếng chim hót» sẽ viết về một ngôi trường thuộc quận Hồng Ngự mới kỳ chữ. Một làng thuộc miền Đồng Tháp. Sang năm mới hy vọng xong. Chúc cháu một năm mới dạy học vui vẻ.

NGÔ KIM KHÔI (Gia Định) :

Đây là những lời «bà Duyên Anh» — viết văn chứ không phải nội trợ — trả lời Kim Khôi: Thưa cậu, đôi khi cậu nên biến thành cô chút chút có sao đâu. Và cô cho ông hóa bà cũng vậy mà. Vignettes đôi nhiều rất tồn. Ngày xưa nổi số mỗi đôi. Nay phải tiết kiệm thôi đa. Cô, ày quên, cậu hiểu chưa?

ĐẤT THÀNH PHỐ (Đà Lạt) : Cứ tiếp tục gửi đi, đừng sốt ruột. Sinh viên ĐHCTCT không biết sốt ruột mờ lý.

LÊ DẠ TRẮM (Nha Trang) : Chỉ có thể trả lời ông trên báo thôi. Xin ông miễn cho vụ trả lời thư riêng. Bài của ông chúng tôi đã nhận đủ.

DUYÊN HẢI (Phan Thiết) : Tờ báo làm cho nhiều người đọc. Do đó, phải chọn những bài khá. Số dĩ có những người em thầy đăng của họ nhiều vì họ viết khá. Chứ không hề có vụ quen biết gì cả. Em đừng hiểu lầm.

NNT (Sài Gòn) : Cứ gửi những gì bạn hứa đi. Xem sao. Rào đón kỳ thế?

DẠ KHÁNH (Phổ Mỹ) : Cứ diễn tả hết ý nghĩ của mình rồi đến ý nghĩ của người là sẽ thành văn sĩ. Nhưng nếu cháu khoái cái «trước

vụ» văn sĩ thì cứ nhận đại đi. Sợ quái gì. Như ông dân biểu Nguyễn Văn Hàm đã nhận đại mình là nhà văn. Văn văn. Muốn là nhà văn, chỉ cần làm sao được nhận làm hội viên Văn Bút hay Hội Nhà Văn Việt Nam.

KHÁNH (Sài Gòn) : Ý kiến hay. Sẽ cố gắng làm một số báo về biển.

NGUYỄN LƯU (Tam Kỳ) : Chào cháu dễ thương. Bắt buộc là phải đăng nếu bài của cháu đăng được. Yên chí đi.

DUYÊN DUNG QUÂN (Gia Định) : Mỗi ngày tòa soạn nhận được khá nhiều bài của bạn ngọc. Phần vụ của chú eh! đọc thư và trả lời thư thôi. Vậy cháu chờ tòa soạn đọc bài nghe, cháu.

THUYỀN (Toulouse) : Đã đọc một bức thư khá dài của cháu. Rất cảm động. Sẽ lưu ý điều cháu đề nghị. Hy vọng lâu lâu lại nhận được thư xa của cháu. Cho chú địa chỉ để nhờ có nhờ vả cháu mua giúp vài cuốn sách cần.

THỤY VI (Kiên Giang) : Chẳng có gì gọi là mong manh trong sự viết lách cả. Muốn chắc chắn, cần kiên nhẫn tập luyện. Chúc cháu thành công.

NGỌC QUÝ (Sài Gòn) : Cảm ơn

bạn, bạn đã giúp đỡ chúng tôi bằng cách hiểu rõ tâm sự nào nề của chúng tôi. Nếu định dịch bài cho T.N. xin hãy chọn đề tài dễ thương như Chu Chỉ Nhược. Về cuốn Cây leo hạnh phúc, rảnh thì mời bạn ghé tòa soạn mua, chắc chắn sẽ được bớt nhiều.

TÊ THƯƠNG TÊ (Pleiku) : Cứ cố gắng nữa đi, đừng nản. T.N. nhất định sống, ăn và cuộc đời mà sống, chứ bộ.

DẤ NHẠC (Kiên Giang) : Đó cũng là tên cúng cơm của hân. Và những cái «môi» về chính là «xì tin» Đinh Tiến Luyện. Khi nào có hai triệu bạc, ta sẽ làm lại tuần báo. Lo gì.

NGUYỄN VĂN (Sài Gòn) : Cảm ơn sự ủng hộ của em. Quyền truyện của tôi đã có bán ở các nhà sách (N.T.T.)

chúc mừng

**PHẠM THANH CHƯƠNG
NG. THỊ NGỌC SƯƠNG**

một đời hạnh phúc

**DUYÊN ANH
ĐINH TIỀN LUYỆN
PHẠM ĐÌNH THÔNG
LÊ VINH NGỌC**

tình lưu xứ

chớm thu trời se lạnh
em ngắt cánh muông vàng
cuối vườn chim thối hót
sầu rụng trên đôi tay

hỡi người em gái nhỏ
thơ thần trong vườn chim
thả hồn bay theo gió
ánh mắt rưng rức buồn

ta ngủ bên bờ sương
tàn thu heo may về
hoa cười rụng nụ nhỏ
buồn nhẹ thoảng mây bay

nghe dưới làn mưa bụi
thấp thoáng một giòng sầu
trong mắt người thiếu nữ
lạnh buốt cuối đường mưa

đây chút tình lưu xứ
xin gửi lại quê nhà
những mùa trăng thơ ấu
và hương lúa đồng xanh

nay ta về thăm lại
bờ giậu cũ thay rêu
hàng me im bóng nắng
lâng lâng khói sương chiều

PHẠM THANH CHƯƠNG

hương quê cũ

1.

ngõ mờ bụi dộc quanh quanh
cổng làng quê phủ màu xanh núi rừng
về đây chân bước ngập ngừng
biết nhà xưa có ai mừng gọi ta?

2.

sương phori ngàn dặm trời buồn
đáng ai thấp thoáng giữa vườn hái hoa
ở đây hieu quạnh mình ta
hồn mơ dỗi nhớ quê nhà xa khơi

3.

sông xuôi nước chảy về đâu
để lòng ta chờ màu sấu được không?
mấy năm đất khách tang bồng
thuở niên thiếu chẳng cảm lòng lãng quên

4.

lê dỗi ngắt nụ hoa mơ
gửi non nước cũ xa mờ mit xa
dỗi trông lớp khói mây nhòa
biết tìm đâu một mái nhà năm xưa?

5.

ra vườn ngắt cọng rau xanh
chạnh lòng nhớ đèn bát canh quê nghèo
ai còn trông mắt dỗi theo
màu sương khói dạt mờ chiều cô hương

TRẦN VĂN NGHĨA

con bảo nhỏ, khi về TẠ NGHI LỄ

Tôi thức giấc từ sáng sớm nhưng vẫn còn nằm nán lại trong chăn. Buổi sáng, sương xuống nhiều bao phủ cả khu vườn trắng xóa. Bên ngoài, trời vẫn còn mờ mờ tối. Tôi nằm nghe sự yên lặng trong phòng và tiếng kiếng đổi phiên gác của khu đồn bên kia vang lên đều đặn, nhịp nhàng. Toàn vẫn nằm ngủ mê. Hôm qua trong nhà thức đến khuya, ngồi bao quanh nồi chè nóng hổi. Ông chú bảo : « Về thỉnh thoảng viết thư lên thăm chú thím, và có dịp cũng ghé lên đây chơi ». Tụi nhỏ nhao nhao « cho tụi em gửi lời thăm cô Kim ». Tôi trừng mắt « tụi bây biết chỉ mà xí xọn ». Ngồi nói chuyện đến nửa khuya tôi mới trở về phòng.

Tôi nằm lơ mơ trên giường chờ đợi sáng. Hình như, ở phía dưới nhà bà thím đã thức dậy. Một lát sau, tiếng gõ cửa và giọng bà nhắc chừng tôi sửa soạn cho chuyến đi sớm. Tôi âm ừ và tặc chần nháy xuống giường. Một ngày lại bắt đầu. Tôi úp mặt vào lavabo và vốc nước vỗ

lên mặt cho tỉnh ngủ. Nước lạnh làm tê cả da mặt. Tôi xuyết xoa. Trời bắt đầu sáng dần. Tôi đánh thức Toàn dậy. Hân quờ quạng một lúc mới chịu thức hẳn.

— Đưa dùm tao ra bên xe.

— Chi sớm vậy, để trưa trưa rồi hẳn đi.

— Con ma « ngủ » nói chứ không phải mấy nói đầy nhé.

Hân cầu nhàu trong miệng một hơi rồi mới chịu vào phòng tắm. Tôi đẹp mảy bộ áo quần vào xách, gói lại mấy kí mận hôm qua mua ở chợ Đà Lạt. Chỉ chừng đó gia tài, vừa giản tiện vừa nhẹ nhàng. Đi đâu tôi chỉ cần sửa soạn năm phút.

Toàn nhắc xe ra sân. Tôi xuống bếp chào bà thím. Trừ bà, mọi người đều còn ngủ kỹ trong chăn. Tôi đưa tay vẫy chào lần cuối ngôi nhà thân yêu. Trời vẫn còn sương xuống mù cả cây cỏ, hơi lạnh thấm tận vào da thịt đến nổi gai. Những chuyến lam chơ hành khách và rau cải nối nhau chạy về chợ. Tôi nghe mình băng khuâng trong sáng sớm. Một nơi nào đến và đi đều có chút bụi ngùi tiếc nuối, dù lâu hay mới đến.

Tôi bảo Toàn cho xe chạy lên đến đầu con phố, qua khỏi bùng binh và ghé vào quán uống cà phê trước khi về. Dây quán nằm san sát gần nhau, chật hẹp. Tôi thường có thói quen đến đây mỗi sáng, ngồi một góc trong quán và chờ nắng lên qua ô cửa kính. Cà phê ở đây ngon và rẻ. Uống cà phê ở Sài Gòn không ngon bằng một góc ở đây. Có lẽ vì trời Sài Gòn nóng nực và không có không khí gây gây lạnh. Vì thế, dù bận thế nào, mỗi sáng tôi cũng phải ghé qua đó, như một thói quen, lâu dần trở nên một sự cần thiết.

Bà chủ nhận ra tôi ngay khi tôi vừa bước vào. Bà ngạc nhiên khi thấy tôi tay xách tay mang.

— Cậu đi đâu vậy ?

— Về Sài Gòn.

— Bỏ không ở đây nữa ?

— Dạ không.

— Về dưới đó chắc vui.

— Dạ.

— Cậu về hỏi vợ ?

— Tôi con mà bác.

Bà chủ bỏ vào bếp pha cà phê cho tôi và hỏi Toàn. Hân gục gặc đầu ra đầu làm một ly y như thế.

Tôi ngồi nhìn những giọt cà phê chảy thành thót xuống ly. Những ngày tháng ở đây cũng tạm gọi là hạnh phúc. Nếu có Kim nữa là hoàn toàn. Trong tình yêu, bây giờ tôi mới thấy sự cách xa là một điều khó cực. Như thế mới biết thương cho vợ chồng chàng Ngâu mỗi năm chỉ được một lần hạnh ngộ. Có nhiều buổi đi lang thang trên đồi, giữa hai hàng thông xanh mướt, tôi nhớ Kim quay quắt. Ước gì, tôi có phép để hóa Kim ra trước mặt rồi cầm lấy tay Kim mà bảo *Je t'aime*. Những tờ thư Kim gửi cho tôi, một tuần hai hoặc đôi khi hơn, làm tôi đỡ nhớ. Tôi là chúa lười viết thư, thế mà, bây giờ, tôi thành một tên chăm chỉ nhứt. Mỗi lần nhận được thư, tôi ngồi vào bàn viết, hí hoáy trả lời ngay. Đôi khi, không còn tiền để đáp xe đò, từ khu Chi Lăng về phò, tôi cuốc bộ ngọt nhạt đi về gần mười cây số để bỏ thư. *Em ạ, anh chỉ biết có một điều là anh yêu em. Tình yêu của anh cay như gừng và mặn như muối. Tình yêu của anh thì «chứa muôn con nước, ngàn con sông dài» nên làm sao mà kể cho xiết được. Nhà thơ Nguyễn Bính đã viết cho người yêu của ông như thế này. Trời cũng có lúc sao quên mọc, anh chẳng khi nào không nhớ em. Anh cũng vậy đó. Em sẽ bảo anh lãng mạn. Ừ, như vậy cũng được đi. Nhưng anh nghĩ lãng mạn không phải là một tội. Trong đời sống quá nhiều phức tạp và lo âu, đôi lúc, lãng mạn để quên đi thực tế cũng là một điều hay. Và anh cũng muốn thế để yêu em nhiều hơn. Em còn nhớ bài hát *Mon véritable amour*. Toi, mon véritable amour. Si vrai que revient le jour. Je t'aimerais jusqu'au bout de moi-même. Puisque Je ne vivrai Jamais sans toi. Anh mơ ước mãi hoài như thế. Hãy dẹp bỏ những quá khứ vụn vặt và nhìn vào hiện tại, tương lai mà sống. Vì, những quá khứ không có gì đáng kể đối với tình yêu chúng ta, em ạ.*

Toàn đưa tôi về lại con đường cũ để ra bến xe. Trước khi về, tôi không

quên ghé qua chợ mua một chục hồng cho Kim. Hoa hồng, quà tặng của những người yêu nhau. Tôi hình dung ra nỗi vui mừng rạng rỡ trên khuôn mặt của Kim khi thấy tôi về.

Khi tôi ra bến xe thì vừa kịp mua vé cho chuyến tám giờ. Buổi sáng, bến xe là nơi sinh hoạt nhộn nhịp nhất thị xã. Những chuyến xe ngược xuôi nối liền các tỉnh, đem sinh hoạt chúng lại gần nhau. Thời buổi chiến tranh, những con tàu nằm ụ một đồng, xe đò là phương tiện tương đối rẻ cho các chuyến đi của các chàng lãng tử ra giang hồ vật. Ôi, còn đâu một thửa rong chơi trên con tàu xuyên việt, đứng bên hông tàu lỏng lẻo, mắt mở rộng để đón gió giang hồ tung bay, khiêu vũ.

Tôi đưa vé cho tên «ét». Hân nhìn qua rồi chỉ một chỗ phía trước xe. Tôi cẩn thận xếp bó hồng nằm yên trên chỗ để đồ đạc. Và khi đã xong xuôi, tôi yên tâm ngồi xuống. Hành khách trên xe khá đông. Tôi ngồi yên để chờ xe chạy. Còn mười phút xe sẽ khởi hành. Bên chỗ tôi ngồi còn trống. Một hành khách nào đó đang đèn muện. Tôi lim dim mắt cố tìm giấc ngủ nhưng những tiếng động không làm tôi ngủ được. Một cô bé bước lên xe đang ngơ ngác tìm chỗ. Tên lơ xe coi vé và chỉ cho cô bé đi về phía tôi. Cô bé đèn bên chỗ tôi tìm chỗ và khi đã dọn chừng sơ ghê, cô bé ngồi xuống. Chiếc xách lớn để dưới chân ngồi.

— Tìm được chỗ chưa con.

— Dạ rồi.

— Coi lại đồ đạc cẩn thận nghe. Trông chừng kéo lộn mảy thùng đồ để trên trần xe. Trời ơi, con «lộn hỗn» này, có đem theo thẻ kiểm tra không ?

— Ý, để con coi lại.

Khuôn mặt bà mẹ nóng nảy :

— Thiệt là «lộn hỗn» vậy đó. Không biết tâm trí mảy để đâu đâu.

— Dạ, có rồi mẹ.

Bà mẹ yên lòng và đứng dặn dò một hồi lâu đến khi xe nổ máy mới chịu xuống.

Xe bắt đầu chuyển bánh ra khỏi bến, vòng dọc theo bờ hồ, gió lạnh tỏa mênh mang. Mọi người đều đã mang áo ấm thật kỹ. Tôi lục

xách lấy thêm chiếc áo khoác vào người. Ông tài xế cho chạy một băng nhạc cái lương. Một sáng kiền mới của giới xe đồ nhằm phục vụ hành khách trong mấy năm gần đây. Đôi lúc, tôi nghĩ cũng vui vui. Cô bé ngồi bên cạnh tôi vẫn yên lặng. Con gái Đà Lạt có khác, đôi má hồng bầu bĩnh và môi đỏ thắm. Tôi nghĩ đến chuyện lúc sáng và buột miệng:

— Chào cô «lộn hỏn».

Cô bé ngạc nhiên, ngước lên nhìn tôi và đỏ mặt.

— Ai tên «lộn hỏn» mà ông gọi.

— Thì nghe má cô gọi. Bộ cô «lộn hỏn» dữ lắm hả?

— Thỉnh thoảng thôi nhưng má tôi hay rầy lắm.

— Trông má cô săn sóc cô ghê.

— Tính bà vẫn vậy đó ông.

— Cô về Sài Gòn chơi?

— Dạ.

Cô bé hình như đã nhận ra nói chuyện với tôi qua khỏi giới hạn quen biết liền nín thinh. Tôi cũng yên lặng nhìn ra ngoài thành xe. Nhưng một lúc, không khí mất tự nhiên quá, tôi gọi chuyện.

— Bao giờ cô sẽ trở lên lại Đà Lạt?

— Dạ chừng nửa tháng. Thề còn ông...?

— Chắc là lâu lắm. Tôi thích đi giang hồ vất. Rày đây mai đó. Và tôi cảm khái thơ Nguyễn Công Trứ. «Gió trăng chứa một thuyền đầy. Chèo kho vô tận biết ngày nào vơi».

— Trông ông cứ về thi sĩ ghê.

— Cảm ơn cô, nhưng tôi không dám nhận vì tôi chưa bao giờ làm thơ. Lại nữa, thi sĩ là một cái gì cao quý mà không phải ai muốn cũng được. Tôi chỉ là một lang thang sĩ.

Cô bé cười. Cô bé này bụng cũng đầy chữ nghĩa văn chương têu, nghĩa là rất đồng điệu với tôi.

Buổi trưa xe ngừng ở Định Quán cho hành khách dùng cơm. Tôi xuống xe và đi tuốt ra phía sau để làm công việc vệ sinh. Tôi moi ví kiểm điểm lại tài chánh. Còn hơn một xín, cũng đủ để đãi cơm cô «lộn hỏn» trưa nay. Tôi đến ngồi cùng bàn và rất «hào hoa».

— Cô cho tôi được phép đãi cô trưa nay.

— Dạ không dám làm phiền ông.

— Không có chi là phiền hết.

Rồi chẳng đợi cô «lộn hỏn» có ý kiên, Tôi đồng ý gọi người hầu bàn lại ra thực đơn. Dĩ nhiên, tôi cũng phải căn đúng với «ngân sách» nằm trong túi. Buổi cơm trưa qua đi trong bầu không khí thân mật (nói theo kiểu biên bản các cuộc thảo luận) và tôi đã thắng lợi lớn là chớp được cái địa chỉ của cô bé ở Sài Gòn. Và dĩ nhiên cũng có cái màn hẹn hò đến thăm nhau một chiều mưa...

Sau khi cạo nhẵn hàng râu mọc vô trật tự, đánh răng với một lượng kem Hynos có thể dùng được cho ba ngày, chải tẽm đầu tóc xuống bằng một lớp bi dăng tin ướt mượt. Tôi diện bộ đồ lẳng nhắt. Ngâm mình lần cuối trong gương và bước ra khỏi nhà. Bỏ hồng được tôi nâng như nâng trứng. Khi một chú Honda ôm rề xe sát lễ, tôi ra hiệu dừng lại, ngồi lên sau xe và cho địa chỉ về nhà Kim. Lòng tôi mở hội trắng rằm. Lâu lắm không được gặp Kim chao ơi là nhớ. Tôi tưởng tượng đến vẻ ngạc nhiên trên khuôn mặt của Kim khi thấy tôi đến. Trong lá thư trước, tôi gửi cho Kim nhưng không cho biết ngày về.

Tôi hí hửng trả tiền xe và tiền về nhà nàng một cách «anh dũng».

Tôi bấm chuông và nghe âm thanh vang vọng phía trong. Một lát sau, Kim hiện ra ở cửa, đôi chân cuống quýt.

— Ơ! Anh về bao giờ thế?

— Mới hôm qua.

— Sao không cho em biết.

Tôi cười:

— Thề mới vui.

Kim mời tôi vào phòng khách, nhưng tôi đứng khựng lại khi thấy cô «lộn hỏn» ngồi «lù lù» ở đó tự bao giờ. Chúng tôi bờ ngó nhìn nhau.

— Ủa, hai người có quen nhau hờ?

— Hôm anh về, cùng đi một chuyến xe.

Cô «lộn hồn» đưa mắt nhìn tôi cười tinh quái. Thề này là chết một cửa tứ con nhà người ta. Tôi trao cho Kim bó hồng mà thầm kêu khổ. Ma dẫn lối, quý đưa đường, ai ngờ hai người lại quen nhau. Thề nào Kim cũng có «biện pháp» mạnh. Tôi biết rõ tính tình nàng hơn ai hết, chúa ghen, giận dai và đẩy thành kiền. Lần này, rồi cũng có màn yêu sách. Tôi chỉ thầm mong cô «lộn hồn» đừng có xuyên tạc, vẽ rắn thêm chân. Tôi lăm lăm cầu nguyện cho cô bị câm, tay chân tê liệt, chết bất đắc kỳ tử.

— Anh đang lăm nhăm chuyện gì thề ?

— Anh ôn sinh ngữ, sợ đề lâu quên.

— Cha, đạo này chăm quá ta. Học thề này dám lầy Michigan lắm à.

— Anh cũng định thề.

Tôi liếc mắt qua cô «lộn hồn», cô nàng vẫn bình chân như vại, cười nửa miệng. Chao ơi, lòng tôi đang rối bời bời, những điều tôi sắp sắp để nói với Kim đều bay theo gió.

Tôi ngồi với nàng mà hồn phách phiêu bạt đầu đầu. Kim bảo bữa nay sao anh có vẻ khác, tôi cũng âm ừ. Tôi ngồi thêm một lúc lâu và cáo từ ra về. Con đường ban trưa nắng đỏ xuống «hàng hàng lớp lớp». Và tôi đang đợi cơn bão đến.

Những điều tôi lo nghĩ không bao giờ sai chạy. Chiều hôm sau, nàng phái cô em gái gửi tôi một tờ hậu thư. Tôi buồn bã mở ra đọc :

«Thưa ông Lang thang sĩ !

Thật tôi không ngờ ông tán hay đến thế. Vậy mà lâu nay ông đầu tôi nhè. Tôi chỉ tưởng ông luôn luôn trung thành với tình yêu như ông nói. Nhưng bây giờ ông đã làm tình yêu của tôi gãy cánh. Bộ hết người rồi sao ông còn dám tán bạn tôi. Thôi từ nay ông đừng đến nhà tôi nữa, tôi không muốn nhìn lại bản mặt ông 1 ly ông cụ nào. Nếu ông không nghe, tôi sẽ xịt kị kị ra cắn thì đừng trách.

Chào chào dứt.

«KIM»

hãy
là
cơn
gió
thổi

MUỜNG
MÃN

hãy là viên kẹo hồng
ngâm tan trong miệng anh
ôi viên kẹo đường ngọt
viên kẹo tình chua chanh

hãy là con sáo nhỏ
ca hát giữa đời trắng
bài tình ca muôn thuở
yêu anh và yêu anh

yêu này công chúa nhỏ
sao chẳng cho mộng lành
mắt cô lờm quá dữ
môi cô nguyệt nghiêng thành
yêu cô anh phát mệt
ôi quanh năm đổ dành

hãy là chiếc cầu vồng
đưa anh qua mùa xanh
trái mơ vàng dây đỏ
tha hồ mời nhau ăn

hãy là chiếc hôn nóng
chối ngời trên trán đêm
dầu son đầu vụng dại
là chứng từ yêu anh

yêu này công chúa nhỏ
sao chẳng cho đi cùng
sáng cô theo đường gió
chiều anh lạc lối trắng
yêu cô anh phát bệnh
ôi quanh năm tròn tim

hãy là chiếc xe đạp
đèo anh qua đồi chênh
bồn mùa đưa nhau dạo
khắp phố ngày chợ đêm
hãy là nốt nhạc trầm
đong đưa qua hồn cầm
bắt tim lên tiếng nói
yêu anh và yêu anh

yêu này công chúa nhỏ
sao chẳng viết thư tình
cứ vờ ngu không biết
cứ vờ ngờ không tin
yêu cô anh phát ngẩn
ôi quanh năm khặt khùng

hãy là chiếc chìa khóa
mở kho tàng nhân gian
gom hết hoa và cỏ
lên gánh đời lang thang

hãy là ly rượu mật
rót tràn lòng trăm năm
rượu làm môi say khướt
run run lời yêu anh

yêu này công chúa nhỏ
sao chẳng chịu học hành
thư viết lòng anh mở
bao mùa để nhện giăng
yêu cô anh phát ngẩn
ôi quanh năm hận mình

hãy là chiếc bánh chảnh
tan ngon đầu lưỡi anh
đem về mơ chúa đồ
cho ta được lấy mình

hãy là cơn gió thổi
vi vu trăm điệu đàn
ghé muôn tai thiên hạ
bảo rằng em yêu anh

yêu này công chúa nhỏ
sao chẳng đeo nhẫn vàng
mùa hoa nào mùa cưới
cứ nhẫn nha hẹn hò
yêu cô anh phát nản
ôi quanh năm buồn xo

MUỜNG MẮN

Đã phát hành khắp nơi :

BI CA

thơ LÊ MIÊN TƯỜNG

Đọc BI CA để thấy mọi sự chỉ là một cái có

NGUYỄN THANH TRỊNH

chiếc xe buýt màu xanh

Khoảng 5 giờ chiều, trên vỉa hè Sở Hòa Xa ở góc đường Hàm Nghi và công trường Quách Thị Trang, thiên hạ đang đứng đông nghịt để chờ đợi một chiếc xe buýt. Vào giờ tan sở nên ai cũng mong về nhà sớm để nghỉ ngơi. Trong đám đông đó hạng người đó có một gã thanh niên cũng đang nôn nóng đợi chờ. Tay hắn cầm một vật được gói kín bằng giấy báo và hắn luôn luôn cẩn thận tránh né không để người khác chạm vào.

Khoảng 10 phút sau, một chiếc xe buýt màu xanh to lớn kèn kèn đi đến. Hàng chữ đỏ ghi trên khung kính phía trước cho biết lộ trình xe chạy : Sài Gòn — Gia Định. Ngay khi xe chưa ngừng lại, hắn cũng như những người khác đã vội vã bước lên khung cửa mở ở phía hông xe.

Trong xe đã có nhiều hành khách, những người mới lên phải

chen lẫn nhau ở lối đi chật hẹp để tìm chỗ ngồi. Một tay nắm thanh sắt ở trần xe và một tay ôm sát gói giấy vào ngực, hần đưa mắt liếc nhanh tìm thấy một ghế còn trống vội nhào đến dành. Vừa ngồi xuống ghế hần đã bị xô đẩy, đầu chạm vào khung xe đau điếng. Chiếc ghế chỉ vừa đủ cho hai người ngồi nhưng một cô gái đã chen vào ngồi ở giữa hần và một người đàn bà mập mạp.

— Ông ngồi sát vào, cho tôi ngồi với.

Chẳng thèm nhìn người vừa nói, hần ép mình vào cửa kính nhìn xuống đường. Thiên hạ vẫn tiếp tục chen nhau bước lên xe dù trong lòng xe chẳng còn chỗ đứng. Tài xế bóp còi «tin tin» rồi rồ máy chạy. Chiếc xe rùng mình trườn đi như một người lên cơn sốt.

Trời oi nóng như sắp đổ cơn mưa, không khí trong xe ngột ngạt khó thở mặc dù các cửa kính đều đã được kéo lên. Chiếc xe buýt chạy chậm rì trên đường Lê Lợi đông xe nên chẳng có chút gió nào từ lòng phố thổi vào. Nhận ra cửa kính chỗ mình ngồi chưa mở, hần nhòm người cổ đẩy lui hai miếng sắt gắn ở hai bên cửa kính lên. Hì hục mãi vẫn không đẩy được tấm kính, mồ hôi ở trán hần bắt đầu nhỏ giọt. Có tiếng cô gái nói :

— Ông nhìn tấm giấy kia kìa.

Hần ngẩng đầu nhìn lên, phía trên cửa kính có tấm giấy ghi : «Cửa hư xin đừng mở». Hần ngồi xuống cầu nhàu :

— Tại sao các cửa khác không hư lại hư ngay cửa chỗ tôi ngồi ?

— Chẳng việc gì mà ông phải thắc mắc, nó hư vì nó đã hư chứ còn tại sao nữa.

Nghe cô gái trả lời ba phải, hần bực mình quay sang nói :

— Chứ không phải tại cô à ?

— Tại tôi ? Phải nói tại ông mới đúng.

— Tại tôi ?

— Chứ còn tại ai nữa. Nó không muốn người đi đường nhìn rõ bộ mặt nhăn nhó của ông. Nhìn ông người ta sẽ tưởng đi xe buýt khổ cực lắm, vậy còn ai dám bước lên xe.

— Xe buýt này của cô ?

— Không.

— Vậy sao cô bênh vực quyền lợi cho xe buýt ghê quá vậy ? À tôi hiểu rồi, cô được chia huê hồng 20 phần 100 để quảng cáo cho xe buýt phải không ?

Cô gái đỏ mặt ngồi im. Hần khoái chí quên cả nóng bức, ngồi rung đùi cười. Cô gái đưa mắt nguýt hần.

— Chẳng việc gì mà ông phải cười.

Hần vẫn tiếp tục nhe răng cười để chọc tức nàng.

— Ông cười trông mặt nhăn nhó như con khỉ.

Hần nói :

— Vậy tôi khóc nhé ?

— Ừ, ông khóc có lẽ nước mắt sẽ làm không khí mát mẻ hơn.

Hần làm bộ khóc hu hu rồi hỏi :

— Cô thấy mát mẻ chưa ?

Cô gái nhăn mặt nói :

— Ông làm tôi càng nực thêm.

— Thôi xin cô đừng nhăn nhó nữa.

Cô gái gắt :

— Ông là gì mà cầm tôi nhăn nhó ?

— Tôi không cầm cô nhưng vì quyền lợi của hành khách trên xe, tôi yêu cầu cô.

— Quyền lợi cái gì ?

— Nhìn cô nhăn nhó hành khách sẽ tưởng chiếc ghế nào trên xe buýt cũng có đinh và họ cảm thấy bất an.

Cô gái liếc mắt nhìn hần một cách căm tức nhưng chẳng biết nói gì. Còn hần chọc tức được nàng, hần lại khoái chí cười. Đánh hanh nữa đi em, anh dư sức đánh hanh hơn em mà.

Một người bán vé mặc đồng phục màu xanh xám đến chỗ hần ngồi. Hần móc túi đưa 50 đồng, người bán vé hỏi :

— Ông đi đâu ?

— Đi suốt.

Người bán vé xé đưa cho hần một tờ vé ghi 30 đồng.

— Ông đợi có tiền lẻ tôi thối lại sau.

Cô gái nói với người bán vé:

— Thôi thôi thôi lại mất công. Đây tôi đưa ông thêm 10 đồng nữa vậy là đủ hai vé đi suốt.

Hắn há hốc miệng định cần nhai «Sao cô chơi cha quá vậy» nhưng cô gái đã nhanh miệng nói:

— Tôi tin ông là một người thông minh.

Hắn nổi sùng gât:

— Thông minh cái quái gì. Tôi không ưa cô nịnh.

— Đây chính vậy tôi mới nghĩ ông là một người thông minh. Ông là người quân tử không thích nghe người khác ca tụng mình. Ông cũng không thêm đôi co 20 đồng đã mất như một người keo kiệt, bần tiện phải không ông?

Hắn giận điên lên vì bị nàng sỏ ngọt. Hắn muốn thân ái tặng nàng một cái tát vào mặt nhưng nụ cười của nàng như một nụ hồng có gai khiến tay hắn run run. Thượng Đế đã chẳng cho người đàn ông có đủ can đảm tát một nụ hồng có gai, hắn đành thở dài.

— Ừ thì tôi thông minh nhưng chắc suốt đời tôi sẽ không bao giờ thông minh bằng hai người đã sinh ra cô.

Cô gái thích thú cười:

— Ông không giận tôi chứ?

Hắn cố nuốt nước bọt đắng ngắt trong miệng:

— Ồ không. Đáng lẽ tôi phải xung phong mua tặng cô một vé xe mới phải.

— Cám ơn lòng tốt của ông. Xin ông cho biết quý danh để tôi ghi ơn.

Tên trong căn cước của hắn là Siêng nhưng hắn sợ nói ra nàng sẽ hiểu lầm hắn có tên Tây là «Chien» nên hắn phịa:

— Tôi tên Dũng. Còn cô tên gì?

— Tôi tên Loan.

— A! Tên chúng ta giống hệt hai nhân vật tuyệt vời trong truyện dài Đôi Bạn của Nhật Linh.

— Vậy chúng ta sẽ là một «đôi bạn», ông đồng ý không?

Được nàng ngỏ lời làm quen trước, hắn sung sướng gật đầu.

lịa lịa tán thành.

— Đồng ý mạnh như thần. Tôi rất hân hạnh được làm «đôi bạn» với cô.

Bây giờ hắn mới đưa mắt quan sát kỹ «người bạn» của mình. Nàng có mái tóc cắt ngắn, uốn úp vào phía trước và sau gáy trông rất ngộ. Nhìn chung: Tai, mắt, mũi, họng, miệng, môi, răng, cằm, tay chân của nàng đều đẹp. Nhìn riêng: trán nàng quá thấp. Có lẽ ngày xưa còn bé, mẹ nàng bỗng nàng rồi vô ý đánh rơi nàng té, đầu động xuống nên xi măng nên nàng mới có cái trán thấp một cách kỳ cục như vậy. Chứ Thượng Đế là một nhà nghệ sĩ tài hoa, Ngài đâu có thể lỡ tay sáng tạo một tác phẩm đáng trách kiểu đó.

Cô gái mặc áo dài màu trắng. Hắn không biết nàng là học sinh hay sinh viên, thư ký hay nhà bếp. Dù nàng là gì đi nữa được quen với nàng, hắn (người xấu xí) cũng cảm thấy hãnh diện nhiều. Thầy hắn chăm chăm nhìn mình, cô gái hơi đỏ mặt. Nàng chớp chớp đôi mắt hỏi:

— Làm gì mà ông quan sát tôi kỹ như quan sát cóc nhái trong giờ vạ vật vậy?

— Phải quan sát kỹ chứ. Tôi sợ mình «bé cái lăm» như một ông sinh viên Văn khoa cặp bồ với một cô khi bị cảnh sát hỏi giấy tờ, chàng mới khám phá ra «nàng» là trai giả gái. Chuyện đó báo nào cũng đăng, cô không biết sao?

— Bộ tôi trông giống con trai lắm à?

— Nếu không nhìn thấy cô, chỉ nghe cô nói tôi nghĩ cô là một đấng nam nhi «vai năm thước rộng, thân mười thước cao.»

— Xí, ông cho tôi ăn nói bậm trợn lắm phải không?

Hắn bật cười.

— Đầu có. Cô ăn nói nhu mì và nhã nhặn lắm lắm, chỉ hơi hơi khiến người nghe «nhức óc» mà thôi.

Cô gái có vẻ giận dỗi, nàng quay mặt nhìn sang hướng khác. Hắn nghĩ mình thật ngu, mới làm quen với nàng vậy mà không biết «lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau». Tình yêu có bao giờ đến với người thành thật đâu. Cứ đọc mấy mục kết bạn tâm tình trên nhật báo thì

biết. Điều kiện ắt có và đủ để người ta «tâm tình» với nhau là *thành thật*. Nhưng Trời ạ, nếu ai ai cũng *thành thật* thì cái mục đó đã bị dẹp từ lâu. Tình yêu luôn luôn sống nhờ bóng tối. Bóng tối do Thượng Đế tạo ra và con người góp phần vào. Có đôi tình nhân nào dám «tâm tình» dưới ánh đèn néonsáng choang đâu. Họ thường tìm đến nơi có bóng tối giúp họ che dấu khuôn mặt, để dễ dàng nói dối một cách rất *thành thật* mà không mắc cỡ.

Còn bạn, bạn có dám *thành thật* nói người yêu của bạn hơi nách không? Hay thay vì tặng nàng một chai thuốc trị bệnh đó, bạn sẽ rít khen nàng có một mùi hương đặc biệt nhất hoàn cầu. Một mùi hương khiến bạn nhớ nhung ray rứt ngủ không được (mặc dù đã uống thuốc an thần) mỗi khi xa nàng. Một mùi hương gồm các hương thơm của hoa hồng, lài, cúc, vạn thọ, thiên lý, cam, chanh, quýt, bưởi...trộn lẫn với hương thơm của trái sầu riêng, mít, ổi, măng cầu, chà là, chôm chôm...Chỉ có Trời mới biết bạn sẽ *thành thật* khen mùi hương của nàng thơm như cái quái gì.

Hắn biết mình đã lỡ lời nhưng không dám xin lỗi vì xin lỗi lại càng xác nhận điều hắn nói là đúng nên mới khiến nàng giận. Hắn nghĩ phải tìm cách lái câu chuyện sang hướng khác, phải tìm cách chứng tỏ cho nàng biết nàng ăn nói rất có duyên và khiến người nghe «bổ óc» vô cùng. Hắn chưa nghĩ ra cách nào thì vừa lúc chiếc xe buýt thẳng gấp để tránh một người chạy băng qua đường. Hành khách trong xe ngã chúi về phía trước rồi bật ngã ra sau. Người hắn ép mạnh gói giấy vào thành ghế, hắn la lên :

— Á! Chết rồi.

Cô gái hốt hoảng quay sang hắn hỏi :

— Xe đụng chết người hả ông ?

Hắn lắc đầu chỉ gói giấy bệt dúm :

— Không...không...gói giấy của tôi.

— Gói gì mà ông lo lắng quá vậy ?

— U...u...một gói giấy vậy mà.

— Nhưng gói gì mới được chứ? Ông mang hàng lậu phải không?

Đề tôi kêu cảnh sát.

— Ê, đừng nói ầu. Tôi mang hàng lậu hồi nào? Một gói giấy là một gói giấy có gì lạ đâu.

— Ông phải mở cho tôi xem, tôi mới tin.

Hắn ngần ngừ rồi đưa gói giấy cho nàng.

— Cô không tin thì mở ra đi. Nhớ nhẹ tay một chút.

— Bộ chắt nê hà? Thôi tôi không dám mở đâu.

Miệng nói «không dám» nhưng tay nàng vẫn cầm lấy gói giấy và tháo những sợi thun bao quanh.

— A! Một bó hoa.

— Phải, hoa hồng.

— Ông định đi lễ Lăng Ông xin xăm tình duyên nên mua hoa hồng để cúng phải không?

— Đâu có. Tôi mua hoa để tặng một người.

— Ông tặng ai?

— Tặng...má tôi.

— Ông thật là một người con có hiếu.

Nghe nàng khen, hắn chợt đỏ mặt. Má hắn đã chết từ lâu, hắn đâu còn có dịp để tặng hoa báo hiếu. Hắn mua hoa để tặng cô em gái một thằng bạn. Hôm nay sinh nhật của nàng. Hắn đã phải bỏ xem phim Le Train do cô đào Romy Schneider đóng chiếu ở rạp Mini Đất, để dành tiền mua 18 bông hồng tặng nàng. Cũng may nàng ăn sinh nhật 18 tuổi, nếu nàng ăn sinh nhật 60 tuổi chắc hắn phải tròn mặt vì không có tiền mua đủ 60 bông hồng.

Nàng là «người tình IBM» của hắn. Không phải vì nàng có bằng tú tài IBM lần đầu tiên được cấp phát ở Việt Nam mà vì nàng thường viết cho hắn những «thư tình IBM». Như trong một lá thư tình gửi cho hắn, nàng viết :

Anh yêu em?

(a) đúng

(b) sai

(c) vừa đúng vừa sai

(d) không rõ

(e) còn xét lại

Hắn đã tô đen chữ (a) trong lá thư bằng bút chì Gilbert sỏ 2 đường hoàng nhưng nàng đã gửi trả lại hắn lá thư với chữ (e) được bôi đen.

Hắn không hiểu tại sao nàng lại viết cho hắn loại thư tình quái quỉ đó. Hắn nghĩ có lẽ nàng đã quên *phương pháp làm luận thư tín* mà nàng đã học từ lâu ở các lớp dưới. Như anh chàng Charlot trong phim *Le Temps Moderne*, suốt ngày cặm cụi vắn bù lông trong một hăng ráp xe hơi, khi ra về nhìn vật gì tròn tròn anh ta cũng tưởng là bù lông và móc túi lấy mò lết ra vắn bắt kẻ đó là nút áo hay cái tai của người khác. Người tình IBM của hắn cũng bị «méo mó nghề nghiệp» như vậy. Nhìn đâu nàng cũng chỉ thấy những chữ *a, b, c, d, e* cần được bôi đen.

Có lần hắn đến thăm nàng vào lúc nàng đang say sưa học luyện thi tú tài. Trong khi ngồi ở phòng khách đợi nàng «điểm phần tô son lại», hắn cầm một tờ nhật báo ở trên bàn lên xem và giật mình thấy các mẫu tự *a, b, c, d, e* in trên báo đều bị nàng bôi đen để tập dượt cho quen tay. Hắn vội vã đứng dậy đi soi gương rồi thở phào nhẹ nhõm. Thật may khuôn mặt hắn giống chữ (o) chứ giống chữ (d) chắc sẽ bị nàng lấy bút chì ra bôi đen ngay.

— Ông nghĩ gì vậy ? Bó hoa có bị hư hỏng nào đâu. Chắc má ông sẽ cảm động ghê lắm nếu biết ông đã quá lo lắng cho bó hoa. Thôi để tôi gói lại cẩn thận giúp ông.

Tiếng nói của cô gái làm hắn trở lại thực tề. Hắn nhìn nàng và so sánh với người tình IBM. Hắn chợt nhớ đến chuyện «Thả mồi bắt bóng» trong Quốc Văn Giáo Khoa Thư. Một con chó tha một miếng thịt chạy trên cầu, nó nhìn thấy một con chó khác tha một miếng thịt to lớn hơn ở dưới sông, nó vội nhả miếng thịt đang ngậm trong miệng và nhảy xuống vồ miếng thịt của con chó kia. Không ngờ nó chỉ vồ bóng nó. Miếng thịt thật sự đã chìm xuống nước mất tăm, chú chó ta uống no một bụng nước sông rồi cõng vào bờ.

Hắn nghĩ mình sẽ chẳng đại *thả mồi bắt bóng* như vậy. Người tình IBM lúc này chỉ là *cái bóng*, cô gái đây mới chính là *mồi*, còn hắn là *con chó*. Một con chó tinh khôn hơn con chó trong Quốc Văn Giáo Khoa Thư.

Khi cô gái trao lại hắn bó hoa đã được gói lại cẩn thận, hắn xua

tay và niềm nở nói:

— Cô cứ giữ lấy. Tôi xin tặng cô để kỷ niệm ngày chúng ta quen nhau.

Cô gái tròn mắt ngạc nhiên:

— Ô, tôi không dám nhận đâu. Đề ông tặng má ông.

— Má tôi già rồi, chắc bà ấy ít thích hoa. Tôi sẽ mua tặng má tôi một món quà khác. Cô cứ lấy bó hoa đi

Cô gái phân vân suy nghĩ một lúc rồi nói:

— Thôi được, tôi xin nhận tạm cho ông vui lòng.

Nhận tạm ! Nghe nàng nói sượng không. *Cho ông vui lòng !* Nàng làm như nàng là Phật Bà Quan Âm vừa ra tay cứu độ một người ra khỏi vòng khổ đau oan nghiệt. Hắn xót ruột muốn đòi lại bó hồng nhưng các cụ ngày xưa đã dạy rằng : *Bắc thang lên hỏi ông Trời, hoa hồng tặng gái có đòi được không ?* Hắn bèn nuốt bụng ngồi im.

Chiếc xe buýt chạy gần đến Lăng Ông, không biết hôm nay là ngày rằm hay mừng một mà thiên hạ đi lễ rất đông. Trong sân rộng có mộ Tả quân Lê văn Duyệt, các bà Tấu đứng chen nhau cúi lấy tay cầm những bó nhang khói bốc lên nghi ngút. Xe chạy qua khỏi Lăng Ông là sắp đến bãi đậu. Hắn nghĩ cần phải giữ chặt mỗi giây liên lạc với nàng, hắn hỏi:

— Nhà cô ở đâu xin cho biết địa chỉ để có dịp tôi ghé thăm?

Cô gái nói:

— Thôi ông khỏi ghi nhớ địa chỉ mất công, tôi sẽ mời ông đến nhà tôi uống nước ngay bây giờ.

Hắn mừng rỡ cười.

— Như vậy còn gì bằng. Cô xuống xe chỗ nào, tôi cũng xuống theo.

Cô gái chỉ tay ra phía ngoài.

— Đến đầu đường kia ông xuống xe trước nghe. Tự trong xe có người quen nên tôi không muốn xuống cùng lúc, đợi một vài người xuống theo ông rồi tôi sẽ xuống sau. Kia xe sắp chạy đến trạm ngừng, ông chuẩn bị đi.

— Cô xuống ngay nghe. Đừng để tôi thất lạc mất cô tội nghiệp.

Cô gái cười :

— Được mà tôi sẽ xuống ngay mà.

Hắn đứng dậy lên ra khỏi xe. Tay nắm thanh sắt ở trần xe hắn di chuyển dần đến cửa xuống. Xe chạy từ từ rồi ngừng lại ở một trạm gần ngã tư. Cửa trước vừa mở hắn vội theo chân một vài người bước xuống đường. Chiếc xe dừng lại khoảng một phút cho hành khách lên xuống, máy xe vẫn được giữ cho nổ đều.

Khi người tài xế bóp còi «tin tin», hai cửa xe được đóng lại và chiếc xe chậm rãi lăn bánh. Hắn ngo ngác nhìn quanh thấy cô gái vẫn chưa xuống, nhìn lên xe hắn thấy nàng đã đổi chỗ ngồi ở một ghế trước có cửa kính mở ngỏ. Hắn vội chạy theo xe gọi :

— Loan... Loan...

Cô gái nhô đầu ra ngoài cửa xe, cười :

— Xin lỗi ông...

Hắn chạy sát bên hông xe, hỏi :

— Cái gì ?

Một người soát vé hé đẩy cửa xe, quát :

— Đừng chạy theo xe, muốn chết à.

Chiếc xe vọt chạy nhanh, thành xe chạm mạnh vào người khiến hắn ngã nhào xuống mặt đường cùng lúc hắn nghe loáng thoáng tiếng cô gái nói :

— Tôi không phải tên Loan.

Hắn lồm cồm bò dậy. Chiếc xe buýt đã chạy được một quãng xa, khói phun um ở trên nóc. Hắn nhảy lên vỉa hè đứng phắt vết bẩn ở quần áo. Bây giờ hắn mới nhận ra một vết thương rướm máu ở khuỷu tay đau rất. Hắn lăm lăm. Hôm nay mình thật hèn. Nhờ quí nhân phù trợ mình đã tránh kịp nếu không chiếc xe buýt màu xanh (màu của tình yêu ?) đã đè mình nát thây ? □

In tại cơ sở ấn loát

Nguyễn-Bá-Tòng.

63 Bùi Thị Xuân, Saigon II

Số lượng 5000

ĐỒNG NAI

270 Đề Thám, Sài Gòn II

Điện thoại : 20 942

Tổng Phát Hành

CHẠP PHÔ

CỬA TIỆM
BÁN TỪ
GIỌT
NƯỚC LÃ

CHO ĐẾN
MỘT MỎ
DẦU HỎA
CỠ BỤ

chủ tiệm : KIỀN VÀNG
quản lý : KIỀN NỮ
rao hàng : CHÚ CUỘI

hiện tượng lạ

Các nhà xã hội học nhận thấy một hiện tượng lạ xảy ra ở xứ Tô Cách Lan, mỗi khi có cuộc lạc quyền lớn.

Nếu bạn tổ chức tính đi lạc quyền ở ngoài đường, thì cả thành phố đều vắng tanh suốt ngày. Nhưng nếu người ta đi quyền tiền tại các tư gia thì trái lại, ngoài đường phố đều đông đúc kỳ lạ.

NGUYỆT XƯA (ghi)

chuyện lạ bốn phương

Tại Rio de Tara (Ba Tây) có 11 anh chàng thất nghiệp, chung nhau mua một chai rượu, bỏ thuốc độc vào 10 ly, đảo lộn các ly một hồi rồi mỗi chàng lấy đại một ly uống... Uống xong, 10 chàng té lăn cù ra chết tốt, còn chàng thứ mười một được thưởng tiền bạc của 10 chàng kia. Nhờ đó, chàng sống được 6 tháng nữa rồi kiếm được việc làm.

T.N.

ví dụ ta là chủ nhiệm

thì số này ta mắc tiếng họ hàng với chú Cuội vì TUỔI NGỌC, THƠ VĂN TUỔI NHỎ sẽ là số 147 thay 144

hai con đường

Một vị quan tòa nói với một phạm nhân như sau :

— Anh hãy đến ngã ba kia, anh sẽ gặp hai con đường, một con đường dẫn đến tử thần, và một con đường dẫn đến sự sống. Ở đầu hai con đường đó, có hai người lính bạn thân nhau đứng cạnh và chỉ hai người này biết số phận mỗi con đường mà thôi. Nhưng trong hai người này, có một người luôn luôn nói sự thật, và một người luôn luôn nói dối. Tôi chỉ cho phép anh hỏi một câu ở hai người này mà thôi. Nếu anh đi đúng đường dẫn đến sự sống, anh sẽ được tha, trái lại anh sẽ chết.

Tới đây bạn hãy gặp tờ báo Tuổi Ngọc lại và suy nghĩ thử xem phạm nhân đó phải hỏi câu nào để thoát chết rồi các bạn xem câu giải

đáp dưới đây :

Phạm nhân tiến đến một trong 2 người lính và hỏi như sau :

— Nhờ anh nói giúp bạn anh chỉ tôi con đường dẫn đến tử thần.

Nếu người lính được hỏi luôn luôn nói sự thật, thì người ấy sẽ lặp lại câu hỏi đó với bạn mình. Nếu người lính được hỏi là người luôn luôn nói dối, thì người ấy sẽ hỏi trái lại bạn mình. Nhờ đó, phạm nhân sẽ được biết rõ con đường nào dẫn đến sự sống.

NỜ PHÊ DUNG NGÃ (Đ.N.)
những tờ báo kỳ cục

Có nhiều tờ báo kỳ cục, buồn cười và quái đản. Như ở Balé 50 năm trước, có một tờ báo mang tên là «Journal des Raccourcis» (tờ báo của những người bị cắt đầu), tự xưng là cơ quan của những tờ bị xứt. Ngay trong số một, có lời rao như sau : «Nhà báo xin tặng một năm báo không lấy tiền cho tất cả những tờ từ nào đem đầu mình đến cho tòa soạn».

Cũng trong thời kỳ ấy, ở Pháp, bên Anh còn lắm tờ báo kỳ cục không kém gì tờ trên, như «Báo của những người ngu» (Journal des Aberutis), «Báo của các ông bị vợ cho mọc sừng» (Journal des coeurs).

NGÔ KIM KHÔI (ghi)

KIỆN VÀNG ƠI !

VĂN : K. V. ơi, Quang và con bé (nàng đó mờ) giận nhau đã đủ 100 ngày. Bởi vì Quang không phải là thiên tài hờn giận nên đã thua con bé, phải thảo thông điệp hòa bình kẹp trong một cuốn T.N. Nàng nhận nhưng rồi vẫn không chịu hòa bình, thế nghĩa là sao hở K.V. ?

NG. NG. LIÊN QUANG (Q. N.)

ĐÁP : Dù không là thiên tài hờn giận nhưng ta vẫn mang tiếng thông minh nhất nam tử, có nghĩa là phải hiểu nàng thích đọc T.N. mỗi mớ 5 và 20 mỗi tháng chứ.

VĂN : Chàng tặng mình 10 đóa hồng (nhớ là có trung gian đi nhé) và mình...lỡ đại nhận, mặc dù chỉ mới hơi hơi thích thôi. Vậy chứ mình phải làm sao để đáp lại tâm thỉnh tình của chàng, K.V. nhỉ ?

KIỆN CĂNG CAO

ĐÁP : «Hơi hơi thích» rồi sẽ thích. Đợi 10 bông hồng sau, bạn nhận và «gửi lại» chàng 1 bông. Thế là đầy đủ mọi ý nghĩa.

VĂN : Kiện Nữ ơi ời ! Hân là người mà trái tim có nhiều ngăn — hân tuyên bố như thế đây (lỡm chớm gôm). Thế thì «nằm thế nào» để chui

vào tim hân mà không sợ bị rơi ra ngoài vì các ngăn đựng nhau.

PHẠM NGỌC TỬ (Nha Trang)

ĐÁP : Hãy nhảy dù vào tim hân, đột kích chớp nhoáng và dùng 1000 tấn thuốc nổ phá vỡ các vách ngăn tim hân. Thế là dù có lờm chớm cách mấy cũng bằng phẳng một khi. Đột kích rồi biến. Chúc bạn thành công.

tìm hiểu về ô mai

Bạn thích ăn loại ô mai gì ? Nếu bạn thích :

— Ô mai chua : bạn là người hay vui vênh và thích được dỗ dành

— Ô mai ngọt : người yêu đời, mơ mộng và thêm phiêu lưu

— Ô mai mặn : người trầm lặng, cô đơn, hay gặp chuyện buồn, và ăn quà vặt nhiều...

TRINH TƯỜNG PHÊ HÁT

ví dụ ta là kiến vàng

thì càng họ hàng với chú Cuội gần hơn vì chính hân đã rêu rao công bố thế lệ thi rồi đau ốm quên luôn, giờ cũng chưa thấy.

TỔ HỢP KIỀN VÀ BẠN KIỀN

NGÔ KIM KHÔI: Buôn bán đông đảo «cầm nhăm» là chuyện thường tình. Tuy nhiên đã nhờ nhiều con mắt cảnh sát canh chừng. Có lý do lắm chứ, vì làm ăn mọi người có thể dùng nhiều tên khác nhau để buôn bán.

N.Đ. (Nâu Biển ?): T.H.K. Sắp biểu tình để bày tỏ nguyện vọng của bạn cùng quý vị tòa soạn. Sẽ chấm dứt tình trạng âm trầm cũ. Tin đi. Và nhớ đặt một cái tên cho đây đủ để hấn khỏi đau tim.

NGÂN HÀ (Vinh Long): Tin VN có dấu hỏa đã là một tai nạn lớn cho dân tộc Kiền rồi. Mong bạn đôi hạn thù sang tình thương để dân tộc tí hon nhờ với chứ. O.K.?

KIỀN BẠCH: Lần sau gặp chàng cứ... cần đại một cái, hấn sẽ hết run liên.

NỜ PHÊ DUNG NGÃ (Đ.N.): Cụng đầu vào nhau cũng là «mí mí» rồi. Không phải hễ ai thương nhau lắm cũng «cắn» nhau đau đầu. Bạn đừng vờ, tội nghiệp.

PHẠM THỤY VÂN DU (ô mô ?): Mời bạn tới cửa tiệm để nhận lãnh huy chương của Chạp Phô vì thành tích đã cứu sống một «đặc phái viên» của chúng tôi. Nhớ ẩm theo một gói ô mai to.

KIỀN RỪNG (Blaio): Kiền Vàng rất hân hoan mở cửa đón nhận bạn vào đứng trong T.H.K. đồng cho thêm vui vẻ. Sẽ cử «đặc phái viên» đi xú trà vào một ngày gần đây.

NGÔ KIM (Gia Định): Trong Chạp Phô đông đảo nhiều «trẻ đi lạc» lắm, K.V. đôi khi biết cũng phải làm lơ, vì... lý do kỹ thuật. Vẫn luôn luôn đón chờ hàng mới của bạn.

VÕ TẦN HƯƠNG (K. B. C. 4237/B) KV rất cảm thông với màu áo rừng của bạn. K.V. xin trả lời từng câu: 1) Viết thư, như viết cho K.V. đây này, như một người bạn, làm gì có điều kiện; 2) Viết bài đăng báo chỉ viết một mặt giấy; -) muốn gia nhập T.K.H. thì mời bạn bước vô buôn bán với chúng rồi trong Chạp Phô.

EM NHỎ (Sài Gòn): Không biết «nhà tù» của em ở đâu, làm sao tôi có thể đến «cắn» em được. (N.T.T.)

ví dụ ta là bạn ngọc

thì đúng vậy, T.N. số 145 vẫn là số Vào Học, sửa soạn gửi bài, lập tức kéo trẻ.

yêu trẻ kiểu này

Ngày xưa, một hôm có một thiếu phụ trẻ đẹp hỏi Sacha Guitry:

— Ông có yêu trẻ không?

Sacha Guitry đáp:

— Có, nhất là khi chúng nó khóc. Bởi vì chừng đó, người ta sẽ dẫn chúng đi chỗ khác.

NGUYỆT XUA (ghi)

hôn nhân và kiên nhẫn

Ở Ba Tây, Bà Maria Con Ceicao Dos Santos đã chờ đợi người yêu của bà ta trong suốt 72 năm và nay đã gặp lại.

Khi 2 người đưa nhau ra trước bàn thờ làm lễ cưới bà đã xúc động đến chết giấc một lúc lâu.

Chàng rể là Mangre Sebastiao Oliveira 80 tuổi cùng 18 đứa con của ông ta do 4 cuộc hôn nhân trước kiên nhẫn đợi chờ trong lúc bác sĩ đưa nàng dâu đi chích thuốc

hồi sinh.

Đám cưới sau đó tiếp tục diễn ra.

PICASSAO (lục lạo)

răng sâu

Các bạn gái thường bị sâu răng làm đen giữa kẽ răng. Vậy muốn để phòng và để khỏi bị lan tràn, nhớ mỗi sáng và mỗi tối súc miệng bằng một ly nước ấm hòa với 1/2 muỗng café muối ăn. Sẽ có kết quả tốt. Như vậy các cô sẽ không hạn chế nụ cười vì sợ bị chê là «răng...sâu». Nhưng lỡ bị rồi cũng không sao, rất đẹp.

BÙI DU SƠN

tam thập lục kế

Tam thập lục kế là 36 kế của một mưu lược gia đời Tống bên Trung Hoa là Đàm Đạo Tề gồm:

1. Man thiên hóa hải.
2. Vây Ngụy cứu Triệu.
3. Tá đao sát nhân.
4. Di dật đãi cao.
5. Nhân hòa đã kíp.
6. Dương đông kích tây.
7. Vô trung sinh hữu.
8. Âm độ trần thương.
9. Cánh ngạn quan hòa.
10. Tiều lý tàng đao.
11. Lý đại đào cương.
12. Thuận thủ hiền dương.

13. Đả thảo kinh sà.
14. Tá thí hoàn hôn.
15. Điều hồ ly sơn.
16. Dục cầm cô tụng.
17. Pháo chuyên dẫn ngọc.
18. Cầm tắc cầm vương.
19. Phủ đệ trừu tân.
20. Hồn thủy mô ngư.
21. Kim thiên thoát xác.
22. Quan môn tức tặc.
23. Viễn giao cận công.
24. Tá đồ miệt thước.
25. Du hương hoán trụ.
26. Chỉ tang mạ hòe.
27. Giả si bất diên.
28. Thượng lâu trừu đệ.
29. Thụ hương khai hoa.
30. Phán khách vì chủ.
31. Mỹ nhân kê.
32. Không thành kê.
33. Phán gián kê.
34. Liên hoàn kê.

35. Khô nhục kê.
36. Di tàu di thượng.

ĐỒNG HOANG CỔ CHÁY ghi.

trời

Tiếng gọi «trời», được dùng có 4 mẫu tự là :

— Anh	:	LORD
— Pháp	:	DIEU
— Aicập	:	AMON
— Thụy điển	:	GOTH
— Ý	:	ZOUS
— Y pha nho	:	DIOS
— Pénicien	:	BAAL
— Đức	:	GOTT
— La tinh	:	DEUS
— Nhật	:	KAMI
— Ấn độ	:	BRHAMA
— Á Rập	:	ALLA
— Scandinave	:	ODIN
— Việt Nam	:	TRỜI

MAI VŨ ghi

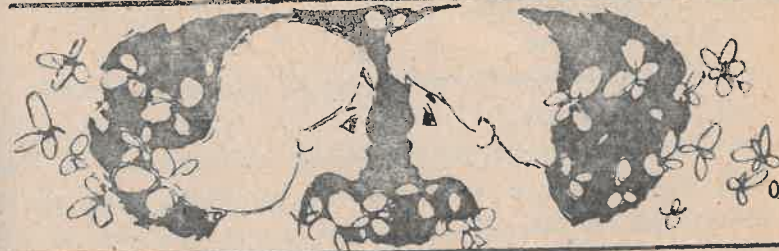
nhưng nêu

VÍ DỤ TA YÊU NHAU

thì nhất định ta phải tìm đọc tập truyện mới xuất bản của một cây viết vừa mới xông xáo vào làng văn rất là ngoạn mục :

NGUYỄN THANH TRỊNH

CHỦ NHẬT UYÊN ƯƠNG

truyện dài ĐÌNH TIỀN LUYỆN

Tôi hỏi Hoàng :

— Anh tuổi con gì ?

Hoàng vẽ một cái vòng tròn trên cuốn vở :

— Con bọ cạp.

— Con trai tuổi Hồ Cáp tính cao ngạo và ngang tàng.

— Ai nói vậy ?

— Em chứ ai.

— Sai bét.

Tôi cười :

— Đúng ghê gớm. Tội bạn em đùa nào cũng phải công nhận thề.

Hoàng giật mình :

— Chúng nói gì về anh ?

Nhìn Hoàng, tôi cười trêu :

— Có rặt giật mình phải không ?

Hoàng tìm bao thuốc nhưng khi nhìn cái xác bao thuốc bị vò ném gần đây, bèn buồn tình quệt diêm đốt lên đầu những ngọn cỏ tươi. Tôi hỏi lại :

— Phải thề không ?

Hoàng ném que diêm về phía công :

— Quyền nghĩ gì khi hỏi thế ?

— Tại bạn Quyền bảo «ông Hoàng xừ mình», nguyên văn lời tụi nó đây nhè, đào bồng ghê lắm.

— Quyền tin không ?

— Tin mạnh ấy chứ. Tại nó nói bạn gái anh đẩy hai bàn tay.

— Thế nghĩa là sao ?

— Đem không hết. Bởi thế ông Hoàng mới mang tuổi Hồ Cáp.

Câu chuyện bỗng trở thành quan trọng khi Hoàng đứng dậy bỏ đi về phía bờ hồ. Tôi vẫn ngồi lại với đám sách vở bừa bộn của anh, cố tưởng xem Hoàng có thể nghĩ gì về những điều tôi nói. Hoặc là sự việc bất ngờ trở thành phiền phức cho cả hai, hoặc là cũng từ những bước dò dẫm đó sẽ đẩy Hoàng lại gần tôi hơn. Tôi nghĩ, dù sao thì Hoàng cũng phải nói gì với tôi hơn là lẳng lặng mãi, hơn là những giọng chữ nhỏ bằng quơ và hơn cả những lần ngồi lại trong mắt nhau.

Hoàng trở lại chỗ ngồi cũ, nhìn tôi chăm chú :

— Quyền có cho như thế là quan trọng không ?

Cùng trên lời đi dò dẫm của Hoàng, tôi nói anh :

— Quan trọng gì ạ ?

— Chẳng hạn như, Hoàng bật cười...đẩy hai bàn tay...

— Quyền biết.

Đền phiên tôi bỏ chỗ mình. Hoàng ngần ngại và có lẽ cả tôi, tôi cũng không hiểu chính mình đã nghĩ gì đã nói gì. Giận dữ với anh, buồn bực với anh chẳng ? Có lẽ mỗi thứ một chút, cả một chút tại một chút xót xa lẫn trong đó. Với Hoàng, tôi cũng không hơn một người bạn nhỏ tám thường trong đám bạn đẩy mười đầu ngón tay của anh. Tự dưng tôi cảm thấy hai mắt mình cay sè, nặng nề. Tôi bảo tôi, đừng Quyền ạ, dù sao cũng đừng. Hãy về nhà với mẹ, với căn phòng sau khi cửa đã khép lại sau lưng. Đừng bao giờ là bây giờ. Đừng bao giờ để Hoàng thấy một đôi mắt ướt.

Hoàng đền ngồi bên tôi, nhìn xuống mặt nước hồ như một tấm gương đục, tấm gương bị vỡ thành trăm nghìn mảnh bởi bàn tay khuấy động của tôi. Lúc lâu. Bỗng Hoàng reo lên :

— Tay Quyền...

Tôi vội rút tay về, ngo Hoàng :

— ... ?

— Bây giờ mới để ý tay Quyền có đeo nhẫn đẹp quá. Cho coi nào.

Hoàng xòe tay đợi. Chúng tôi ngo nhau lúc lâu. Lúc lâu sau đó tôi đặt bàn tay ướt nước trong bàn tay anh. Chiếc nhẫn trên ngón tay áp út của tôi mang hình một đầu hồi nhỏ, nổi bật trên nền xanh rêu bầu dục. Hoàng siết mạnh :

— Ý nghĩa gì vậy, Quyền ?

— Em đâu biết. Thầy lạ thì mua đeo vui vậy mà.

Tôi rút tay về và đứng lên, trở lại chỗ đám sách vở bừa bộn ban nãy. Không quay lại, tôi nói :

— Hoàng cần không em mua cho vài chục chiếc.

— Để làm gì nhỉ.

Hoàng đã theo sát đèn bên và tôi vẫn không quay lại, tiếp tục đi vòng ra phía cổng.

— Thì đầu hồi bao giờ chả là đầu hồi. Nếu biết được đã không có nó.

Im lặng theo tôi ra tới cổng, Hoàng chậm rãi :

— Quyền Quyền à, đôi khi anh thấy em không phải là em hơn mười sáu tuổi.

Tôi dựa lưng vào những thanh sắt :

— Em con nít hơn thế nữa cơ à ?

— Quyền lớn hơn anh tưởng.

Tôi bật cười khan. Tôi không hiểu mình kiếm đâu được tiếng cười họa hiềm thế. Làm con gái nhỏ đã biết cười lúc không vui có phải chỉ đầu của sự bất hạnh ? Hoàng thì nhìn tôi trừng trừng. Tôi nói, mắt Hoàng làm sao nhìn thì với mắt em được. Hoàng thua, Hoàng chớp mắt trước. Tôi lại cười. Và cởi bỏ cái khóa xích nặng nề, tôi lọt người ra khỏi cổng.

— Em về nha.

Hoàng nắm chặt lấy hai bàn tay tôi còn bám trên những thanh sắt cổng. Chúng tôi ở hai phía nhưng sát mặt nhau. Trong một giây

ngây dại tôi cứ tưởng Hoàng sắp luồn những ngón tay trong tóc tôi và kéo sát lại để cúi mặt chàng xuống mặt tôi, giữa khoảng cách của hai thanh sắt công. Nhưng không. Hai tay Hoàng vẫn chỉ nắm lấy hai bàn tay tôi.

— Giận hả?

— Đâu có ạ. Hoàng có làm gì đâu mà em dám giận ạ.

— Sao vội về?

— Để Hoàng học, quây rầy Hoàng mãi.

Hoàng đập khế vào tay tôi :

— Quyên đi mua giùm anh gói thuốc đi.

Tôi ngoan ngoãn nghe lời anh. Tôi sốt sắng nghe lời anh. Tôi hôn hờ, tôi vui tươi, tôi sung sướng khi được chăm sóc cho anh. Như thế có phải là tình yêu, tôi tự hỏi, về nhớ anh nên nao, đi đường lúc nào cũng nghĩ bỗng dưng mà gặp anh. Mong tới anh từng giờ từng phút, trên những bậc thang, ngồi ăn cơm, lúc mở cuốn sổ cảm cú ghi.

— Em chọn cho anh cái hộp quẹt có hình cô gái cắn trái táo để thương không nè.

— Cũng đâu dễ thương bằng Quyên.

— Thôi đi ạ.

— Ạ vừa chứ, buổi sáng nay hơi thừa thãi tiêng ạ rồi.

Tôi khế nguyệt Hoàng. Hoàng mở cồng kéo tôi vào trong :

— Ở lại ăn bánh mì chả với anh đã chứ, gà con.

Tôi là gà con, tôi ở lại ăn bánh mì chả với Hoàng. Ban sáng khi đi con gái đã xin phép mẹ, con sang nhà Khanh nha mẹ. Mẹ Khanh hẹn nấu bún riêu cua cho con ăn và con sẽ biểu diễn làm bánh flan, đồ thạch... Dĩ nhiên là Khanh phải được thông báo trước, không nhớ nó buồn tình sang tôi chơi thì đồ nợ.

— Con gái giỏi lắm, biết nói dối mẹ rồi.

— Bây giờ anh la em đó phải không?

— Đâu có.

— Nếu em có hư, cũng tại anh hết.

Hoàng lột vỏ một trái nhãn nhét vào miệng tôi :

— Nhãn ngọt, không nên cãi nhau.

Tôi ngả đầu vào vai Hoàng, hơi thở của hai chúng tôi thật thơm gần nhau. Thú thật đã nhiều lần tôi muốn nhắm hờ mắt lại trên vai anh nhưng đồng thời tôi lại bật cười khi nhớ tới bạn bè đùa giỡn mắng mỏ nhau khi có đứa ngồi trong lớp chồng tay ngủ ngoan như thiên thần: Con gái mà biết nhắm hờ mắt bên người khác là hư rồi đấy. Tôi kể cho Hoàng nghe chuyện, anh biết không em có con bạn lần nào đi chơi với ông bố cũng bắt ông bố giữ một khoảng cách ngoài năm mươi xăng-ti-mét. Tôi cười. Hoàng hỏi : Sao vậy. Tôi nói lớn : Nàng sâu răng. Sâu răng thì sâu răng chứ, như Quyên trước có sao đâu. Tại mới quen anh thì làm gì có vấn đề... Tôi kịp ngừng đúng lúc. Và tôi muốn nhắc tới lắm nhưng không, bốn câu thơ vừa...thơm mùi nhãn vừa thơm mùi thương đau. *Người còn nhớ thương nhãn lồng tháng bảy. Ngọt môi tình yêu say ngất một thời. Giờ ta giữa cơn mưa đời mình chưa xót. Nhớ chiều một ngày còn lẫn hương xưa.*

— Quyên Quyên nè.

— Dạ.

— Anh hỏi thật nhé...

— Vâng.

— *Thuở học trò em làm khổ ai chưa?*

— Anh đọc thơ đấy à?

— Anh mượn thơ người.

— Em không hiểu câu thơ ấy.

Tôi vờ nói vậy và đợi xem Hoàng muốn nói gì. Anh thờ những vòng khói to khói nhỏ ngồi yên lặng lâu lắm. Trong đầu tôi lại vang lên lời thúc giục. Anh phải nói gì đi chứ, không lẽ chúng ta im lặng mãi. Đã đến lúc anh phải nói một câu gì, em đợi... công cả môi. Rồi Hoàng cũng chẳng nói gì sau đó. Buổi chiều trời mưa, tôi và Hoàng ôm sách vở và những đồ linh kính chạy ủa vào cái nhà chòi ở góc vườn để trú, tuy thế hai đứa cũng ướt mem.

Nghĩ rằng một ngày chủ nhật như vậy là hết. Tự dưng tôi thật buồn. Và tôi im lặng bên Hoàng cho đến lúc chia tay, trời còn mưa giọt vẫn giọt dài.

chương tám

- Trông bố đạo này lạ hẳn đi, Quyên ạ.
- Là sao ?
- Càng ngày càng xinh thêm.
- Sai bét, câu đó dành cho bố mới đúng. Mới cắt tóc hả ?
- Được không ?
- Quay lại coi nào. Được lắm chứ. Sáng kiền của ai vậy ?
- Ông anh.
- Anh ruột già hay anh ruột non ?
- Tám bảy, Phượng Tri đỏ mặt, anh Quang ta đang hoảng.

Tôi theo Phượng Tri lên lầu vào phòng nó. Căn phòng con gái thật lý tưởng, tôi nghĩ, dù mình có sửa soạn phòng mình kỹ hơn mười lần cũng không được một phần. Mọi thứ đều đẹp mắt và sang trọng, tôi khẽ cần môi mình và ngồi xuống cái ghế tròn bàn phần, không phải cái gì cũng cố gắng mà có được. Anh Toàn nói một câu mà tôi cho là đúng : Nếu Quyên thích đứng nhất thì cứ chăm, chuyện gì cố gắng cũng được cả. Tôi đã nhất trong lớp mấy năm liền. Tôi thích thân nhiều bạn bè, bạn bè tôi rất đông. Tôi thích nổi đình nổi đám trong trường, các cô các thầy và Ban Giám đốc hoặc đã đề ý hay lưu ý đến tôi vì lý do này hay lý do khác. Nhưng nhất định là anh Toàn đã không biết tôi đang nghĩ ngợi gì trong lúc này.

Phượng Tri mở ngăn kéo lấy hộp kẹo mời tôi, con bé xoay chiếc ghế tôi đang ngồi để mặt tôi đối diện với chiếc gương bàn phần :

- Thiệt mà, trông bố đạo này mượt hẳn ra.
- Tôi quay lại cầu vào cánh tay nó :
- Ngạo người ta hoài.

Phượng Tri cười, cong người lại. Tại sao mình lại không thân hơn với một con bạn ngồi cùng bàn là Phượng Tri dễ thương và quý phái như thế này nhỉ. Tôi lại cần môi mình. Phượng Tri cười, nhìn tôi. Sợ bị đề ý tôi vội nói :

- Cái phòng của Phượng đẹp quá.
- Gì đâu nào, bữa bọn thầy mỗ. Mình thỉnh thoảng vẫn bị ông

anh vô thanh tra la hoài à.

- Phượng có ông anh chịu khó chăm sóc em gái dữ nhì.
- Chăm sóc gì đâu, cứ rình lái xe nhà binh vào đời tư người ta hoài à.

— Dù sao cũng đỡ. Ông anh của ta được mỗi một cái nết dễ thương là ưa vay tiền em gái rồi quên luôn.

— Ông anh nhà mình cũng đâu có khác gì. Kết luận là các ông anh quý đều có chung một đức tính tốt ấy. Vay tiền em gái rồi quên luôn.

Hai đứa cùng cười. Phượng Tri không đẹp nhưng có duyên và rất dễ thương. Tay chân con bé trắng hồng, hai má căng và đôi môi mọng. Mái tóc cắt ngắn thật hợp với khuôn mặt mà bây giờ tôi mới để ý thấy. Tôi nghĩ, chính người con gái này có nhiều thay đổi chứ không phải tôi.

— Chờ chút mình đi lấy nước uống nha. Mình còn phần nhiều lắm trong tủ lạnh, Phượng cười khi bước tới cửa phòng. Nước nho, ôi, cam, bổ uống gì ?

— Bổ uống gì tôi uống đó.

Phượng Tri nhảy tới bẹo hai má tôi, nàng ngoan ngoan lắm nàng ạ. Nhưng đây không phải là quán nước và bên cạnh cũng không có chàng để nói thể. Tôi đẩy nó ra, xuyên tạc vừa chứ, ai đại gì nói thể, nhờ chàng uống bia hay kêu hai ly cô-nhắc thì...bỏ đời.

Phượng Tri xuống nhà rồi tôi mới để ý kỹ hơn quanh phòng. Ở một góc tôi thấy chiếc đàn guitar màu nâu với những bản nhạc chép tay đề vung vãi nơi đó. Con bé này đâu có nhắc tới chuyện chơi đàn bao giờ nhì. Tò mò tôi mò vào cây đàn và lật xem mấy bản nhạc. Là hoặc. Nhất định những thứ này không phải là của con nhỏ.

Phượng Tri trở lên với hai hộp nước lạnh đã khai, mùi ôi chưa uống đã thơm ngọt cả miệng. Tôi hỏi ngay :

- Phượng chơi đàn đấy à ?
- Đâu có. Quyên xem đây, ông anh mình ưa mắng mình bữa bọn mà đôi khi không những chính ông ấy bầy mà còn kéo cả bạn ông ấy vào bầy nữa. Nghĩ ức không chứ.

Ngậm nước trong miệng tôi sao bỗng đắng ngắt và như muốn nghẹn lại ở cổ. Gì thế này Quyên. Gì thế này Quyên. Mới chưa đầy một tuần lễ mà mí đã lao đao thấy rõ. Tỉnh táo lại đi, có gì đâu nào. Tôi ngồi vào chiếc ghế nơi bàn học của Phượng Tri và khen tấm hình cô ca sĩ ngậm ngón tay cười trông dễ thương, nó khê nhấc mặt kính bàn lên lấy tấm hình chụp lớn bằng cuốn vở mở đôi đưa tôi coi.

— Phượng nhớ hồi nàng hát bài «Đừng bỏ em một mình» khóc ngon lành trên tivi, mẹ Phượng nói : mắt khóc mau thế kia thì miệng cười tươi cũng không ai bằng đâu, Phượng thấy đúng thật.

— Quyên thấy tấm hình này quen quen, hình như có in ở đâu rồi phải không Phượng ?

— In quảng cáo với kèm gọi đầu...tóc mai sợi vẫn sợi dài...đó, Quyên nhớ không ?

Tôi cắn chặt môi quay đi, nhưng rồi cũng gắng gượng hỏi thêm một câu :

— Ở đâu Phượng có tấm hình lớn này vậy ?

— Ông Quang vác về chưa kịp treo trong phòng thì đã bị Phượng tịch thu mất. Hình như ông ta cũng tịch thu của ông bạn nào thì phải.

Cây đàn và những giòng nhạc, tấm hình người ca sĩ có miệng cười tươi và một sự tặng đỡ (?). Người ở đâu đó trong căn phòng xinh đẹp ấm áp này. Người đi đứng, chuyện trò, nhà khói thuốc và ca hát. Người lừng khừng mắt nhìn, kênh kiêu môi cười và lưỡi linh đôi tay vàng khói bên tách cà phê quán đặc. Hoàng, bốn năm bữa nay anh đi đâu ? Anh nói gần tới ngày thì sao không thấy anh trong ngôi nhà quen thuộc, trong khu vườn quen thuộc ? Tôi nhớ những sáng đập cái khóa xích vào cánh cổng sắt chỉ thấy người gác đàn già và con chó già lững thững bước ra, buồn thất ruột gan. Bốn năm lần gọi điện thoại tới khu lưu xá anh ở cũng chả có anh trả lời. Đi biệt. Tiếng người bạn anh cười trong máy, đám chàng buồn tình bỏ đi...khoan mở đầu ở ngoài khơi rồi cũng không chừng. Đặt máy xuống, nghe tiếng động dội trở lại tai mình, lòng buồn rười rượi. Sao vậy Hoàng ? Em không thể im lặng mãi. Em không thể thiếu vắng Hoàng. Dù sao thì anh cũng phải

nói với em gì chứ, chả lẽ chúng ta vẫn mãi lạ lẫm nhau. Tôi đã dẫn vật với những chữ với những trang nhật ký. Lãng mạn cái kiểu cũ mèn rồi Quyên Quyên, tôi quăng cuốn sổ vào ngăn kéo ban sáng rồi ban tôi lại lôi ra. Rất thân ái, tôi lại cảm cúi với những nét mực tím viết cho Hoàng. Gà con của anh cả ngày hôm nay chẳng làm được gì, cũng như ngày hôm qua, đi lên rồi xuống lầu mong ngóng một tiếng chuông cửa. Hãy đến thăm em Hoàng ạ, để chúng ta ngồi nói chuyện chững chạc và đá lông nheo nhau ngoài phòng khách, em cứ tưởng tượng thế đây. Hôm qua em có cả bọc nhãn lớn, chỉ mong gặp anh. Nhớ anh đắng cả môi, mờ cả mắt. Nhớ anh như điên dại, muốn nhảy ra đường và đi tìm anh khắp nơi. Không, Hoàng ạ, dù thế cũng không bao giờ Quyên này đi tìm anh đâu...

Tưởng tượng như đầu óc tôi vừa quay tít đi mấy vòng, chóng mặt đợi nằm vật xuống thì tiếng gọi của Phượng Tri làm tôi bừng tỉnh, sững sờ.

— Quyên nè, bỏ còn nhớ ông Hoàng không ?

Tôi vờ chau mày :

— Ông Hoàng nào ?

Phượng nheo mắt :

— Bộ hoài. Ông Hoàng dạy thế cô Liên đó.

— À.

— Còn vờ à nữa.

— Chi vậy Phượng ?

— Ông ấy hỏi thăm Quyên hoài.

— Làm gì có chuyện đó.

Làm gì có chuyện đó, Phượng Tri cười cười nhìn tôi. Làm gì có chuyện đó, tôi bậm môi quay đi. Cái vườn thân thiết mà cả hai chục có giờ đã lờm chờm đầy loài xương rồng nghi kỵ, lại có thể còn hứa hẹn những cơn lốc rồi tóc ủa tới bất cứ lúc nào, tôi linh cảm thấy vậy. Và chỉ muốn đứng dậy ra về.

— Ông Hoàng với ông Quang nhà mình vừa mới rủ nhau đi được một lát thì Quyên tới. Cả hai đêm qua ôm đàn ậm ừ với nhau tới khuya ở ngoài ban công, cứ nhất định bắt mình ra hát.

— Vui nhỉ.

— Vui gì, không ngủ được, bực cả mình.

Nhìn Phương Tri, trong giây lát tôi thấy có cơn mưa nào vừa đổ xuống trong khu vườn thân thiết của chúng tôi, loài xương rồng úng gốc chết dần để mọc lên một bãi cỏ xanh mướt đang đợi. Cái ý nghĩ bỏ về tiêu tan. Tôi muốn ở lại với Phương Tri cho hết một ngày chủ nhật buồn tẻ mà đầu tiên tôi nhận ra. Dù sao thì bây giờ tôi cũng cảm thấy yên ổn một chút.

— Bỏ chịu khó chơi nhạc nhỉ, tôi nhìn lên những hộp «băng» cassette xếp hàng dài trên giá, chắc có «băng» mới nào bố cũng mua đủ phải không?

— Đâu có, phần lớn đi chọn thu từng bài một đấy chứ. Quyển nghe một «top» mới nha.

Tôi không ưa anh chàng Christophe hát một cách mệt nhọc. Tôi khoái France Gall ấm áp và một Sheila giọng dễ thương như trẻ con.

Đẹp quá, Phương. Tôi hồ hững rút một «băng» nhạc trên giá: Hình cô gái áo xanh ngồi cúi mặt trong dáng điệu thật buồn, bên cạnh là khung cửa sổ cũng màu xanh mở rộng cho thấy một đám mây trắng lững lờ. Trên đám mây là hàng chữ viết tay bằng mực đen: *Good-bye — good bye, my lover*. Tôi hỏi, chữ Phương đây phải không. Đẹp quá, không ngờ đấy nhé. Không ngờ sao? Đâu óc bỗ...tôi tân hơn bạn bè trường. Mỗi băng nhạc là một hình bìa do Phương trình bày lấy bằng những hình ảnh thật dễ thương cắt trong các tạp chí, chủ đề được viết bằng mực đen hoặc trắng là tựa của bất cứ bài hát nào trong «băng» có cái tên hay nhất, thích hợp với hình bìa nhất. Chẳng hạn như một cánh đồng cúc tím với chủ đề là bài «Hương Xưa» rất tây và cũng rất dân tộc tính.

— Bản gì đó Phương?

— Nha Trang ngày về.

— Anh chàng có ria mép hát bài này là hay nhất, mờ nhỏ hơn chút đi Phương.

(Còn tiếp)

HAI NGƯỜI TƯỞNG YÊU NHAU

DUY NGUYỄN

Những hôm trời mưa lất phất chàng thích nằm nhà, trong căn phòng rất ưng ý của chàng. Chàng thường có nhiều thì giờ rảnh và chàng khoái ra phở ăn uống với bạn hay đi chơi lòng rông. Đó là những ngày đầu tháng, trái lại khi cuối tháng có rất nhiều lý do để ở nhà. Chàng sẽ viết cho nàng rằng chàng thường ngắm mưa rì rả và viết thư, có thể chàng tô màu thêm là đã hy sinh cả buổi chiều để viết thư thật dài như nàng yêu cầu. Thật sự có hôm mưa lằng nhằng như giẻ rách chàng thêm vô cùng ly cà phê nóng trong quán ba tàu đầu ngõ để nhìn thiên hạ hồi hả trong mưa. Chàng đã không thực hiện được ý muốn tắm thường đó, vì một lý do hết sức giản dị nhưng chàng không thể kể cho nàng biết.

Chàng mang xấp thư của nàng ra. Mặc dầu đã đọc rất nhiều lần và ngắm hoài nét chữ mềm viết thật thân ái tên họ chàng. Ôn những mẫu chuyện lý thú nàng đã kể và chàng vận dụng trí nhớ lấy lá thư đó đọc lại. Chàng thích thú lắm với trò chơi này và bao giờ chàng cũng tìm đúng. Chàng khoan khoái, cười tủm tỉm. Điều dễ hiểu là đọc thư

nàng dễ nhớ, mau thuộc hơn bất cứ thứ gì. Chàng ao ước, phải chi chàng thuộc bài học như thư nàng thì đời chàng đã khác.

Chung quanh chỉ có tiếng mưa lướt thướt kéo sợi như nhện nhả tơ. Phòng chàng ở cuối hẻm nên rất ít xe cộ chạy ngang. Ở đây chàng hoàn toàn yên tĩnh nằm dài trên gạch mát. Qua khung cửa chàng quan sát những chiếc lá mận màu xanh non run nhè nhẹ. Thỉnh thoảng gió thổi qua lá mận cọ khẽ trên mái nhà, chàng nghe càng cảm thấy chiều mưa thêm thú vị. Chàng chăm một điều thuộc, tiếp tục nghiền ngẫm thư nàng như người nghiền truyện chường. Chẳng mấy chốc chung quanh chàng bừa bãi giấy và bì thư. Không sao, chàng sẽ dò nhặt ăn trên bì thư và ngày nàng ghi ở cuối thư mà cho vào. Chàng tần mẩn làm công việc này một cách chậm rãi như ông già xếp tài liệu khảo cổ.

Phòng chàng ở chung với hai thằng bạn, chàng chỉ được tự do hoàn toàn trong các buổi chiều một mình. An toàn lắm vì khung cửa sổ rất rộng không có cửa đóng với hàng song sắt uốn cong, bức màn sắt mỏng ngăn muỗi màu tối, người ở ngoài nhìn vào khó thấy gì trong phòng. Trái lại từ trong phòng nhìn ra ngoài rất rõ. Chàng yên tâm nằm xoay tròn tự do. Trên tường treo hai bức tranh trừu tượng như mắt của thằng bạn tập tễnh làm họa sĩ. Trên tủ sách dán tấm hình to tướng cô ca sĩ người Pháp có mái tóc vàng óng, cái miệng cười hơi nhếch vể bên trái, nghịch ngợm. Bức hình của nàng tặng. Nhìn kỹ chàng thấy trong tròng mắt nâu cô ca sĩ có người mặc áo trắng, nhỏ xíu và mờ mờ. Chàng nói đó là chàng đứng trong mắt nàng.

Một mình trong phòng nhìn bức hình chàng có cảm tưởng nàng đang có mặt bên cạnh, gần đây. Chàng quơ tay và dĩ nhiên chỉ đụng phải các tờ thư. Chàng nhìn xuống một chút, trong tủ kính và bát gấp chàng thật. Đó là tấm ảnh ưng ý nhất, có phần đẹp hơn người ở ngoài nhiều. Tấm ảnh này chàng cất lại trong một tờ báo bên cạnh in bút hiệu chàng một cách trang trọng. Chàng thường nhìn lâu, có khi khoai chí lăm lăm bên cười chum chim. Trông chàng hách gớm, nghệ sĩ chán. Chàng nghiêng người sang bên phải rồi bên trái xong nằm ngược ngấm chàng đứng chống tay, tóc hơi dài, áo cổ y mở một cái

nút trên cùng. Hình chụp chàng đứng trên bãi cát, đằng sau sóng nhấp nhô với mấy cái đầu người tắm biển lờ mờ. Đôi khi chàng tự nhủ trông giống kép cải lương lắm chứ.

Nàng hỏi chàng giống trong hình không? Chàng trả lời không.

Nàng lắc đầu cười không tin mà chàng nói gì.

Thật ra đó chỉ là tưởng tượng của chàng. Nàng có cười à? Điều chắc chắn là chàng không thấy nàng cười bao giờ.

Sao lạ vậy? Câu trả lời giản dị là chàng chưa hề gặp nàng.

Nàng bảo:

«Anh đừng lo, sẽ có ngày mình gặp nhau mà».

Cũng không phải nàng bảo, nàng viết như thế. Nàng đã viết cho chàng rất nhiều thư, đầu khoảng gần trăm lá. Cách nay hơn năm, chàng đăng bài trên một tạp chí và nàng gửi thư làm quen. Chàng trả lời hết sức đàng hoàng, mau mắn vì nàng là độc giả đầu tiên viết thư cho chàng. Ít lâu sau một tờ báo giới thiệu chàng với tâm hình bên cạnh. Đạo đó chàng nhận thêm vài cái thư knác và chàng khá sung sướng thư từ qua lại. Dần dần thư chàng viết ngắn đi với chữ ký tỏ bố phía dưới trông xấu xí như trang báo trắng «tự ý đục bỏ». Chàng không biết viết gì, hai cái thư trả lời liên tiếp nhau thường giống giống. Chàng bèn thừa dân rỗi dứt một cách nhẹ nhàng. Riêng với nàng, chàng có rất nhiều điều để viết đầy giấy. Nàng viết thư có duyên, thông minh gợi cho chàng nhiều ý để lấp đầy trang thư. Một lần, chàng nhớ không lầm sau khoảng 5 lá thư, nàng tỏ vẻ:

«Anh có thấy giữa anh và nhỏ có nhiều điểm hợp nhau không?»

Chàng nằm vắt chân phải lên chân trái, hít hơi thuốc và cười thắm. Ồ, nếu nàng thấy chàng mặc áo thun, quần đùi ôm như thằng giẻ nặng hằn nàng thất vọng lắm. Từ từ nàng sẽ thừa viết thư rồi lặn mất tài tình như con sóc chạy trong cỏ. Chàng lại cười, không biết chàng giống nàng ở cái chỗ nào?

Nàng đang học lớp thi và vẫn mong chiếm kỳ lục viết thư lẫn siêng thúc hồi người khác viết thư. Về khoản này chàng đành chịu thua vô điều kiện. Càng ngày chữ chàng viết càng tốc ký trong khi chàng đòi nàng phải viết rõ, mềm và tròn như ban đầu. Nếu ai cũng

như nàng, ông **Buru Điện** sẽ chết ngộp vì công việc, ông phát thư phải đạp xe 60 cây số giờ để ném thư và sẽ lẫn lộn rất đáng trách. May thay (nàng cho đó không là điều may) chàng khoái đọc thư hơn. Lắm khi viết thư để đó tuần lễ không gửi rồi chàng bảo lười quá. Nàng lúc nào cũng ngây thơ như con mèo — hoặc cô ngây thơ chàng đâu biết được — không ngờ có lúc chàng khó mua nổi tem để dán. Chàng khổ tâm giải thích tại lười đi mua tem và không nhớ để nàng nhận thư phạt.

Cứ thế chàng và nàng thư qua lại phất phơ. Hai người đang đi thuyền trên dòng nước ngược và cô sức chèo chông cho thuyền khỏi lùi nhưng chẳng hề đi được một phân.

Lâu lâu bạn chàng hỏi :

— Chuyện của mày đi đền đâu rồi ?

Chàng bèn cười hiền lành :

— Chẳng đền đâu cả, tà tà.

— Thằng này kiên nhẫn thật. Bỏ đi mày, tồn tiền tem vô ích.

Chàng vẫn cười. Ngó bộ chàng khoái biểu diễn các kiểu cười lắm.

— Giỡn chơi cho vui chút vậy mà...

Một thằng khác ghé tai chàng nói nhỏ : « Tao tưởng một năm qua hai đứa mày phải tới «cuối đường kỷ niệm» rồi chứ ! ». Chàng vẫn cười lửng lơ.

Trời. Nếu mà nàng nghe chàng nói câu trên, nếu biết thái độ đó, nàng sẽ cúp thư từ khuya. Chàng khoái đọc thư nàng, có cảm tình với nàng đồng thời rất ưa chiến thuật dậm chân tại chỗ. Đôi lúc chàng tưởng tượng ra nàng thế này, vẽ vờ hình bóng nàng như ý chàng mơ. Chàng cảm ơn nàng về trò chơi bằng tay (viết thư) vui vẻ khá thú vị, đôi chàng không có chuyện chi quan trọng cả. Nàng thì khác, nàng luôn luôn quan trọng hóa vấn đề.

Chàng luôn kể chuyện vui bằng một giọng bông đùa tất cả mọi chuyện, làm như đời chàng đầy đủ các thứ. Người hay viết lách cũng là người nói dối tài ba, hóa cho nên chàng trong thư kể nàng nghe hơn

hắn người ngoài đời. Ô, nàng tưởng tượng chàng bỏ trai như kếp hát, thiệt giàu sang và nghệ sĩ tính đầy mình. Ôi, ước gì chàng được một phần như nàng tưởng.

Buồn thay vẫn là sự tưởng tượng quá phong phú của nàng. Do đó chàng ngần ngại không dám đòi gặp nàng hay tiến tới như nàng muốn, e nàng thất vọng. Chàng mặc cảm.

Chàng là ai ? Nhiều đêm thức khuya, hít lia lia vài điều thuốc, uổng lý cà phê đen chàng vắt tay nằm suy nghĩ về mình. Chàng có nghề nghiệp hẳn hoi, Chàng đang học Sư phạm sắp làm thầy giáo tiểu học. Chàng giàu nàng điều này, nàng thường khoe cùng cô bạn rằng chàng sắp thành giáo sư. Sòng xa gia đình nên chàng thiệt bết bát, lười thôi và ngày càng gầy đi. Thân hình chàng thật đáng đại diện cho người dân một quốc gia chậm tiến. Chàng luôn luôn bắt mẫn với cái nghề khiêm nhường, bạc bẽo đồng thời chàng không bao giờ chịu ngồi lâu trong cái giảng đường Đại học. Ở đó đầy những thằng trí thức đầy mình, đeo kính trắng dù không cận, vào giảng đường để tán gái và lúc nào cũng tỏ ra là sinh viên hợp thời trang. Bởi vậy hai năm liền chàng rớt năm thứ nhất và điều đó chẳng làm ai ngạc nhiên. Gia đình chàng ở một quận kém an ninh, rừng rú, không hứa hẹn gì cho tương lai chàng. Về tình duyên, chàng có vài chục mối tình bằng mắt hời ở Trung học. Lúc này chàng yêu một nàng học Nhật niên. Tiếc thay chàng không quen nàng dù gặp mặt mỗi ngày, chưa nói chuyện với nàng một lần. Chàng tiếp tục yêu âm thầm nàng cùng vài cô xinh đẹp khác, an ủi rằng cái số người viết văn vốn cô đơn. Chàng mãi miết yêu các nhân vật nữ do chàng sáng tạo. Ở đây chàng tha hồ yên tâm, họ không bao giờ phụ chàng đâu.

Về nàng chàng chỉ biết nàng học lớp 12, có bà má rất hiền, làm bếp giỏi, thương con và cũng rất dữ tùy trường hợp. Nàng không biết nấu ăn gì ráo. Chắc chắn trong va ly về nhà chồng của nàng sẽ có vài cuốn sách dạy làm món ăn Tây, Tàu, món nhậu. Địa chỉ nàng sáu con số trên chung cư chàng học hoài không thuộc. (Đó cũng là lý do để chàng lười viết thư, nói số ghi địa chỉ lạc đầu mất). Gần nhà nàng có cây ngọc lan thình thoảng nàng hái một bông bỏ trong thư. Nàng khoái

đọc sách, nhất là văn chàng nàng đọc kỹ gấp trăm lần sách Vạn vật. Đọc để trách chàng cứ lờ lạng vào đó hoài nàng không chịu đâu, kỳ thấy mớ. Nhưng chàng biết rõ bụng nàng khoái được lờ vào lăm. Tội nghiệp nàng cứ thắc mắc, gạn hỏi, tức tởi chắc chàng có nhiều bạn gái ghê gớm. Nàng khôn khéo như con mèo già tìm đủ cách bắt chàng nói thực, nói hết về các nhân vật nữ. (Nàng làm quá khiến càng lúc chàng càng ngỡ các nhân vật đó có thật, họ đang rình rập để bắt cóc chàng). Chàng lờ đi, nàng áp dụng chiến thuật khác: «Anh đã bị gai hổng đâm đau tay nào chưa?» hay «À, chắc là anh nhận được nhiều thư lắm?» Nàng tò mò thật còn chàng khôn không kém để trả lời quanh quẩn. Có lần nàng vẫn kể tờ báo làm thế nào hỏi bạn thân «đỡ lẽ thuộc ai chưa» cho vui và ý nhị? Báo trả lời cách khác không thể dùng vào trường hợp đặc biệt của chàng và nàng. Thế là chàng trả lời phớt phơ các câu hỏi đại loại, chàng đâu đại đột tiết lộ.

Một ngày đẹp trời nàng gọi tặng tấm hình. Chàng mừng quýnh. Nàng khôn thấy bà, chọn tấm hình chụp xa nàng nhỏ như cây tăm đứng bên núi đá tóc bay tung. Hình chụp nghiêng, nhìn đui mắt cũng không thấy rõ mặt. Nàng còn viết có tấm chụp nàng đứng ở bãi biển bên sông nước nhưng rõ quá nàng không thích. Nàng không thích còn chàng khoái chết được. Ồ, chắc là nàng mặc bikini. Chàng phấn khởi, cùng lúc kỳ lạ thay chàng muốn ngưng viết thư. Nàng tỏ ra đủ bản lĩnh để đẩy thuyền riêng trên dòng nước ngược. Nếu cứ đà này chẳng bao lâu hai người sẽ gặp nhau. Chàng muốn lăm nhưng cứ luôn sợ nàng thất vọng.

Bây giờ chàng đang ở trong căn phòng thân mật này. Chàng lầy ví ra ngắm nàng. Chàng để hình nàng trong ví cao su lúc nào cũng có trong túi quần. Khi móc ví tra tiền hoặc lấy giấy tờ cần sát xét hàng ngày chàng đểu ngắm nàng một chút. Nàng ở ngay bên cạnh, yên tâm lắm vì nàng không thể chạy trốn đâu. Chàng lầy lăm hãnh diện với bạn bè khi cũng có người con gái như ai! Ước gì có nàng ở đây, chiều mưa dài dằng nhưng trong phòng dễ chịu biết bao. Nàng đã đến phòng chàng một lần, đứng ngoài nhìn vào cho biết. Chàng bức mình, có lẽ phải gặp nàng mới được. Chàng sắp xa Sài

Gòn. Thôi, chàng chán chết được nếu cái tình trạng lừng lơ này kéo dài. Chàng thực tế rồi, cứ thư từ thề này chẳng mấy chốc nàng sẽ lười viết và một ngày mưa dầm chàng sẽ được tin nàng lên xe hoa khỏi đời chàng.

Chàng nhớ lần nói chuyện gần đây nhất.

— Anh sẽ không viết thư cho nhỏ nữa...

— Sao vậy?

— Anh bận học nhiều lắm, nhỏ muốn anh ra trường lên rừng dạy học à? Và lại nhỏ còn phải học thi...

Nàng cười nhỏ:

— Thôi đi, anh xảo quá. Có lần anh nói anh rảnh đến độ không biết làm gì. Suốt ngày anh vào nghĩa địa đọc tên người chết chứ học cái gì. Đáng lẽ nhỏ là người nói câu nói đó mới phải.

Chàng chổng cằm:

— Anh lười ra Bru điện lắm.

— Không sao. Nhỏ sẽ gửi cho anh phong bì dán tem sẵn, anh đồng ý?

— Thôi. Tồn tiền lắm, anh ngại...

Nàng im lặng. Chàng nghe tiếng kêu o... o... thật khó chịu.

Chàng hỏi:

— Bao giờ chúng ta sẽ gặp nhau?

— Khi nào nhỏ muốn. Nhỏ mà rớt là tại anh đó.

Chàng rét quá đành chịu ý nàng. Chàng nói chuyện với nàng qua điện thoại, nàng có giọng nói dễ thương thật. Mỗi lần nàng báo sẽ có mặt tại nhà cô bạn vào ngày giờ nào, chàng đi xe buýt ra Bru điện gọi để nghe giọng oanh vàng trong vài phút ngắn.

Thề là chàng ngoan ngoãn nghe lời nàng, cấm cũi viết thư mãi mãi cho nàng đọc sướng mắt trong khi chờ đợi ngày gặp nhau. Nàng dọa má nàng dữ lắm, bà sẵn sàng trừng trị chàng và con chó trung thành của nàng coi bộ không ưa chàng đâu. Chàng sợ muốn chết. Chàng nói lấy dù có năn nỉ chàng cũng không thêm cất công tìm nhà nàng.

Tiền thay nàng chưa phải năn nỉ, dù chàng rất muốn.

Chàng rất giỏi tưởng tượng. Một vài người hỏi chàng về những người

trong truyện của chàng đang ở đâu, con bé Ly lớn lên hiện làm gì, cô Biển đẹp cỡ nào. Chàng phì cười thầm khen tài bịa như thật của mình. Đôi khi những mảnh đời thật của chàng sờ sờ ra đó người ta cho là chàng tưởng tượng.

Hãy nghe chàng tưởng tượng về ngày hai người gặp nhau.

Trước tiên, chàng đi mượn bàn ủi về chà láng bộ quần áo sờ sờ một. Chàng đến nhà thằng bạn mượn đôi giày đế cao thật đúng một. Tóc chàng vốn cứng nếu cần sẽ bôi tí dầu cho mượt mà. Chàng đứng trước gương nhìn tới ngó lui, đi qua đi lại ra chiều đắc ý. Kia, coi chàng cũng bảnh trai ghê gớm. Chàng sung sướng ra đường đón xe buýt.

Chàng và nàng sẽ gặp nhau ở đâu? Tạm thời gác việc đó qua một bên. Sau khi gặp nàng, chàng sẽ đưa nàng vào một quán nước có máy lạnh rất thanh lịch, chàng mở cửa và đưa tay mời nàng bước vào đúng điệu hết một chú bồi nhà hàng lành nghề.

Nàng ăn cốc kem sáu bảy màu có chantilly do chàng gọi. Phần chàng phin cà phê cho ra về dù cà phê ở các quán nước loại này pha rất tệ. Các thức uống này chàng đã tính trước để khỏi hối hộp chờ giây tính tiền. Chàng yên tâm lắm. Một người lãng mạn và đầy nghệ sĩ tính như nàng không thể ăn uống liến tủa vài cốc kem, chục cái bánh ngọt.

Quán nước sẽ chạy những bài do France Gall hát, nàng chịu tiếng hát nhẹ như hơi thở của cô ca sĩ này. Nếu cần chàng sẽ mua giơ-tông bỏ vào máy nhạc những bài nàng thích để góp phần cho buổi gặp gỡ thêm đậm đà. Lo gì, lâu lâu chàng hào phóng một chút vậy mà. Chàng sẵn sàng hào phóng vì nàng hay bất cứ người con gái nào.

Chàng nói gì với nàng đây? Câu đầu tiên thật quan trọng. Có lẽ chàng sẽ nói một câu vô thường vô phạt.

— Giang đến sớm nhì.

Dù thật sự nàng bắt chàng đợi gần một giờ cũng không sao, chàng lúc nào cũng tỏ ra vô cùng lịch sự. Nàng hỏi bằng một giọng nhẹ như... như...(chàng bắt nàng nói nhẹ như gió thổi trong cỏ bắt buộc chàng nghiêng đầu gần sát miệng nàng mới nghe được).

— Anh đợi có lâu không?

Đĩ nhiên chàng lắc đầu vì ý nàng muốn thế. Chàng kéo ghế cho

nàng. Sau đó chàng ngắm nàng từ đầu đến chân rồi, từ chân lên đầu. Nàng mặc áo màu xanh trứng sáo rất mới. Chàng nói thật kiểu cách:

— Giang thật khác trong hình...

Nàng chớp mắt chằm chằm nhìn chàng hoặc vén tóc nhẹ nhàng với dáng vẻ rất mệt mỏi. Chàng tiếp:

— Anh không ngờ có điểm phúc quen một cô...xinh như Giang.

Nàng nghiêng đầu giả vờ hỏi:

— Anh nói sao?

Chàng tiếp tục khen nàng tới tấp bằng những câu nghe dòn như bập rang. Có thể nàng khen chàng mập hơn trong hình và điều này làm chàng khoái vô cùng.

Nàng ăn kem lạnh thật chậm, lưỡi duyên dáng đùa miềng kem rồi ngậm trong miệng như chứa con nít. Ở nhà nàng ăn kem kỷ lục, một cốc kem nhỏ chẳng thấm tháp gì. Nhưng thôi, trước mắt chàng hãy để nàng dễ thương như con mèo con nai gì đó. Sau này lỡ hai người có cưới nhau nàng nhe nanh múa vuốt mèo cũng chưa muộn. Nàng làm bộ ăn từ muỗng nhỏ làm như chê kem không được ngon. Chàng cũng vậy, chàng múc đường một cách trịnh trọng cho từ muỗng vào ly khuấy đều. Rồi cho tiếp những muỗng khác. Có thể chàng mãi mê khuấy, nghe tiếng kêu lanh canh thích thú và chẳng mấy chốc hộp đường sẽ hết nhẵn. Nàng theo dõi kỹ nhưng chỉ cười. Chàng bồi rồi. Sau đó chàng hết sức tiếc ly cà phê nhưng phải quên đi để nàng không nhận biết.

Hai người im lặng một lúc lâu vì bận ngắm nhau quên mất những gì định nói. Chàng hài lòng không lẩm lẩn, nàng khá dễ thương chẳng uống công thư từ. Còn nàng, liệu nàng có ân hận đã gặp chàng không?

Nàng gõ muỗng vào cốc kem bằng kim khí trong khi chàng lo hết sức rằng nàng sẽ gọi một cốc khác. Tiếng gõ leng keng làm nhiều người tò mò nhìn sang. Nàng tỉnh bơ gõ coi như chỉ đó để yêu ghê gớm. Chà, chàng ngượng chết. Chàng tiếc đã gọi cốc kem, phải chi gọi chai xá-xi đỡ biết mấy.

Suy nghĩ hoài chàng không biết gọi chuyện gì với nàng. Chàng chà chà ngón tay trên bàn ngó ngọn đèn màu vàng ở góc phòng không

chớp mắt. Nàng nghe nhạc với bàn tay trái không ngừng vuốt tóc, đầu nghiêng qua một bên để sẵn sàng mở to mắt khi chàng hỏi. Chàng vụng về nói chuyện học hành thi cử, chuyện mưa nắng chán chết được. Cạn đề tài rồi. Ngồi lâu nàng sẽ làm cho chàng lúng túng rồi nàng lên chân đàn áp chàng mất.

Chàng liền đưa nàng ra khỏi quán sau khi trả tiền và để lại mấy chục bạc cắc trong đĩa. Tội bởi khôn như điên, chúng chẳng đợi thời tiền giấy. Chàng muốn lấy bạc cắc để về xe buýt lắm.

Đề kỷ niệm ngày gặp gỡ chàng tặng nàng mấy bông hồng mới nở. Nàng cầm trong tay chung với cái ví đen. Đi bên nàng tay chàng chẳng biết để đâu, chàng xoay trở, lúng túng tưởng như lúc nào nàng cũng nhìn tay chàng. Hai người sẽ đi vòng phở ghé các hiệu sách trong lúc chàng hy vọng gặp thẳng bạn nào đó để chàng tỏ ra là người hoạt bát, giao thiệp rộng. Đi với nàng chàng sung sướng và hãnh diện không biết để đâu cho hết. Thật là một chiều tuyệt vời.

Chàng tưởng tượng hôm đó trời mưa. Nhỏ thôi, lất phất như sương cho tho mọng vậy mà. Nếu mưa lớn nàng sẽ xấu quần lội nước để qua đường, nàng nhăn mặt tiếc cái quần mới may trông mất đẹp. Nước thấm ướt sẽ làm hư đôi giày mới đóng của thẳng bạn. Nghĩ đến thôi chàng đã rùng mình. May thay đó chỉ là tưởng tượng. Chàng vẫn ở đây, bình thản trong phòng kín đáo quen thuộc. Chàng thở ra, nghĩ tiếp sau đó hai người làm gì?

Trời ơi, chàng đợi quá không lo mượn xe gắn máy. Hãy nhắm hờ hai mắt tưởng tượng chàng chờ nàng đi các con đường vắng đẹp, xe chạy chậm và thẳng gấp khi gặp đèn đỏ. Nàng dựa nửa thân người vào lưng chàng, tóc bay vào trong cổ áo chàng nhón nhột. Thân nàng mềm và êm tựa túi bông gòn dựa sát vào chàng. Nàng xúc dầu gì thơm quá vậy? Chàng lim dim thưởng thức suýt ùi vô lễ mấy lần. Những lần đó nàng xô sát vào người chàng, tay nàng chắc chắn sẽ vỗ vai chàng rồi nàng vịn vai chàng luôn. Chàng thờ, tiếp tục nghĩ một cách say sưa. Ô, đừng tin chàng lắm nghe, đó không phải là sự thực.

Nàng rất thích xem phim của François Truffant. Chàng van vài tuần đó có rạp chiếu phim của ông đạo diễn này. Nếu chiều lại La sirène

du Mississippi càng tuyệt hơn nữa. Chàng sẽ thuyết phục bằng mọi cách để nàng bằng lòng xem xi nê. Chàng tin mình lắm, nhất định nàng sẽ đồng ý.

Trường hợp nàng kháng kháng từ chối? Thôi, dẹp cái giả thiết đó qua một bên và coi như nàng bằng lòng. Hãy theo chàng xem sao, nhưng nên đi theo hai người đến phòng vé mà thôi.

Chàng và nàng sánh vai bước lên bậc thang cẩm thạch trắng thiệt đẹp. Rạp nhỏ nhưng giá vé rất đắt chàng chỉ dám vào lần đầu với nàng và vì nàng (hay vì chàng?). Chàng hồi hộp kỳ lạ, không dám quay sang nhìn mặt nàng, hai người đi song song lặng lẽ như hai cái bóng. Nhất định phải xem phim tình cảm, lâm ly ướt át càng hay. Nàng vốn thích phim tình cảm Pháp với những mối tình cuồng nhiệt mà lãng mạn. Khi vào rạp phim đang chiều, tối om. Chàng sẽ rất ga lăng mà cầm tay nàng hết sức tự nhiên và hợp lý trong khi chờ người soi đèn. Dù mắt thật kém chàng vẫn tỏ ra tinh anh như giữa ban ngày để nắm tay nàng dẫn đi ra cái điều che chở, hướng dẫn kéo lại lỗi.

Chàng sẽ không đợi đột buông tay nàng khi đã ngồi vào ghế. Sau đó, chàng sẽ...Thôi, phần này dành riêng cho chàng và nàng, vì nàng muốn giữ kín. Chàng không kể cho bất cứ người nào.

Đừng ai hỏi chàng đã xem phim gì, có hay không, ai đóng vai chính...vân vân...Chàng không biết gì đâu.

Hai người chia tay lưu luyến khó quên. Chàng cảm ơn nàng đã dành cho chàng một chiều quá tuyệt.

Và tiếp tục tưởng tượng bằng cảm giác, chàng nằm lim dim tưởng có nàng sống động trong cánh tay.

Nhưng thôi, chàng không phải tưởng tượng làm gì cho mệt óc.

Nàng viết : «... Chúng ta sẽ gặp nhau tháng sáu này. Anh chờ với mừng, tưởng tượng mặt anh hí hửng chắc nhỏ cười dữ lắm. Anh sẽ thất vọng cho mà coi. Lúc này sắp thi ra trường nhưng chắc anh không tiếc một buổi chiều chứ? Hay anh có hẹn hò chi đó thì nhớ báo

trước nghe, nhỏ sẵn sàng chờ thư và không thêm buồn đâu .. Thôi, nói về chiều đó đi. Anh dành cho nhỏ toàn quyền quyết định nghe ? Tại vì nhỏ là con gái không phải cứ muốn đi đâu là đi, má nhỏ la chết. Sáng 27 thì xong chiều xin má đi phở, má hứa rồi. Anh chờ nhỏ tại quán G. xê Quốc Hội đó. Nhỏ sẽ mặc áo màu đỏ tươi, để coi, đỏ như màu phượng. Để để nhận anh sẽ cầm tờ báo và nhớ đứng lên khi thấy nhỏ nhìn dáo dác nhé. Vái trời hôm đó không có ai mặc áo đỏ... Anh nhớ chưa ? Chiều thứ năm, khoảng 4 giờ. Anh phải đến, nhất định phải đến nếu không nhỏ giận anh suốt đời...»

Chàng nhận thư trước ngày hẹn một tuần. Như thường lệ chàng nằm trên gạch lạnh đọc thư nàng với một bóng ngọc lan thơm. Dĩ nhiên phải đọc nhiều lần cái đoạn quan trọng kia. Chàng mơ màng đặt tờ thư trên ngực lắng nghe điệu nhạc ba-sô nhộn nhịp từ căn nhà phía trước vọng qua. Chàng ngắm hình nàng không biết là lần thứ bao nhiêu. Nàng sẽ mặc áo đỏ thướt tha đến với chàng.

Khi đã qua cơn cảm xúc đột ngột, mừng rỡ thái quá như đứa trẻ thấy hộp kẹo xinh đẹp reo mừng không biết trong hộp có phải kẹo ngọt hay sỏi cứng. Chàng đọc kỹ một chút, nghĩ đến tình trạng hiện tại và bớt vui.

Sao vậy ? Đây không phải là điều chàng hằng mơ ước sao ?

Chàng đồng ý đây là điều mong đợi cả tháng nay vì sắp ra trường chàng không còn ở cùng thành phố với nàng. Ước mơ không đến như mơ ước, do đó chàng buồn.

Đây là các lý do chánh đáng của chàng nhưng nàng không bao giờ biết cũng như ngờ được, vượt qua óc tưởng tượng rất phong phú của nàng. Vì nàng là con gái, cho dầu nàng nghiên cứu môn về Tâm Lý học cùng Tâm lý bạn trai cũng vô ích. Chàng biết thế nên không trách nàng chút nào.

Chỗ hẹn là quán nước gần máy lạnh đúng như chàng tưởng tượng. Vào quán bắt buộc chàng cùng nàng phải ăn uống một thứ gì đó. Dù muốn dù không chàng là người trả tiền. Không, phải nói rằng chàng rất hãnh diện mà trả tiền vì đây là bốn phần cao quý của người nam. Chàng chẳng hề tiếc bất cứ thứ gì chàng có, sá gì chút tiền bạc phù du

đó. Chàng làm nhầm, chiều thứ năm ngày 27, cuối tháng. Tiếc thay chàng không có thứ mà chàng không tiếc đó. Gần tuần nay chàng tập nhịn ăn sáng và uống liên tu một bình trà đầy. Tiền cơm đã đóng đủ, hai tháng bạn^{thi} xong đã về nghỉ hè, chàng không biết vay ở đâu. Tính chàng hay ngược và coi nhẹ vấn đề tiền bạc dù nó thường đề nặng lên chàng, chàng chưa vay mượn lần nào mà cũng không đủ can đảm để mở miệng hỏi mượn. Chỉ còn hy vọng mong manh là học bổng có lẽ sẽ có vài ngày tới. Chàng về nhà nhưng chỉ đến được Bình Dương, đường lên quán nhà kệt lưu thông mấy ngày nay. Chưa bao giờ chàng khổ tâm đến thế.

Có thể chàng đóng kịch bỏ quên ví tại G. với nàng là khán giả. Tuy nhiên màn kịch ngắn này rất nguy hiểm cho an ninh của chàng trên đường tới chỗ hẹn, chàng không dám thực hiện đâu. Giả sử chàng đóng kịch còn nàng thật sự chỉ có tiền lẻ đi xe trong ví mà thôi. Trời, chàng phải độn thổ mất. Chàng không có can cước để lại, phần nàng con gái rất ít khi mang can cước trong người. Quýnh quá biết đâu chàng dắt nàng chạy. Tên hai người sẽ nằm bên nhau trong bụi từ quê ra tỉnh cho cả nước cười, bàn tán, châm biếm...xôn xao.

Chàng soát trên người không thấy vật gì cầm được. Ba chàng có cho cái đồng hồ nhưng không lấy, chàng vốn ghét vướng bận, lệ thuộc thời giờ. Chàng buồn bã người ra. Hai mươi tuổi, chàng trẻ tuổi tháng tháng ngửa tay chờ gia đình viện trợ. Còn một chút hy vọng : Đêm đó chàng thức trắng viết ba cái chuyện phiếm gửi nhật báo. Tiền nhuận bút không nhiều, vừa đủ để chàng yên tâm nói chuyện trong quán. Chàng gửi bài và hết sức lạc quan, tự tin. Trời cao không quên chàng mà. Đêm đêm mãi miết tưởng tượng, xếp đặt các câu nói thật bay bướm sẽ rót vào tai nàng. Chàng mơ thấy màu đỏ chói chang của tà áo cuốn lấy chàng thật êm ái...

Mỗi chiều chàng đạp xe tới trường đợi thông cáo học bổng và ghé sạp báo coi cộp. Tay run run lật tìm một cách vụng về trang ba tờ báo rồi thất vọng vì không phải bài của chàng. Chưa tuyệt vọng chàng đi mượn giày vớ của thằng bạn để sẵn sàng đến nơi hẹn. Có khi vào giờ chót sẽ có cái chàng cần. Yêu khổ đến thế sao ? Chàng căng thẳng, mỗi

mòn, mệt nhoài. Đêm chàng lấy thơ cũ của nàng đọc chậm rãi hưởng thụ chút hạnh phúc tựa chàng bé nghèo có trái táo ăn dè từng miếng nhỏ. Không thể nào viết thư báo kết hẹn gặp hay gặp việc cần thiết lắm hoặc viện một lý do nào đó. Về đêm xóm thật tĩnh mịch. Chàng trần trổ trên gạch lạnh ngắt, chàng đếm giọt mưa đều đều đặn buồn tẻ xuống sân xi măng bên cây mận. Nghe con các kẻ kêu chàng đọc theo "hên, xui" như người đàn bà dị đoan.

Cuối cùng chàng thất vọng hoàn toàn, chẳng còn nghĩ ngợi gì nữa. Chiều thứ tư bài chưa đăng, học bổng chưa về, tóm lại những cố gắng chỉ là con số không. Đêm đen thăm và dài dằng dặc chịu không nổi. Chàng mong đêm qua mau để rồi khi đêm qua thì mong thời gian ngừng lại để chiều hẹn không tới. Thời gian khiêu khích chàng, thật chậm nhỏ từ giọt muộn bào mòn trái tim. Khuya trên mái mận rồi ngồi trên mái nhà nhìn quanh những ngọn đèn ngủ màu vàng màu hồng thật ấm áp. Chàng định nhảy xuống nền xi măng ướt phía dưới. Chàng không nhảy vì mái nhà chẳng cao gì, có nhảy chỉ gãy chân lại tay là cùng.

Chiều thứ năm chàng đón xe buýt ra phố. Trời vẫn vũ mưa. Chàng đi ngang khu hàng sách cũ với con mắt lơ đãng. Gặp vài người bạn, hỏi ít câu rồi đi. Chưa lần nào bạn bè bắt gặp chàng đi với một cô gái xấu hoặc đẹp. Bước chân chàng lùi thui chưa từng gõ cùng nhịp ròn rã. Chàng nhát ? Không đâu, chàng nói chuyện ra gì lắm. Mặt mũi chàng không đèn nổi tề tuy đôi lúc chàng buồn về sự mình chẳng có gì bảo đảm, chẳng là cái gì hết. Nhưng với người ngoài chàng biết có nhiều kẻ hơi nể chàng, khoái có tài viết lách vớ vẩn như chàng. Thôi, chàng biết rồi. Chàng mặc cảm trước các cô gái đẹp, duyên dáng nên không dám tiến tới trong lúc chàng vốn lãng mạn và quá lý tưởng chỉ yêu được các cô gái xinh xấu, dễ thương để lại riết tục vòng lẩn quẩn là cô đơn hoài.

Đi một lúc chàng thấy tờ tuần báo cũ đăng hình chàng. Nó vàng ố nằm phơi tênh hênh dưới nắng bên cái rễ cây me. Chàng lật ngay tầm hình đó, ngắm rồi cười một mình. Chung quanh người ta sục sạo moi móc đồng sách cũ không ai biết có người trong báo nhảy

ra đứng bên cạnh, chẳng ai để ý tới chàng, "nhà văn mới lớn" như nàng gọi. Chàng gỡ kim đóng lấy trang báo in hình chàng xếp gọn bỏ vào túi.

Chàng đi lơ ngơ trong phố, ghé ngắm áp phích ở các rạp xi-nê, đứng nghe nhạc ở các hiệu bán bản băng nhạc. Chàng ngắm các nụ hồng màu đỏ như đôi môi chúm chím. chàng vừa biết cái đau khi gai hồng đâm vào tim chứ không phải tay. Trời mưa lác rác như sương sa, quán nước với ngọn đèn vàng dịu, tiếng hát France Gall nhẹ và hay hơn bất cứ lúc nào, kem dâu ngọt lịm mời mọc trong tiệm, tách cà phê nóng không chỗ chề trong chiều như hôm nay.

Tất cả giống như chàng tưởng tượng. Chỉ có chàng, không có cái thứ tám thường kia, đang ngồi băng đá bên quán G. trong mưa nhỏ.

Cô gái tóc ngắn, áo đỏ hở cổ, tay rộng vào quán với cô bạn mặc jupe xanh đậm. Hai cô ngồi tận góc quán, gần quầy rượu. Bà đầm mặc quần áo đỏ dắt chó và ông chồng bước vào. Một cô áo pull đỏ vịn cánh tay chàng thanh niên đẩy cửa kính vào quán. Hai người ngồi bên nhau, cười nhìn nhau. Chắc chắn không phải nàng. Trời mưa âm u nhiều người khoái mặc áo đỏ. Nhưng không phải màu đỏ hoa phượng.

Rồi nàng đến với áo dài đỏ. Chàng có linh cảm thật bén nhạy, chàng biết ngay là nàng tựa hồ hình ảnh nào in sâu trong trí. Lý do khiến chàng quả quyết vì cô gái đi một mình. Nàng bước nhanh vội vã mở cửa như sợ có người bắt gặp. Chàng đứng lên ghề thấy rõ nàng đứng lại ngay cánh cửa ngó dáo dác. Rồi nàng ngồi vào cái bàn ở góc bên trái sát tường. May mắn không có ai ngồi một mình hoặc có người đọc báo.

Nàng nhỏ bé ngồi khuất sau lưng vợ chồng bà đầm dắt chó, chàng thấy một chút màu áo nàng. Nếu là con bò rừng chàng nhào ngay tới màu áo đỏ để vồ ôm nàng. Chàng không dám đi ngang quán để nhìn rõ hơn. Chàng ra về.

Trời mưa nhỏ nhỏ dai dẳng không biết bao giờ tạnh. Chỉ thoáng nhìn chàng đủ thấy nàng rất dễ thương hơn chàng tưởng. Nàng ngồi với ly nước lạnh tanh và hết sức ngượng bởi con gái ai lại ngồi quán một

minh. Tội nghiệp nàng, chắc nàng khóc. Không bao giờ nàng biết lý do quá kỳ cục và lằng nhằng khiến chàng không thể đến gặp nàng. (Nếu biết nàng tha thứ cho chàng ngay).

Chuyện kỳ lạ : Chàng và nàng cùng đến nơi hẹn đúng giờ, cùng ngày nhưng không bao giờ gặp nhau.

Tại sao ? Chàng không thể trả lời câu hỏi này.

Nàng tha hồ giận chàng suốt đời.

Chàng trẻ tuổi bao giờ cũng hơi tự kiêu một chút và tự tin quá đáng. Chàng đợi thư nàng hặc hỏi tại sao chàng không đến, sau đó chàng sẽ xin lỗi và hẹn một ngày khác do chàng chọn. Nàng tự ái đẩy người sẽ chờ thư chàng xin lỗi, năn nỉ vài câu là nguội giận ngay và sẵn sàng viết thư cho chàng. Tính nàng vốn giận không dai và có lẽ nàng chẳng dám giận chàng lâu, sợ chàng không thêm viết thư nữa. Chàng biết vậy, nhưng vẫn tin mạnh mẽ là nàng sẽ viết thư hặc hỏi trước, cũng như trước đây nàng viết thư đầu tiên để quên chàng.

Chàng đợi thư và buồn. Nàng chờ thư và giận. Chàng tự tin quá hẳn còn nàng tự ái nên sau hết không ai viết thư cho ai. Chàng và nàng đang đi trên hai con đường song song như đường rầy xe lửa. Chàng mong mới làm chỉ cái ngày hai con đường gặp nhau. Nàng nhìn xa hun hút cứ tưởng rằng chúng sẽ gặp nhau ở đâu đó.

Một tháng qua. Chàng sống bình thường không biết nàng thì có đậu ? Chàng đã trở về nhà nghỉ hè chờ lãnh sự vụ lệnh đến dạy một trường quê xa xôi hẻo lánh. Màu áo đỏ hoa phượng ám ảnh chàng không ngớt. Đi phở gặp bất cứ chiếc áo đỏ nào chàng đều quay nhìn chăm chú. Chàng qua lại công viên đó nhiều lần, vào G. ngồi tại chiếc ghế nàng đã ngồi, nhất là vào những chiều mưa.

Ví dụ hai người gặp nhau ngoài phố ? Nàng không biết chàng đâu, còn chàng không hề nhớ mặt vì chỉ nhìn thoáng qua. Có lẽ hai người đã thấy một cách vô tình giữa dòng người hỗn độn ngoài phố. Hai người tưởng quen thân, ngỡ sẽ yêu nhau bỗng trở thành lạ hơn

bất cứ người lạ nào.

Lâu lâu gặp nhau bạn chàng hỏi :

— Chuyện của mày đi đến đâu rồi ?

Chàng cười buồn.

— Chẳng đi đến đâu cả.

Câu trả lời thật đúng. Chàng vẫn cô đơn thâm thương và tự an ủi người nghệ sĩ sáng tác thường cô đơn, nhờ đó họ sáng tác được các tác phẩm hay, có người yêu chàng để thời giờ đi chơi thích hơn. Nếu không cô đơn khó mà tưởng tượng để viết truyện gói ghém niềm mơ ước trong đó. Chàng yêu nhân vật nữ do chàng vẽ ra, vì thế chàng đưa nàng vào truyện để yêu nàng mãi mãi.

Dần dần chàng thăm dò quả tim và xác nhận đã yêu nàng, chắc chắn rồi, chàng khó cãi lại quả tim đã phán. Chàng tin rằng nàng cũng yêu chàng lắm. Đó là tình yêu ảo tưởng.

Chuyện kỳ lạ nữa : Hai người đều yêu nhau nhưng chẳng bao giờ gặp nhau để mà yêu nhau.

Nàng cười nói :

— Sẽ có ngày chúng mình gặp nhau mà...

Trời. Chàng sao quên câu nói đó. Tiếng cười trong vui của nàng qua điện thoại. Không khi nào chàng ngờ rằng câu nói đó ở thì tương lai mãi mãi. Chàng ao ước thấy miệng nàng cười biết bao.

Tất cả thư của nàng được sắp xếp, cột ngay ngắn cất dưới đáy thùng sách cũ. Đôi khi chàng lấy làm kinh ngạc và thán phục sao mình có thể viết nhiều thư đến thẻ cho một người không quen. Nàng có còn tự hỏi vì sao chàng không đến ? Tại sao chàng không viết thư xin lỗi ? Mong rằng nàng đính ninh lá thư hẹn chàng đến G. đã thất lạc.

Chàng cố tình đánh lừa chính mình rằng lá thư đó thất lạc, nàng chưa cho chàng một buổi hẹn nào cả. Rằng chiều hẹn chỉ là sản phẩm do chàng tưởng tượng.

Giả sử nàng tin chắc lá thư hẹn đã thất lạc rồi nàng viết thư cho chàng bình thường như trước thì sao ? Hai trường hợp xảy ra. Một là chàng không có dịp ghé phòng cũ và thư nàng sẽ thất lạc thật sự. Hai là có tình cờ ghé qua được thư nàng. Trời ơi, chàng không

có cau đằm thừ từ nữa đầu vì chắc chắn nàng sẽ để nghị một chiều hẹn khác. Chàng đâu phải là kịch sĩ đại tài để tiếp tục giả vờ... Chàng sợ chạy theo cái bóng lắm rồi.

Tuy nhiên, chàng có phần chủ quan cũng như không biết tâm lý con gái gì ráo. Nàng đã đến nơi hẹn, đã khóc lóc, đã buồn bã rồi giận chàng suốt đời chứ không đủ bình tĩnh suy đoán rằng thư bị thất lạc. Không thể nào nàng đóng lại vở kịch hẹn hò rất nhạt nhẽo lần thứ hai. Nàng mắc giận hờn rồi đợi thư chàng xin lỗi. Đợi dài cô, mỗi mòn và nàng có nhớ:

— Anh sẽ không viết thư cho nhỏ nữa...

Rồi nàng sẽ quên đi một cách mau chóng như nàng thường than van là có trí nhớ thật tệ. Chàng có là gì trong đời nàng mà bắt nàng nhớ hoài?

Rồi cuộc chàng và nàng chưa bao giờ gặp gỡ tuy đã có thời kỳ tương yêu nhau, tương sẽ có một mối tình thật vĩ đại xảy ra giữa hai người. □

NGUYỄN THUY NHƠN

nước mắt và hạnh phúc

trên dòng sông nhỏ
niềm hạnh phúc tình cờ
người xa không lời nói
tình sâu như cơn mơ

làm sao em biết được
cuộc tình rồi mong manh
trôi theo chiều con nước
trái hạnh phúc còn xanh

trên gỗ buồn hoang vắng
sầu dâng ngập lối về
nên người đành quên lãng
ngày tháng dài lê thê

làm sao em biết được
tâm sự của dòng sông
lời yêu thương thêu trước
là những nhánh sầu đông

buổi chiều trong nhà nguyện
vang vang lời kinh cầu
niềm cô đơn hiện diện
hiển như dòng mắt sầu

làm sao em biết được
những lời hát buồn hiu
con thuyền trong nước ngược
chờ chuyển niềm chất chứa

ANH QUYÊN

kiểu giang

Tôi mỉm cười lại với cái mặt mình trong gương. Chưa đủ, cần phải trợn hai con mắt lên nữa. Tụi bạn vẫn bảo mắt nhỏ Khuê to quá, mỗi lần trợn lên nhìn phát khiếp. Và tôi trợn mắt thật. Bây giờ trông mặt mũi đã dữ dằn lắm rồi. Hừm, dữ vậy mà có người chẳng sợ, vẫn cho con nhỏ em leo cây buổi chiều nay. Người đáng tội là anh Quyên chứ ai. Tôi nhớ lại sáng thứ hai, lúc đang đẩy xe ra khỏi nhà:

— Ơ, anh Quyên đi đâu vậy?

— Tối Khuê chơi nè. Còn Khuê định đi đâu?

— Xui cho anh rồi, hôm nay em có hẹn với Dung. Nếu anh muốn thì vào nhà nói chuyện với... má em cho vui.

Giọng anh chùng xuống:

— Thôi anh về, khi khác anh đến.

— Khi nào cơ?

— Xem xem, à, chiều thứ năm nghe.

— Vâng, em chào.

Rõ ràng cái miệng hẹn ngon lành mà hôm nay, thứ năm, anh

bắt tôi đợi dài người cả buổi chiều. A, hay Quyên ta định trả thù lại bữa thứ hai đây ?

Đồ con trai gì mà xấu. Tôi thờ ra. Mím môi hoài cũng mím, trợn mắt hoài phát nhưc đầu. Thôi thì buông ra cho chúng trở lại bình thường cho rồi. Tôi nhìn lại tôi. Trời ơi cái mặt hiền quá, mặt coi ngây thơ con cóc cụ quá. Thảm nào Quyên chẳng coi thường mình. Con tức dâng ào ào, tôi quăng cuốn sách vô tội trên bàn cái bịch rồi nhào lên giường nằm úa nước mắt.

Đồng hồ ngoài phòng khách gõ 6 tiếng. Tôi nhóm dậy nhìn trời. Vậy là hết một buổi chiều. Biết thế thì ban trưa Tâm đèn rủ đi xi-nê, tôi đã theo hán cho xong. Chỉ tại tôi nhớ Quyên và cái hẹn của anh. Đáng đời mi chưa Khuê ? Đã vậy còn mang tội nói dối với Tâm nữa.

— Khuê bữa nay kỳ quá, đi với ta cho vui mà.

— Không được, ta nhưc đầu lắm.

— Hối nào đèn giờ mi đâu có bệnh nhưc đầu ?

— Ờ, ờ... hôm nay tự nhiên nhưc quá. Thôi mi ghé rủ con Dung thử coi.

— Thật nhưc đầu không ? Nghi quá.

— Thật mà, thật mà. Mặt tôi nhăn như một kẻ đau ốm nhất đời.

Tâm hậm hực bỏ đi. Chúa ơi, cũng vì anh Quyên mà miệng con nói dối tron tru vui vẻ như vậy đó. Lại còn việc mẹ rủ đi chợ Saigon mua vải nữa chứ. Mọi khi thì tôi hăng hái đi liền vì đi với mẹ thế nào cũng được ghé hàng quà làm một châu no nê. Thế mà tôi đã can đảm dùn công việc dễ thương này cho chị Thu rồi. Người ta dám liều mình hy sinh vì « đại nghĩa » như vậy nhưng có ai biết đâu. « Họ » giờ này chắc đang ngủ khoèo ở nhà hoặc đang bận đạo phở mí ai đó, bỏ quên con em chờ đợi. Dám lắm à, chiều chiều nằng tăn đi chơi dung dăng dung dề là nhất. Tôi chạy ba bước đèn tù lạnh rớt một ly nước lạnh, uống cạn. Ly nước làm tỉnh táo tâm hồn tôi. Anh không đèn thì không cần chơi với anh nữa, giận luôn. Tôi lăm bắm một mình rồi xuống bếp nấu cơm. Ui chao tức quá, con tức chạy lên nằm ngang thực quán, thôi tôi nay không thèm ăn cơm đâu. Mà cũng chẳng thèm khóc, tốn hao những hạt « châu ngọc » cho một kẻ coi thường mình là điều chẳng

nên. Tôi cứ vừa làm việc vừa nghĩ lan man thế mà tiêu tan cơn giận. Giận ai chi cho mệt, có trái chanh dư đây, ta pha nước chanh uống chơi. Vừa pha xong ly nước tôi bỗng giật mình vì nghe loảng thoảng tiếng của « ai đó » :

— Phụng ới, mở cửa cho anh.

— A, anh Quyên.

— Có ai ở nhà không cô bé ?

Hừ, khôn dữ, làm bộ hỏi hỏi. Biết vậy ban nãy dặn nhỏ Phụng là mình đi chơi rồi.

— Dạ bỏ mẹ em đi vắng chỉ còn chị Khuê dưới bếp. Đề em gọi chị ấy nghe.

Tôi dậm chân, hừ bột hừ đường hết rồi. Có tiếng chân chạy xuống rồi Phụng gọi :

— Chị Khuê, anh Quyên đèn kia.

Tôi làm bộ :

— Cái gì ?

— Anh Quyên đèn.

— Thấy kệ anh chứ.

— Ờ !...

— Phụng lên nói chuyện với anh ấy đi.

— Sao lại em ?

— Không lẽ tao ?

— Thì bạn của chị mà !

— Bây giờ tao nhường cho mấy đó.

— Hừ !

Phụng đứng tần ngần một lát chạy lên thông báo « kêt quả ». Không biết hai người nói gì trên đó, rồi có bước chân đi xuống. Một trăm phần trăm không phải bước chân nhỏ Phụng. Chết cha. Tôi đứng sững.

— Khuê đang nấu cơm há ?

— ...

— Ui, giận rồi. Cho anh xin lỗi.

— Ai lỗi gì mà anh xin.

Tôi bức cái miệng tôi quá, sao không im luôn mà còn ra nói làm chi. Thì ra mình vẫn còn nặng nợ với nhau. Ý nghĩ này làm tôi mỉm cười. Thừa thắng xông lên, anh cũng cười:

— Hết giận rồi hả?

— Anh đúng hẹn quá nhỉ!

— Thì bây giờ vẫn là buổi chiều chứ bộ. Có ai nói «6 giờ tối» đâu.

— Đền giờ này thì đúng đó chơi vì em phải nấu cơm.

— Không sao.

Cái miệng anh sao tôi nói không lại. Quyền khoanh tay nhìn tôi đứng rửa rau. Bữa nay biết bỏ mẹ đi vắng nên mới dám xuống tận bếp láng nhằng đây mà. Đã vậy cho đứng chết luôn. Nghĩ thế chứ tôi không dám. Lỡ mẹ về mẹ sẽ la tai sao tiếp khách trong bếp. Gọi Phụng xuống, tôi nói nhỏ:

— Nấu cơm dùm ta nghe.

— Nói dễ nghe chưa. Sao hồi nãy...

— Suyt, im! Mai ta bao ăn chè.

Tôi đẩy anh lên nhà rồi quẹo qua phòng mình liếc sơ khuôn mặt. Chà, cái mặt coi vui vẻ dữ. Tôi trở ra:

— Anh làm chi giờ này mới ghé đây?

— Tại anh mắc mấy người khách ngoài Nha Trang vào. Họ ngồi lâu quá, từ bốn giờ đến giờ.

— Sao anh không đuổi họ?

— Lỡ họ đánh anh thì sao?

— Đánh lại. Gọi em, em đánh giúp cho.

— Mặt em mà đánh ai, có người hù một cái là run rồi.

Thầy chưa. Quyền chẳng sợ tôi chút nào. Bởi vậy anh cứ gọi tôi là con nít. Con nít vậy chứ tôi làm được khối việc giúp anh. Tôi đọc những bài văn cho anh đánh máy vào stencil mỗi khi làm bài phẩm nê, tôi sửa bài giúp bọn học trò anh nê, tôi chấm bài thi dùm anh nê. Quyền phải biết có nhỏ em như tôi lợi lắm lắm. Nhưng chắc đôi khi anh nổi sùng vì những mẻ nêo, vôi vôi của tôi? Ráng chịu, quyền làm em của tôi mà.

— Bỏ mẹ em khoẻ không?

— Dạ khoẻ.

— Em khoẻ không?

Tôi háy anh, nhìn mặt em biết liền.

— Bữa thứ hai anh đến có chuyện chi?

— Đến thăm em vậy thôi. Nghỉ hè có gì lạ không nhỏ?

Chà, tình nghĩa dữ. Nghỉ gần hết tháng hè mới thấy anh lại thăm.

Cũng may tôi vẫn bình thường, chứ tôi có đau liệt giường liệt chiếu hoặc (nói đại chút xiu) lăn kên ra theo ông bà thì anh cũng chả biết. Tôi khoe:

— Bỏ mới mua x. đạp mới cho em.

— Sướng nhì.

— Còn anh sao?

— Anh đi Mỹ Tho nửa tháng, mới về hôm chúa nhật.

— Ủ, thế quà của em đâu?

Quyền cười. Tôi biết chắc chẳng có gì cả. Tính anh như vậy, lần nào đi xa cũng hứa quà cáp nhưng lúc về ngồi cười trừ. Tôi mà ăn nhầm gì, ai kia may ra mới có quà chứ. Tôi nói ra điều này, anh cứ đầu tôi:

— Khuê nói bậy bạ gì thế.

Thôi chết chưa rót nước mời anh uống rồi. Tôi chạy xuống bếp, cho anh Quyền uống nước lạnh hay nước trà đây? Mắt tôi đụng phải ly nước chanh vừa pha chưa kịp uống. Phải đấy, nhường phần mình cho anh đi. Té ra tôi cũng còn thương anh Quyền làm chứ bộ, vậy mà mới hồi nãy nào trợn mắt, nêo mím môi, tưởng như gặp anh là...uỳnh liến. Bưng ly nước chanh vừa đi được mấy bước, tôi quay lại. Không được, anh ly nước chanh vừa đi được mấy bước, tôi quay lại. Không được, anh Quyền nhiều tội lắm, đi Mỹ Tho về chẳng có một cục kẹo để phần tôi. Lại còn bắt tôi đợi cả buổi chiều. Phải trả đũa mới mong huê được. Tôi tìm con dao cắt thêm một phần tư trái chanh khác vát vào ly nước. Ờ, tập cho anh chưa chát một chút. Tôi quậy đều, mức một thìa nêo thứ rồi tôi cười khúc khích. Cho anh Quyền chết luôn. Nhỏ Phụng đang làm chi đó quay lại:

— Bà già điên!

Quyền uống một hớp nước chanh rồi nhìn tôi. Về mặt kỳ quái

của anh khiến tôi phá lên cười.

— Em pha đây hả ?

— Cỡ anh phải uống thứ này mới đáng.

— À, thì ra...

Trời bỗng đổ mưa ào ạt. Chẳng cơn gì cũng mưa. Tôi đứng lên bật đèn. Anh nhăn nhó :

— Mưa thì làm sao anh về ?

— Ráng chịu cho quen. Nhất định không cho anh mượn áo mưa đâu.

— Con nhỏ này ác với anh nó quá.

— Ai ác thì này biết mà.

Quyên cười làm lành, thôi mờ mờ. Rồi mỗi đứa ngồi một bên bàn nhìn dung nhan nhau. Anh bỏ kính cận ra đẹp hơn lúc đeo, Quyên à. Tôi phải xúi anh bỏ kính luôn luôn mới được, lúc nào cũng có cặp kính ba độ trên mặt trông anh già khảng. Thật ra Quyên cũng còn nhi đồng tính lắm, tôi thích tiếng *ò ời... ời...* mỗi lần anh nói điều gì. Chẳng hạn như, *Khuê bữa nay phá quá ời.. ời...*

Nói chuyện vớ vẩn một lát thì tạnh mưa. Quyên đeo kính vào :

— Thôi anh về nghe, đôi bụng rồi.

Tôi chu môi lên chẳng nói. Xí, đi thăm tôi thì anh lo về, còn đi thăm chị ấy chắc chả khi nào anh vội vàng vậy đâu. Có nhỏ em làm đồng minh mà không chịu o bề là có ngày ta theo phe địch à. Quyên đã đứng lên nhưng thấy điệu bộ tôi anh lại ngồi xuống.

— Ngoan nào Khuê.

— Thì em có nói gì đâu.

— Không nói gì mà cái mặt...

Anh bật cười làm tôi cũng cười theo.

— Hôm nào rảnh anh sẽ dẫn đi chơi.

— Nói chắc chắn, em không có xài chữ «hôm nào» ở đây.

— Con nhỏ này, anh lác đầu, vậy thì thứ hai sau đi.

— Thật néh ?

— Thật. Nhưng tôi đến mà cô bỏ đi chơi như hôm nọ thì chết đây.

— Vâng. Nhưng anh hứa mà không đến thì cũng chết đây.

Quyên cười. Con người chi mà dư nộ cười quá đôi. Tôi tiến anh ra sân. Trời vẫn còn mưa rất nhỏ. Giàn bông giấy trên đầu chúng tôi ướt lướt thướt nhỏ từng hạt nước long lanh xuống tóc, xuống vai. Chà, anh đến thăm em một chiều mưa đây mà. Nếu như hai đứa tôi yêu nhau thì khung cảnh này hẳn tuyệt vời. Nhưng mà ông anh lớn của tôi ời, làm sao lại có chuyện quái đản ấy phải không ? Bởi thế anh vẫn còn nhớ đường về và tôi còn lo xấn quẩn, dùng chân đá nước văng tùm lum, cho dơ quần anh chơi. Ý cha, anh Quyên bận quần mới ta, quần patte d'âne hoang. Vậy mới đúng là anh tôi chứ, ai lại mặc hoài mấy cái quần thẳng đuột mẹ sấm sao chịu vậy. Tính anh không để ý bề ngoài, tôi thích cái đơn giản đó. Và tôi nói với ra công :

— May thêm mấy cái áo cho đủ bộ nghe anh Quyên.

— Rắc rồi !

Tôi bứt một cái lá mạn óng ả. Thứ hai đi đâu ? Không biết nhưng sẽ bắt anh đi đến khi mệt thì thôi. Đáng đời, ai bảo hứa. □

quà
tặng
cho
tình
yêu

NHỎ
THÔI
gửi

— Khi bạn nắm tay một người con gái, bạn hãy nghĩ rằng họ đang khóc (nếu mới yêu)

— Con người rất ghét sửa đổi nhưng họ sẽ sửa đổi.

— Đàn bà thường tạo ra vĩ nhân hơn là họ tạo ra chính họ.

— Bạn có thể xem tật xấu của con người như những lúc soi gương của họ.

-- Những tội lỗi của con người có từ khi Ông Adam hôn lên môi bà Eva.

— Trong khi kẻ khác muốn bạn thua họ, bạn hãy nghĩ rằng chính họ đang lo sợ họ là kẻ thua bạn.

TÔN NỮ THU DUNG

NGUYỄN NGỌC NGHĨA

như ru tình ngủ say

tặng tiểu ngân

*Đời mình như dòng xuôi, tình mãi mãi còn đau, người
như chim rừng núi, mang mang một mối sầu*

*Vô tình ta không biết, nghìn năm sóng phủ phàng, âm
thầm trôi đi hết, không một lời âm vang*

*Bắt ngờ trong giấc mộng, mơ hồ nghe tiếng người, cũng
bắt ngờ ảo vọng, thức giấc quên đoá cườm*

*Một ngày ta đứng đón, hạnh phúc về trên tay, một ngày
ta đứng ngóng, tình yêu đẩy hai vai*

*Một ngày ta cúi xuống, xin đời hãy bình yên, một ngày
ta đuổi bóng, xin suốt đời là đêm*

*Vô tình ta không biết, rằng người đã vội quên, tiếng
chìm nào thấm thiết, vắng trong chiều buồn lênh*

*Vô tình ta đứng hát, và một mình ta nghe, êm đềm
không ai biết, âm thầm không ai nghe*

*Vô tình ta đứng khóc, chỉ một mình ta hay, gió ru từng
sợi tóc, như ru tình ngủ say*

*Một ngày ta tiếc nuối, kỷ niệm đã tròng tròng, đời
mình như dòng xuôi, nghìn năm rất dửng dưng*

TÔN NỮ THU DUNG

xanh khói hện hò

*Anh sẽ tới, thưa em — thánh nhỏ
Ngày chim reo gọi âm chắt đời nhau
Hồn vắng mới âm vang từng chân cỏ
Lòng ngọt ngào từng đợt lá chiêm bao*

*Anh sẽ tới, ngày xanh giờ linh hiển
Đôi cỏ xưa cũng ngút khói hện hò
Chờ anh không? thánh nữ ngoan yêu dấu
Ngày mưa thơm rơi lắt phất bên hồ*

*Và Nga ạ, những dốc buồn tội nghiệp
Những cụm sương ôm hết một đời anh
Đường quỳ rộ vàng riêng mùa mặt thiết
Như tay đan cong những ngón thân tình*

*Chờ anh nhé, ngày mở trang thánh ước
Phúc âm riêng của hai kẻ yêu nhau
Và hãy nhớ sớm mai trời mùt mặt
Tình lênh đênh như sóng vỗ chân cầu*

*Làm sao quên? hồ gà con yêu dấu
Những chân xưa khua động bóng u buồn
Và ở đó mang đầy hồn thánh sùng
Nên vô cùng thêm một nụ hôn ngon*

*Anh sẽ tới Nga ơi, giờ hạnh ngộ
Cổ xe đầu lóc cóc bước trong mê*

NGUYỄN NGỌC NGHĨA

cám ơn em đã yêu anh

truyện dài DUYÊN ANH

— Thưa bố, thơ của con đã được cấp giấy phép xuất bản. Hai tháng nữa, thơ con sẽ in xong. Con muốn hôm phát hành thi phẩm đầu tay của con, con biếu bố mẹ bản đặc biệt đánh số 1. Buổi phát hành thơ, con mời các giáo sư của con chủ tọa.

— Nhà xuất bản nào in thơ của con ?

— Con tự xuất bản.

Ông bố gật gù :

— Bố hiểu rồi.

Đoàn Dự gãi gáy :

— Bố giúp đỡ con nhé !

Ông bố cười ruối :

— Bố đã già rồi. Già rồi nên bố nhiều kinh nghiệm. Đây là một kinh nghiệm quý báu : Con nên làm thơ đăng báo chơi cho vui, chờ đợi bố vốn xuất bản thơ và chờ ôm mộng trở thành thi sĩ. Con xin tiền bố may quần áo, ăn quà vặt, bố cho ngay. In thơ thì một đồng bố cũng không cho. Mày học văn chương, bố đã thất vọng, lại đòi làm thi sĩ thì quá là bất hạnh cho bố. Bao mày học kỹ sư mày không chịu nghe.

Đoàn Dự buồn bã lắm. Cậu không vui vịnh bố. Cậu biết bố cậu thiếu mơ mộng và thừa thực tế. Cậu bèn tính kẻ khác. Đoàn Dự lễ phép nói :

— Thưa bố, nếu bố không cho tiền, con sẽ đi nhà xuất bản nó in và chịu một sự bóc lột tim óc.

Ông bố phàn :

— Tùy mày.

Đoàn Dự chán nản liah mắt. Ngay buổi chiều hôm ấy, cậu giả vờ đau, chề ăn cơm. Mẹ cậu tội nghiệp cậu, lên gác thăm cậu. Khi bàn tay bà mẹ sờ rầm trán con thì cậu con liền khóc rưng rức. Bà mẹ sợ hãi :

— Con đau lắm à ?

Đoàn Dự đóng kịch :

— Mẹ ơi, con chột mắt.

Bà mẹ cuống quýt :

— Đừng nói dại, con trai của mẹ.

— Mẹ thương con không ?

— Thương.

— Bố không thương con. Con sẽ đi tu, mẹ ạ !

Bà mẹ giật mình cái thót. Kịch sĩ Đoàn Dự có vẻ thành công. Khi người ta cần tiền, người ta trở thành kịch sĩ một cách tự nhiên và bất hủ.

— Chớ đi tu. Đi tu lấy ai nối dõi tông đường ?

— Mẹ ạ !

— Gì con ?

— Xưa có ông thi sĩ Chê Lan Viên, mười sáu tuổi chế tạo được tập thơ *Điêu tàn*. Ông xin tiền bố ông xuất bản, bố ông mắng ông, đánh ông. Mẹ ông thương ông, cho tiền ông xuất bản. Nhờ đó, ông nổi tiếng. Lại còn thi sĩ chùa Hương Nguyễn Nhược Pháp nữa, tâm sự cũng na ná...

— Thì con đừng đi tu, con cứ ở nhà chế tạo thơ.

— Con đã chế tạo một cuốn dấy cộm. Con xin bố giúp đỡ, bố la con khiến con đau và con buồn muốn đi tu. Thôi, mẹ cứ để con đi tu. Tu là cõi phúc, mẹ ơi !

— Con phải thương mẹ chứ. Nhà ta có mỗi mình con là mụn trai mà con lại đi tu thì khổ thân mẹ biết bao !

— Bố cấm con làm thi sĩ, con tình nguyện gọt đầu làm tu sĩ.

— Mẹ không cảm con.
 — Mẹ không cảm nhưng mẹ không thể giúp đỡ con.
 — Mẹ giúp đỡ. Con muốn gì nào?
 — Con muốn xuất bản thơ.
 — Mẹ sẽ cho con tiền. Bao nhiêu?
 — Hai trăm năm mươi ngàn lận.
 — Mẹ cho con ba trăm. Mẹ mới hết hụi.
 — Cảm ơn mẹ. Mà...
 — Mà sao?
 — Mẹ dấu kín chuyện này. Hễ bỏ biết, bỏ máng con, con quyết đi tu.

— Mẹ hứa giữ kín.
 Đoàn Dự hét ồm. Cậu đã vùi được tiền mẹ để in thơ sau một màu bi hài kịch dọa ăn đậu phụ tương tàu. Về phần Elvis Đậu, cậu đã phát mại chiếc Honda 90 cho Phòng Trưng Bày Xe Gắn Máy. Và cậu cũng đóng một vở kịch gay go. Bán xe, làm giấy tờ, giao thế chủ quyền xong, Elvis Đậu vác tiền đặt nhà in. Rồi cậu leo xe buýt về nhà, tóc tai phờ phạc, mặt mũi buồn thảm. Mắt cậu chỉ... muốn khóc.

Ba cậu hỏi :
 — Xe đâu ?
 Elvis Đậu tái mặt (sợ hãi thật lực), ấp úng :
 — Thừa ba...
 — Mắt rồi à ?
 — Không, bị thôi. Sờ con đen quá. Con vào Khai Trí mua sách, quên khóa.
 — Có bótt chưa ?
 — Dạ, đã có. Để con đăng báo xin chuộc theo luật giang hồ.
 Ba cậu tội nghiệp cậu vãi lời rồi an ủi :
 — Mắt xe cũng do sơ phạm, con à! Thôi, của đi thay người. Con chả nên buồn bã. Rồi ba sẽ mua cái khác. Ba làm thêm giờ phụ trội, để dành tiền mua xe mới cho con.

Elvis Đậu nghĩ tới những giọt mồ hôi của cha sẽ đổ xuống những giờ làm việc phụ trội thì sốt sả lắm song nghĩ tới giờ phút vinh quang

của một thi sĩ thì mừng rơn. Cậu tự hứa, nếu nổi danh, sẽ đưa luôn cả thân phụ vào văn học sử một lượt. Gọi là báo hiệu. Ôi, ở đời ai có qua cầu mới hay. Độc giả mua thơ đọc tưởng rằng làm thơ, xuất bản thơ dễ dàng như con nít đá dề, đánh đáo. Có ai biết mỗi thi phẩm ra đời là mỗi âm mưu san núi, lấp biển. Thi dụ thi phẩm *Thơ đôi ta* của đôi danh tài Đoàn Dự và Elvis Đậu.

Thời gian tính bằng giây phút. Và giây phút cộng lại, chia ra được hai tháng thiếu bốn ngày kể từ hôm thơ sắp chữ của cơ sở ăn loét Hải Âu máy mò những ngón tay đen thui lên *Thơ đôi ta*. Thời gian đó, thi sĩ Đoàn Dự vắng mặt thường xuyên ở nhà. Thi sĩ Elvis Đậu cũng rứa. Hai nhà thơ sắp nổi tiếng gặm bánh mì tại ăn quán để sửa «mơ rớt» và trình bày những trang thơ tối tân của thời đại hôm nay. Mỗi thi sĩ khoe một bức hình chân dung cũng riêu sừ và đôi giọng phát biểu cảm tưởng. Rồi *Thơ đôi ta* đã hoàn thành gồm hai trăm bốn mươi trang cả bìa «ốp xết» lẫn phụ bản «typô». Hai bản nhạc của Đỗ Mi nổi bật. Đặc biệt, ở trang số bốn, phần «Cùng hai tác giả», người ta sẽ bị dọa như thế này :

ĐANG IN

*Đời sao khổ thế. Mùa hoa râm bụi.
 Tên một loài ếch ương đồng nội
 Em ơi đừng vô sở thủ. Khi hóa thành người.
 Bàn tay bầy ngón. Chiều rặng vô của em tôi.
 Hoa hậu chợ Cầu Muối.*

SẮP XUẤT BẢN

*Đi Vừng Tầu đừng quên mua ruốc bà giáo Thảo.
 Tình yêu không tên chỉ có cung thời.
 Chiều mira Sài Gòn xe cháy bu dзі. Tàu khúc.
 Áo thùng và bi tát. Em tôi ngồi ngáp.
 Người yêu sứt môi. Đi tìm mận trổng cá trong lỗ mũi.
 Vệ sinh vệ rắng. Đừng ngậm tằm khi ra đường em nhé.*

Trong tờ hợp đồng ký với cơ sở Hải Âu, hai thi sĩ bắt chủ cơ sở phải bảo vệ triệt để *Thơ đôi ta*, hề lọt ra ngoài một cuốn trước ngày phát hành, chủ cơ sở sẽ bị đền tiền và có thể ra tòa. Do đó, dù đã vô bì, cắt bụng sách và gói kỹ, cả Elvis Đậu lẫn Đoàn Dự đều không dám... có cuốn nào. Bí mật hoàn toàn. Bí mật trùm kín hai thi sĩ. Ngày phát hành là ngày ra mắt. Nạp bản buổi sáng. Ra mắt buổi tối. Họ đặt in hai trăm tấm thiệp mời bằng giấy Crystal super luxe. Thiệp mời như thế này :

THIỆP MỜI

Thi sĩ Elvis Đậu, 313/13 Đại lộ Hoàng Hôn, Sài Gòn III

Thi sĩ Đoàn Dự, 304 Đại lộ Bình Minh, Sài Gòn I

Trân trọng và hoan hỉ kính mời:

Ông, Bà, Cô, Cậu...

*Vui lòng đến Hội Quán Cây Bã Đậu đường Hoàng Quyển, số 18, vào hồi 20 giờ ngày 20 tháng 9 năm 1974 dùng tiệc trà thân mật và dự khán buổi diễn ngâm thơ nhân dịp phát hành ra mắt thi phẩm đầu tay của chúng tôi là *Thơ Đôi Ta*.*

Sự hiện diện của Ông, Bà, Cô, Cậu sẽ là một viên đá quý đóng góp vào cuộc đắp nền thi ca dân tộc.

TRÂN TRỌNG

*Ghi chú : Mỗi vị sẽ được tặng một cuốn *Thơ Đôi Ta* miễn phí với chữ ký và cú triện son của hai thi sĩ. Xin mặc quần áo chỉnh tề, đi giày mang vớ đàn ông. Miễn tiếp người mang dép. Nếu không đến, cứ ở nhà, đừng đưa thiệp cho Marie hay Philippe.*

Họ cũng bỏ một khoản tiền thuê speaker, khoản tiền mua... một chai champagne khai mạc. Các ngâm sĩ, ông sáo sĩ, nhạc sĩ đệm đàn thì do Hội Quán Cây Bã Đậu bao giã, tính chung với tiền nước ngọt và bánh. Elvis Đậu chọn các cô Thúy Kiều, Thúy Vân, Đạm Tiên diễn ngâm thơ của mình. Đoàn Dự chọn các ông Thúc Sinh, Kim Trọng, Hồ Tôn Hiến. Khi buổi ra mắt *Thơ đôi ta* chấm dứt, Đoàn Dự sẽ tiêu gọn bát hụi của mẹ cậu, Elvis Đậu mất cái Honda 90 và cái đồng hồ Rolex cầm ở hiệu cầm đồ. Ngót triệu bạc cho một cuốn

thơ. Nặng quá. In những ba nghìn bản giấy giố, một nghìn bản giấy hoa tiên và năm trăm bản giấy Bleu amour registre impériale cyclo 1789. Lại còn hai cái áo đuôi tôm! Cứ như Léon Tolstoi với Victor Hugo ấy. Hôm nay, tóc Đoàn Dự đã dài. Và tóc Elvis Đậu thì khỏi nói. Nó chằm ngang vai. Cuộc in thơ hoàn toàn bí mật. Các cô Hoàng Dung, Vương Ngọc Yên, Chu Chi Nhược, Hân Ly, Triệu Minh không hề biết. Hai đảng thân phụ của hai thi sĩ cũng không hề biết, không hề biết luôn cả sự ra đi không về của đồng hồ Rolex, Oméga, giấy chuyển, lắc vàng và radio, cassette...

Bất ngờ một hôm, các cô Dung, Yên, Nhược, Ly, Minh nhận được thiệp mời của thi sĩ Elvis Đậu và Đoàn Dự. Sự kinh ngạc diễn ra dưới gốc cây khế. Lại hội thảo một đề tài đã chết từ lâu: Elvis Đậu là ai?

Elvis Đậu là ai, thi sĩ Đoàn Dự liền ngang đáp:

— Là người mà các cô sẽ kính phục. Là thi sĩ lớn của thời đại chúng ta. Như tôi. Các cô đừng già vờ. Các cô đã biết Elvis Đậu rồi.

Hoàng Dung ngơ ngác:

— Là ai? Em chưa biết.

Triệu Minh đơn đà:

— Là ai?

Hân Ly nóng nhiệt:

— Là ai, anh Dự?

Vương Ngọc Yên thiết tha:

— Là ai, thi sĩ Đoàn Dự?

Đoàn Dự kênh kiệu:

— Là ai, hừ, đó là kẻ đã thử lòng các cô qua một lá thư tán tỉnh ngớ ngẩn. Và đó là thi sĩ Thai Đề.

Thai Đề, tiếng bom rung chuyển tâm hồn Nghịch Nữ. Chỉ có Chu Chi Nhược rùng rùng. Cô lo sợ Đoàn Dự nổi tiếng và mất luôn Đoàn Dự. Cô thờ dài. Một mình cô nghe nỗi buồn của cô. Cô nhìn trộm Đoàn Dự. Mắt chớp mau.

— Thai Đề. Nghe rõ chứ? Các cô chế hân ba xạo, hân đã xuất bản một pho thơ trả lời các cô.

Hoàng Dung xì phẩn :

— Thai Đề trả lời em, hả ?

Vương Ngọc Yên cong cớn :

— Trả lời cả tao nữa.

Hân Ly ngoác miệng :

— Trả lời riêng tao.

Triệu Minh xì dài :

— Thai Đề trả lời tao đó.

Đoàn Dự vênh vang :

— Trả lời ai, tối mai các cô đến Hội Quán Cây Bã Đậu sẽ rõ.

Đoàn Dự «tàn nhẫn» bỏ đi, không thèm hỏi Chu Chỉ Nhược nữa câu. Cũng chẳng thèm ngó Chu Chỉ Nhược tí ti ông cụ nào. Nước mắt Chu Chỉ Nhược ứa ra. Cô trông theo Đoàn Dự. Thấy hai tiếng *thi sĩ* sao mà đáng ghét. Bốn Nghịch Nữ kia lại chơi «oản tù tì» và bàn tán chuyện áo quần diện đi dự «dạ hội» tối mai. Có lẽ, Chu Chỉ Nhược nằm nhà cầu nguyện cho Đoàn Dự thi sĩ trở về quê hương cù lẩn của chàng.

Một trăm tân khách gồm đủ các thành phần trong xã hội tới tham dự buổi phát hành ra mắt thi phẩm *Thơ Đôi Ta*. Họ là giáo sư văn chương, thi sĩ, tài tử màn ảnh, nghệ sĩ vọng cổ, đạo diễn xì nê, thấy tướng cái lương hổ quảng, ký giả, nữ sinh và bạn bè của hai thi sĩ. Nhà thơ Đoàn Dự không dám mời ông cụ thân sinh vì sợ ông cụ đánh đòn. Còn ông cụ thân sinh của nhà thơ Elvis Đậu bận đồ mồ hôi ở những giờ phụ trội cho cái xe Honda đến đưa con cưng số xui bị vỡ. Mặc áo đuôi tôm, hai thi sĩ trông rất trưởng giả, xứng đáng là hai thi sĩ hàng đầu. Mỗi thi sĩ đặc trách một bên công, tập thể thao cổ và tay phải. Nghĩa là cúi chào và bắt tay lia lịa. Họ còn thể thao mỗi bằng những nụ cười tươi rói. Khách danh dự của hai thi sĩ chỉ là năm cô Vương Ngọc Yên, Hân Ly, Chu Chỉ Nhược, Hoàng Dung, Triệu Minh. Trừ cô Chu Chỉ Nhược đến muộn, bốn cô đều mặc áo dạ hội, xách bóp,

đánh phấn, tô son và quảng cáo nước hoa ngoại quốc.

Vì mặc áo đuôi tôm mua rẻ ở Chợ Trời nên Elvis Đậu rất... Mỹ. Nhà thơ lớn của chúng ta thò tay chụp lấy tay các em ái mộ lâu một chút. Cậu đã tiếc rẻ vì bốn em đeo găng. Ôi, găng tay là biên giới cách trở của cảm xúc. Giá các em đừng đeo găng, niềm cảm thông hẳn sẽ giạt mạnh gấp sáu lần điện cao thế. Elvis Đậu đích thân dẫn bốn em vào bàn dành riêng cho Nghịch Nữ. Bàn tròn, thấp, kê gần sân khấu, nơi nhà thơ lớn Elvis Đậu sẽ phóng lên phát biểu cảm tưởng. Chai champagne duy nhất đã ngâm đá và phủ kín bằng chiếc khăn trắng muốt, nằm cạnh bình hoa cắm toàn hồng nhung, nom vô cùng mát mắt. Elvis Đậu dẫn các em vô, mời ngồi rồi cũng ngồi lý tiếp chuyện bốn em. Cậu không thèm ra công Hội Quán nữa. Xưa có kẻ nói : Chí lớn trong thiên hạ không đẩy đôi mắt mỹ nhân, nay Elvis Đậu có thể nói : Sự nghiệp thi ca chỉ để đồ đẩy đôi mắt người đẹp. Cậu hài lòng quá. Cậu sung sướng nhiều. Elvis Đậu đã thành công. Cái xã hội đang ồn ào tối nay, ở đây, sẽ vẳng đi, nếu thiếu các cô Vương Ngọc Yên, Hân Ly, Triệu Minh, Hoàng Dung. Bốn em thôi, đã xứng đáng cái tội nói dối mắt xe để thực hiện thi phẩm đầu đời.

Đoàn Dự sốt ruột. Bụng cậu sôi sùng sục. Ai bỏ cục vôi vào bao tử cậu ấy. Người khách cuối cùng đã tới. Đoàn Dự vẫn đứng đây. Chu Chỉ Nhược đâu cả ? Em đi xích lô máy hay xe ôm mà lâu dữ thế ! Chắc em giận ta rồi. Ôi, ta ngu ghê, mấy tháng trước ta đã hắt hủi, xua đuổi em. Hôm qua, phát thiệp mời cho em, ta không thèm hỏi em nửa lời. Em tủi thân. Em nằm nhà khóc lóc. Hoặc em mặc maxi-jupe phóng Honda. Áo em bị bánh xe cuốn. Em lẫn dưng giữa đường. Xe tuần canh phải chờ em đến nhà thương thí. Đoàn Dự chán nản. «Đời vàng em rồi say với ai ?» Đoàn Dự thần thờ bước vô Hội Quán. Cái đuôi tôm lác lư một cách vô duyên. Cậu tiền sát bàn có bình hoa hồng nhung. Thấy hoa ứa héo. Cậu kéo ghế, uể oải ngồi cạnh Hoàng Dung, thì thầm :

— Con Chu Chỉ Nhược không đi à ?

Hoàng Dung lễ phép :

— Thưa anh, hình như, nó đi Vững Tàu hỏi chiều.

— Nó chê tao, hả ?

— Không. Nó bảo nó dốt thơ, không biết thưởng thức thơ. Nó không thích anh làm thi sĩ.

— Mà sao ?

— Được làm em anh là một vinh dự.

— Đúng, mày nói đúng. Tao cần gì nó. Ngoài nó, tao còn hàng vạn người hâm mộ.

Cuộc thi thẩm của anh Đoàn Dự bị cúp ngang khi speaker Thương Hàn Tử (chết do bệnh thương hàn) xuất hiện ở mi-cô :

— Thưa quý vị quan khách,

Ban tổ chức, nhị vị thi sĩ Elvis — Đoàn Dự và Hội Quán Cây Bã Đậu chân thành cảm ơn quý vị vì quý vị tới muộn có bốn mươi phút. Chúng tôi tưởng quý vị tới muộn một tiếng rưỡi cơ. Chính tôi đã kiểm soát chân quý vị và thấy quý vị đều mang giày có vớ. Và, đặc biệt, không ai ủy quyền tham dự buổi sinh hoạt văn học nghệ thuật này cho các cô nhai hay chú nhỏ. Nên chúng tôi càng cảm kích. Sau đây, chúng tôi được hân hạnh và trịnh trọng đến mức tối đa giới thiệu hai thi sĩ, hai cái đỉnh của đêm nay là Elvis Đậu và Đoàn Dự.

Hai thi sĩ với hai cái áo đuôi tôm màu đen lừng lững bước lên sân khấu. Họ cúi đầu chào quan khách. Và quan khách vỗ tay hoan hô hộ tưng bừng. Một đồng thi phẩm *Thơ đôi ta* gói riêng từng cuốn thắt ngang dọc bằng giấy màu xanh, đỏ chờ đợi gửi tặng tận tay quan khách. Nhìn qua thi tài Elvis Đậu và Đoàn Dự, quan khách đã cảm phục rồi. Chưa một thi sĩ nào tổ chức tặng thơ trịnh trọng và sang trọng đến thế ! Hai nhà thơ chấp tay xá lia lia cảm tạ quan khách. Đoàn, Elvis Đậu tiến sát mi-cô và Đoàn Dự rút lui vào hậu trường.

Nhà thơ của chúng ta gõ thử mi-cô kêu lộp cộp. Chàng thời phù phù. Kỹ lưỡng hơn, chàng đếm *một, hai, ba* những ba sinh ngữ Tây, Tàu, Mỹ. «Un, deux, trois. Dắt, dzì, xám. One, two, three»... Và chàng mở máy phát biểu cảm tưởng :

— Thưa quý vị,

Thưa bằng hữu,

Thật là một vinh hạnh tôi cao cho chúng tôi được tiếp đón quý vị và bằng hữu tại Hội Quán Cây Bã Đậu này nhân dịp chúng tôi cho phát hành thi phẩm thứ nhất mở đường tiên phong cho rất nhiều pho thơ của chúng tôi ngày mai, ngày mốt. Lát nữa đây, quý vị và bằng hữu sẽ uống xá xị con cộp, xá xị con nai, cam vàng, dưa xanh, coca cola đen và ăn bánh ngọt và nghe diễn ngâm thơ của chúng tôi. Quý vị có thể khóc thét hay cười bỏ vì một lời thơ lạ đời chưa từng xảy ra trong nền thi ca cổ kim Đông Tây. Nhưng khóc thét hay cười bỏ thì cũng là sự thành công như điên, «xuy-h xe phu» của chúng tôi. Thơ của chúng tôi là những trái đâm thẳng vào tim, những «cú đĩa rạch ô cơ», là những nhát dao chém rướm máu đời sống, là kính hiên vi soi rõ cả chân con vì trùng bò trên miếng thịt bò khô nhỏ nhất. Quý vị đừng cười vội. Tôi nói quý vị có thể cười bỏ hay khóc thét là một cách để nói thôi. Nếu quý vị cười bỏ hay khóc thét, quý vị sẽ hối hận. Tại sao thế ? Câu trả lời dành cho quý vị đọc hết thi phẩm *Thơ đôi ta*. Bây giờ, xin quý vị nâng ly...

Một tiếng nổ bốp. Cái nút chai champagne bắn vọt lên trần Hội Quán. Người bồi rót rượu và bưng cho Elvis Đậu một ly. Nhà thơ giải thích :

— Rất tiếc chúng tôi chỉ có một chai champagne còn do một nữ độc giả từ Buôn Badia's tận Pleiku gió lạnh mùa gởi về tặng. (Elvis Đậu ba đĩa như cái Buôn Badia's ấy). Xin mạn phép quý vị uống riêng sự hâm mộ này.

Elvis Đậu đơ cao ly champagne khai mạc cuộc ăn uống. Sau đó, chàng xuống bàn danh dự, nhường sân khấu cho các nghệ sĩ sửa soạn diễn ngâm thơ. Chàng sửa cái nơ, tình tứ hỏi bốn Nghịch Nữ :

— Tôi nói được chứ ?

Bốn Nghịch Nữ đua nhau tăng bốc lầy điềm.

— Anh nói như gió đàn.

— Giọng anh âm như Sĩ Phú.

— Hơn cả Anh Ngọc.

— Không, giọng anh tựa tựa Gilbert Bécaud.

Cô Hoàng Dung gạ :

— Lát anh ký tặng em bản đặc biệt nhé ! Em sẽ chụp ảnh chữ ký của anh, in vào cái bát ăn cơm cho nó ngon.

Elvis Đậu hỏi :

— Có in hình anh không ?

Cậu đã dám xưng *anh* và sửa soạn *anh anh*, em em. Hoàng Dung đáp :

— Hình anh, em đeo trước ngực.

Elvis Đậu ngây ngất. Cậu thăm dò cô Hân Ly :

— Còn em, em nghĩ thế nào về anh ?

Cô Hân Ly xúc động :

— Em ày à...

— Ừa.

Tiếng *ira* ngọt như đường phổi.

— Em thấy anh giống hình thi sĩ Beaudelaire quá. Anh có định dự giải văn chương Nobel không ?

Elvis Đậu nói :

— Nếu em cho phép, anh sẽ tự dịch và gửi thẳng tới Hàn Lâm Viện Thụy Điển.

Cậu lại hỏi cô Vương Ngọc Yên.

— Và em, em Yên ?

Cô Vương Ngọc Yên thò thè :

— Anh giống Rimbaud, Đoàn Dự giống Verlaine. Anh sẽ bắt từ.

Elvis Đậu cụng ly với Triệu Minh :

— Em ví anh với ai ?

Cô Triệu Minh say đắm nhìn Elvis Đậu :

— Anh giống Đường Minh Hoàng.

Elvis Đậu khoái trá :

— Còn em, em là Dương Quý Phi !

LỜI NGƯỜI VIẾT : Nếu Elvis Đậu làm thơ không giống con giáp nào trong mười hai con giáp, cậu vẫn có tài nói như thường. Cũng

như các nhà phê bình văn nghệ kiêm sáng tác vậy. Họ đã phê bình rất hay nhưng viết văn, làm thơ thì chẳng ra cái giống gì cả.

Thi sĩ Đoàn Dự ngồi nghe thi sĩ Elvis Đậu tán tỉnh bòn em thì muốn điên lên. Cậu làm thơ chỉ vì Chu Chi Nhược, thế mà cô này lại không yêu thơ. Cô đi Vũng Tàu tắm biển và ăn cóc xanh chấm mắm ruốc bà giáo Thảo ! Đoàn Dự cô đơn. Đoàn Dự bắt đầu thấy sự bất lực của thi ca. Cậu hy vọng ở những người con gái khác. Khờn nổi, ở cái bàn này, các cô đều xưng tụng Elvis Đậu và cho cậu ra rìa. Đoàn Dự cúi sườn, rót rượu uống lia. Cậu dốc cạn chai champagne. Rất may, sân khấu đã sửa soạn xong. Và nhạc sĩ dương cầm của Hội Quán Cây Bã Đậu đã dạo bản *Con đò đưa xác loan* báo cuộc diễn ngâm sắp khởi sự.

Người ta thấy ông sáo sĩ Tiêu Sứ ngồi trên cái ghế đầu đang thổi sáo ngắn, sáo dài trông rất thảm. Cái gì trình diễn cũng ngoạn mục, trừ ngâm thơ và thổi sáo. Cho nên Tao Đàn ở radio nó hay bao nhiêu thì ra tivi nó buồn cười bấy nhiêu. Speaker Thương Hàn Tứ lại xuất hiện :

— Thưa quý vị,

Hai thi sĩ sẽ ký tặng sách quý vị. Màn này xong là chúng tôi sẽ đi một đường Tao đàn Mây đàn hấp dẫn vô cùng.

Nhà thơ Elvis Đậu vội vàng nhảy lên sân khấu, đẩy speaker Thương Hàn Tứ xê ra chỗ khác và mỉm cười cầu tài :

— Thưa quý vị,

Thưa bằng hữu,

Nếu ký tặng riêng từng vị thì tôi e rằng phải «đem không ngủ» tại Hội Quán Cây Bã Đậu này. Bởi những hai chữ ký lộn. Lại còn viết tên quý vị nữa chứ. Do đó, anh em chúng tôi đã ghi chung chung một câu *Tác giả trân trọng kính tặng* rồi ký tên Elvis Đậu và Đoàn Dự cùng hai cái dấu son tươi, một tròn, một vuông. Tại sao lại tròn vuông ? Đó là biểu tượng của bánh dầy, bánh chưng, của lòng chung thủy, chí tình của người Việt Nam. Đó cũng còn là biểu tượng của «mẹ tròn con

vuông, nghĩa là, thi sĩ tròn, thơ của họ vuông. Thừa quý vị, thừa bằng hữu, chúng tôi sắp trao tặng *Thơ đôi ta*...

Quan khách lại vỗ tay. Đoàn Dự thấy Elvis Đậu được vỗ tay hai lần thì...nổi cơn ghen. Nhà thơ của chúng ta bèn nhảy vọt lên sân khấu, giăng lầy mi cô :

— Thừa quý vị,

Thưa các bạn,

Khoan đã. Nhờ tất cả một tí. Đồng nghiệp của tôi là thi sĩ Elvis Đậu chưa nói hết, nói rõ về khuynh hướng *Thơ đôi ta* và biểu tượng vuông tròn thể hiện qua hai cái triện son. Tôi muốn nói thêm : *Thơ đôi ta* chính là cái huyết sấu do chính tôi (Đoàn Dự giả vờ quên nói *chúng tôi*) đào bằng bút nguyên tử để xô đẩy mọi trường phái thơ ở đây, hôm nay và hôm qua, xuống rồi vùi đất lên. Hơn cả trái đào, trúng tim, thơ của tôi là trái đào trúng mũi khiến chảy máu cam, trúng cảm khiến gãy răng. Thơ của tôi là cứu âm bạch cốt trào dâng thũng đầu phọt óc, là giáng long thập bát chưởng, là thiết xa chưởng, là bích hủ công, là càn khôn đại nã di tâm pháp, là nhất dương chỉ là lục mạch thần kiếm...

Quan khách bỏ ly xuống bàn, vỗ tay sôi nổi. Đoàn Dự thoả mãn tự ái, bước xuống và quên luận và cái biểu tượng vuông tròn thể hiện qua hai cái triện son. Quan khách dề dãi cũng quên luôn cho tiện. Có lẽ họ chán nghe rồi. Bởi không còn gì côm nệp nát hơn là nghe các thi sĩ, văn sĩ, họa sĩ, nhạc sĩ, đạo diễn, thầy tuồng, ca sĩ nói về mình một cách xác xược hỗn láo. Màn biểu sách xảy ra. Hai thi sĩ với hai cái áo đuôi tôm lác lư, khệ nệ ôm *Thơ đôi ta* biểu tưng quan khách. Màn này chiếm mất hơn ba mươi phút trong chương trình. Rồi, cái mi cô nhường độc quyền cho speaker Thương Hàn Tử.

— Thừa quý vị,

Mở đầu phần diễn ngâm, cô Đàm Tiên, một giọng ngâm vàng của thế kỷ sẽ diễn ngâm liền một hơi năm bài thơ của thi sĩ Elvis Đậu. Và thừa quý vị, đây, cô Đàm Tiên...

Cô Đàm Tiên xuất hiện như thể ở dưới mớ chui lên. Và quan khách là Thúy Kiều — Thúy Kiều của cụ Tố Như chứ không phải

Thúy Kiều ngâm sĩ — Và đêm văn học nghệ thuật này là buổi sáng hội đạp thanh Cô Đàm Tiên khẽ cúi đầu chào cử tọa. Speaker Thương Hàn Tử cười toe toét. Cử tướng mình đẹp giai và duyên dáng lắm ày.

— Thừa quý vị,

Buổi diễn ngâm *Thơ đôi ta* rất đặc biệt. Lại có hai màn thơ nhạc giao duyên ! Ôi, Edgar Poe đã nói, thơ là nhạc, nhạc là thơ. Trong thơ nhảy nhua nhạc và trong nhạc nhảy nhua thơ, cần gì phải giao duyên. Nhưng ta đã có một nền «thời trang nhạc tuyền» thì thêm nền «thơ nhạc giao duyên» và «tân cổ giao duyên» kẻ cũng hay hay. Do đó, để làm nổi bật sự giao duyên của thơ Elvis Đậu — Đoàn Dự và nhạc Đỗ Mi. Hội Quán Cây Bã Đậu chúng tôi tuyên mộ đầy đủ nhạc công với đầy đủ nhạc khí. Tiện thể, tôi xin giới thiệu cùng quý vị : Nhạc công Tám Sừng, đàn kim; nhạc công Bảy Rô, đàn cò; nhạc công Ba Lẹ, đàn bầu; nhạc công Tư Ham, trống cơm; nhạc công Hai Thường, chũm chọe. Về phía tân nhạc thì Tony Cống, ghi ta bát; Johnny Rãnh, ghi ta xô lô; Bob Hẻm hắc tiêu; Alain Debout dương cầm...Cô Chích Chèo trình bày bản nhạc *Tình nạn* giao duyên mí ly ngâm sĩ Thúy Vân. Cô Sáo Sậu hát bản *Tình lèo* giao duyên với ngâm sĩ Đàm Tiên. Đáng lẽ, hai bài thơ *Hẹn em ở nghĩa địa* của thi sĩ Elvis Đậu và *Tôi đưa em về Mạc Đĩnh Chi* của thi sĩ Đoàn Dự cần hai đội kèn Bát Âm và Bú Rích nhưng hai đội kèn này bận chơi cho bốn đám ma nên chúng tôi không thể mời, dù trả thù lao gấp đôi và thêm tiền thưởng.

Cử tọa cười vui vẻ, ngợi khen tài nhả ngọc phun châu của speaker Thương Hàn Tử. Phần diễn ngâm, sau bao nhiêu phút nguội tanh, lạnh ngắt, thực sự bắt đầu.

Các thứ đàn ta và tây giao duyên rất dễ huế, thấm thiết. Cô Đàm Tiên mở pho *Thơ đôi ta*, kiểng một bài lục bát dân tộc của thi sĩ Elvis Đậu đọc nhanh cho chắt thơ thâm vào hồn đăng diễn ngâm mới có hồn. Tất cả nhạc cụ im tiếng, nhường chỗ cho đàn cò xô lô khúc lưu thủy. Rồi

đờn cô ngừng, đờn bầu khảy điệu bình bát. Hoi dân tộc phảng phất Hội Quán. Thơm ngát mùi hoa lý, hoa nhài, hoa bưởi, hoa cau. Không khí thiêng liêng đến nỗi không ai dám cười, dẫu người ta muốn cười khanh khách. Kìa, cô Đàm Tiên đã mở miệng ngâm. Câu thơ thứ nhất đã làm cử tọa rụng rời. A, *Thơ đôi ta đã*...vén mừng bí mật của hai thiên tài thơ lỗi lạc. Câu thơ thứ hai tiếp theo. Cử tọa phá ra cười. Mỗi tiếng thơ của Elvis Đậu là một tiếng cười. Cười sung sướng. Đây là một cuộc giải phóng phiến muộn. Giấc phiến muộn đã bị khuấy phục dưới gót dấy thơ của Elvis Đậu. Xích xiết nô lệ của phiến muộn trối chết chân tay con người đã bị thơ Elvis Đậu bẻ tung. Quả thật, thơ Elvis Đậu là những nhát dao chém gông cùm, là những trái đấm vỡ nát phiến muộn. Buổi diễn ngâm thơ nặng tính chất văn học nghệ thuật biến thành...đại nhạc hội cù lét ! Cử tọa cười hô hô. Cười ha há. Cười hô hô. Cười hi hi. Cười rạn tim. Cười nứt phổi. Cười loét bao tử. Cười rách cuống họng. Tất cả đều biến thành hề. Từ thi sĩ tới ngâm sĩ. Bồn cô Hoàng Dung, Triệu Minh, Hân Ly, Vương Ngọc Yền ôm bụng cười. Ly tách đồ tứ tung. Tiếng vỡ leng keng, loảng xoảng. Áo dạ hội bị nước xá xị con cộp, con nai, nước cam, nước táo văng ướt mềm.

Ngâm sĩ Đàm Tiên cũng cười. Nàng vừa cười vừa diễn ngâm thơ. Các nhạc công cười no nê quên cả khảy đờn. Giây đờn cười đứt, đứt tung giây, long cả phim. Chỉ có năm người không cười thôi. Đó là Elvis Đậu, Đoàn Dự và ba danh hề quan khách. Ba danh hề khiếp đảm trước sự thần bí của *Thơ đôi ta*. Họ lo ngại họ sắp thất nghiệp. Khi thơ ngâm ở quán cà phê chọc cười khán giả dư dôi thể này thì đại nhạc hội cù lét phải ề khách. Và các danh hề biết làm gì mưu sinh ? Cử tọa vẫn cười. Cười không ngừng. Sang bài thơ thứ năm, vài người quy ngả, ngất lịm. Báo động đó ! Đèn bật sáng trưng. Một cú điện thoại cho cảnh sát cấp cứu. Mười phút hồi hộp, xe cứu thương rú còi tới chở những người ngất xỉu vì cười đi bệnh viện. Giấc phiến muộn đã trở lại, tái chiếm Hội Quán Cây Bã Đậu và đặt ách thống trị lên con người sau cuộc cách mạng bất ngờ. Trận cười im bật nhường chỗ cho một hoạt cảnh mới. Có người cười mạnh quá, văng cả hàm răng giả, đòi Elvis Đậu soi đèn pin kiểm răng. Có người vung tay, ví đấm bản lên trần Hội Quán,

vuốt cái đỉnh treo lủng lẳng, không muốn rơi xuống. Có người rơi đống hồ. Có người mất nhãn cười. Có người lạc bốp, trong bụng thế động viên tại chỗ. Cuộc tìm kiếm đồ đạc rồi tỉnh như hẹ, la ơi ới. *Thơ đôi ta* mắc nạn (đúng là tình nạn), bị vấp bừa bãi và bị dẫm lên tàn bạo ! Trong tình cảnh thương tâm và hãi hùng đó, bồn nhà sản xuất điện ảnh và bồn nhà đạo diễn rất bình tĩnh. Họ xô tới chỗ hai thi sĩ Elvis Đậu và Đoàn Dự, níu kéo hai chàng ra cổng Hội Quán và chìa ra những tờ giao kèo hậu hĩnh.

— Thừa hai thi sĩ, tâm hồn của hai ngài rất hể, thể hiện qua thơ của hai ngài. Nếu hai ngài nhận thủ hai vai chính trong phim *Nhị quái thi sĩ* do Công ty của chúng tôi sắp thực hiện, hai ngài sẽ thành công rực rỡ.

— Hai ngài cho phép Công ty chúng tôi dựng lại cảnh vừa xảy ra cho phim *Thi sĩ làm hề* ?

— Công ty chúng tôi bằng lòng chia lời cho hai ngài nếu hai ngài đóng phim *Thi sĩ bắt đắc dĩ* !

— Đạo diễn Tiểu Lâm của Công ty chúng tôi sẽ đưa hai ngài lên tột đỉnh danh vọng, hạ gục các hề hôm nay.

Hai thi sĩ đang ngỡ ngàng thì một ông bầu gánh cái lương nhảy xổ tới :

— Ban hát của *qua* đang thiếu kếp hề. Hai em giúp *qua* nghe. Cầm hát châu. Hát độc quyền cho *qua* ở rạp Hóc Môn !

Đặc biệt vẫn là đạo diễn Bà Điểm với cái áo veste may tại nhà may *Chiền* ngã ba Ông Tạ bị đứt hai nút vì trận giải phóng cười vừa xảy ra, tiền đền, hai tay vỗ vai hai nhà thơ mắc nạn :

— Hai bạn thật sống động.

Bèn rút hai tấm phiếu xin cung cấp tài liệu lịch sử điện ảnh đút vào túi áo đuôi tôm của hai thi sĩ và giới thiệu :

— Mỗ là Trưởng ban Truyền thông Trường Đại học Nghệ thuật. Các *vu* đã đóng góp cho lịch sử điện ảnh rồi đó. Chủ nhật nhớ

ghê trường mỗa thuyết trình để tài về phim diều trong đời sống nhé!

Hai nhà thơ, lúc này, lên cơn mê, không còn biết đâu là thực đâu là giả, đâu là nghiêm túc, đâu là hài hước. Đành đứng chôn chân một chỗ và lắc đầu quấy quậy. Khi đó, quan khách lục tục bỏ về. Họ phát biểu cảm tưởng chung chung: Màn cười đáng công đi dự. Bốn cô Triệu Minh, Hoàng Dung, Hàn Ly, Vương Ngọc Yền về sau cùng. Mỗi cô cầm một cuốn *Thơ đôi ta*, mặt cong cớn, bước chân nặng tựa chân voi, dậm bình bịch, ngang qua nơi Elvis Đậu và Đoàn Dự "chào cò", các cô liệng *Thơ đôi ta* xuống đất không thương tiếc. Rimbaud Elvis Đậu và Verlaine Đoàn Dự cúi gằm mặt xấu hổ. Ai ngờ, hậu quả của những tháng thai nghén *Thơ đôi ta* lại phũ phàng dường ấy! Rimbaud và Verlaine nhìn vô Hội Quán. Thơ của hai chàng bữa bãi, ngồn ngàng. Bây giờ, hai chàng đã tỉnh ngộ. Hình như, hai cái đuôi tôm đã rụng rơi. Những người bồi Hội Quán lo dọn dẹp. Mạnh ly tách vỡ được bỏ chung với thơ vào sọt rác. Elvis Đậu cời áo đuôi tôm liệng xa, giọng bùi ngùi:

— Ta chia tay nhau nhé. Đoàn lão đệ!

Đoàn Dự cũng cời áo đuôi tôm vạt đi:

— Huynh đài tính gì ở ngày mai?

— Tôi lên Ban Mê Thuật giúp ông bác làm rầy. Còn lão đệ?

— Tôi đóng cửa học bài, thế không nói chuyện làm thơ nữa.

— Phải, thơ bất lực trong đời sống.

— Thơ bất lực trong cuộc tình.

Đoàn Dự bắt tay Elvis Đậu. Hai chàng trẻ tuổi, người mỗi ngả. Họ gặp nhau nhờ thơ, xa nhau vì thơ. Thật là: «Ông xanh ghét bỏ ch nhau, Chưa vui xum họp đã sấu chia phôi». Ngọn cỏ bổi hổi...

Chương kết

Nhiều tháng ngày trôi đi. Đoàn Dự đóng cửa phòng ôn bài vở học thi đúng như lời hứa. Cậu không rời nhà nửa bước, trừ những bước chân tới trường. Đoàn Dự trở về chiến khu củ lán cũ. Cậu hiền lành hơn cả

xưa, khiêm tốn hơn cả xưa. Cái giọng hồn xược và khuôn mặt nhậy nhụa văn nghệ rở tiền biên mất. Cậu đã hiểu thế nào là văn chương, nghệ thuật. Văn nghệ không phải những gì cậu đã tưởng, đã làm. Văn nghệ cũng chẳng cao siêu, ghê gớm chi sớt cả nhưng muốn nổi tiếng về văn nghệ, người ta cần làm việc nhiều thời gian, làm việc trong cô đơn, suy tư và vất vả. Văn nghệ của Đoàn Dự là thứ văn nghệ đua đòi, văn nghệ lờ bịp, láo lếu. Văn nghệ chỉ có khả năng tán gái hữu hiệu khi ta nổi tiếng. Lợi dụng văn nghệ nổi tiếng, ta cưa các em gái mê văn nghệ. Chuyện này vẫn xảy ra. Và đã khởi anh vào tù. Đoàn Dự rất đang tha thứ, bởi tuổi trẻ nào không một lần lầm lỡ. Mọi người đều quên có một thi phẩm nhan đề *Thơ đôi ta* đã ra mắt tại Hội Quán Cây Bã Đậu. Đây là Đoàn Dự. Còn Elvis Đậu? Cậu nói lên Ban Mê Thuật làm rầy, nhưng Đoàn Dự bật tin bạn vàng từ đêm già từ thăm nào. Biết đâu, Elvis Đậu chẳng đi Long Khánh học nghề đốt than, hoặc cậu ra Trung khản hoang lập ấp. Rất có thể, cậu đào cái hồ cá nhân, thấp ngọn đèn dầu, đêm ngày mài miệt trước tác một pho thơ lớn, noi gương Đặng Trần Côn tiên sinh. Tác giả *Chinh phụ ngâm khúc*, nếu chẳng bị nữ sĩ Đoàn thị Điểm cười ngặt nghẽo vì thơ quá tẻ thì đâu nở tự ái để cho ra đời khúc ngâm ngàn thu bất hủ? Ernest Hemingway, nếu chẳng bị các phê bình gia vùng gươm đâm nát nhầu vinh quang cũ qua cuốn *Bên kia sông, trong những cánh rừng* thì đâu tác giả nổi giận âm thầm xuống biển để cho ra đời tiểu thuyết *Ngư ông và biển cả*, giải thưởng văn chương Nobel? Chúng ta hãy cầu nguyện giùm Elvis Đậu, dù cậu đồn cùi làm than hay cậu tiếp tục nuôi mộng văn nghệ. Bốn cô Hàn Ly, Hoàng Dung, Triệu Minh, Vương Ngọc Yền ngậm bồ hòn đắng ngắt, không dám mở miệng công kích Elvis Đậu và Đoàn Dự. Nhờ đó, Đoàn Dự yên thân, cuối năm bắt cái chứng chỉ Dự bị Văn khoa với điểm số khá cao. Cậu hết tơ tưởng cô Chu Chi Nhược.

Vào một ngày cuối thu, Đoàn Dự đang nằm suy nghĩ về nhân vật si tình Đoàn Dự trong bộ truyện *Thiên Long bát bộ* của Kim Dung thì có tiếng

gỗ cửa. Lâu lắm rồi, không ai gõ cửa phòng riêng của Đoàn Dự. Cậu đã dán miếng giấy vào cánh cửa, ghi hàng chữ: Xin đề tôi yên lặng. Nhưng hôm nay có kẻ không muốn cậu yên lặng. Kẻ đó là cô Chu Chl Nhược. Tiếng gõ dồn dập, thôi thúc và... đùa nghịch. Đoàn Dự hồi vọng ra:

— Ai đó ?

Tiếng vang vào êm ái, nhẹ nhàng :

— Em. Chu Chl Nhược.

Đoàn Dự ngồi vụt dậy. Tại cậu ư. Mắt cậu hoa. Tim cậu rộn ràng. Cậu vừa lo sợ vừa bối rối.

— Em muốn gặp anh, anh Dự ơi !

Giọng nói của Chu Chl Nhược thiết tha quá đôi. Đoàn Dự vội quên mình đã có phen làm thi sĩ bất đắc dĩ, làm chìa khóa mở kho cười vô tận cho thiên hạ, làm suýt chết mấy người không đủ... nội lực cười ! Cậu ngỡ như chuyện buồn đã xảy ra tự kiếp nào hoặc nó chưa hề xảy ra. Cậu ngỡ như mình vẫn là Đoàn Dự củ lán năm xưa, năm ngoái, rung động tốt đỉnh khi được em gái Chu Chl Nhược nhờ chùi hộ cái bu dĩa bẩn hay sửa giùm cái thắng không ăn, hộp sò không nhai... Và Đoàn Dự phồng tới cửa, hé mở.

— Gặp tôi đề sai vật chẳng ? Tôi sẵn sàng...

Cậu ba hoa theo nhịp đập của trái tim :

— Cái quạt ở nhà cô đứt bộ phận quay tự động, hả ?

Chu Chl Nhược mỉm cười, lắc đầu thân ái :

— Không, anh ạ !

— Bàn ủi cháy giấy ?

— Không.

— Tivi không rõ hình ?

— Không.

— Radio hỏng loa ?

— Không.

— Xe Honda đạp không nổ máy ?

— Không.

— Vậy cô gặp tôi làm gì ?

Chu Chl Nhược nũng nịu :

— Anh phải mời em vô, vắt nước cam mời em uống em mới cho anh biết.

Đoàn Dự nghi ngờ :

— Cô muốn tôi điếu ? Tôi đã điếu rồi mà.

Chu Chl Nhược chớp mắt :

— Tội nghiệp em, anh Dự ! Em thật tâm sao anh cứ nghĩ giá vô gạt anh. Em đâu muốn anh trở thành thi sĩ. Chả tin, anh hỏi con Hoàng Dung. Em đã không dự buổi ra mắt thi phẩm của anh.

— Cô nằm nhà ôm bụng cười ?

— Em khóc.

— Tại sao cô khóc ?

— Em sợ...

— Cô sợ gì ?

— Anh hãy mời em vô, cầm tay em dẫn em vô đi...

Chu Chl Nhược vươn tay. Một giây xuất thần, Đoàn Dự củ lán can đảm, Đoàn Dự củ lán xâm mình nắm lấy bàn tay ngà mềm mại của Chu Chl Nhược. Cậu cảm giác lâng lâng, cảm giác kỳ tuyệt. Như thể cậu lơ lửng trên mây. Như thể cậu là Đường Minh Hoàng. Như thể cậu là Từ Thúc. Như thể cậu đang dẫn Tây Thi lên đài Cô Tô. Và khoảnh khắc ấy, cậu chợt thấy sự nghiệp văn nghệ cậu ham có là phù ảo, là bọt bèo, là mây trôi, là gió thổi. Cánh cửa thiên thai rộng mở. Đường này lên thiên thai. Đoàn Dự mời Chu Chl Nhược ngồi.

Cậu niêm nở :

— Đợi tôi xuống nhà vắt nước cam nhé !

Cô dịu dàng :

— Khỏi, anh ạ !

Cậu dục đã :

— Mau lên, cô gặp tôi làm gì ?

Cô ngập ngừng :

— Báo tin anh mừng là em đậu tời ưu. Báo tin anh mừng là em được Trời Phật độ trì.

Cậu xum xoe :

— Cô cầu nguyện điều chi ?

— Anh ạ, em đã cầu nguyện Trời Phật ban ơn cù lần cho anh mãi mãi.

Cậu ngân ngơ :

— Cô muốn tôi cù lần ?

Cô ề ập :

— Dạ, em muốn anh lại cạo trọc đầu vì em thích anh nghe em xúi dại.

Cô nắm lấy tay cậu :

— Em yêu anh bởi anh cù lần lừa... Anh cù lần lừa là anh chân thành, là anh chung thủy...

Cậu ngây ngất. Cậu bị cô chụp thuốc mê. Cậu chết đứng. Mắt cậu tròn xoe, lơ lơ. Môi cậu vể ra, bắt động. Tai cậu cụp lại, hết nghe. Nhưng mũi cậu còn hít hà được hương thơm tuyệt diệu : Hương thơm của tình yêu mộng tưởng. Và hồn cậu bay bổng nhờ hương góp gió.

— Anh nói gì với em đi chứ, anh !

Cậu đưa tay vuốt tóc cô, nói một câu ngân ngải mà một đời người chỉ có một lần để nói trong cơn mê xúc động :

— Cảm ơn em đã yêu anh...

Ngày sinh nhật tôi, 16-8-74

DUYÊN ANH

SỜ SAU KHỜ ĐĂNG TRUYỆN MỚI CỦA DUYÊN ANH NGƯỜI CON GÁI NGỒI ĐỢI MỘT CHUYẾN TÀU VỀ

• Một truyện về tình nhỏ miền Trung nằm gọn giữa hai đèo Cà và đèo Cù Mông. Một mặt trời bị núi cao che khuất. Một cô đơn bị sóng biển xô dạt ra khơi. Một người con gái ngồi ở bậc thềm ga lẻ nhìn con tàu cũ han rỉ nằm chết giấc trên đường rầy trông đợi một chuyến tàu phương xa về.

bài nhận được từ bạn ngọc

• • • • •

VAN

bùi siêu nhiên, k.p, đông t.v, nguyên huy quang, lưu tiểu vân, d.ễn h, ti tao, trần thị thu ba, thủy du, phan hồng thu, lê nguyệt thường, vương thị ngọc ngân, trần miên đi, lưu nguyên, n. nguyên, n. inhon, ngư ca, nguyên thanh châu, ngọc phượng, thái kim, rong thủy dương, la nguyên hoài, bích hà, tóc ngang ngang, tuyết canh, thủy an, bắt đắc đi, hoa nghĩa đoàn, minh hạnh, gà con, trần lăng tử, hồng hải, trịnh nguyệt, mai nhật khánh, nguyên biệt phổ, trịnh tướng phê hát, nguyên thể phượng, phạm kim phượng, miên miên, marguerite, hạt cát, phạm thành công, thủy nguyên, nguyên ngư, petit trang, p.c 50, nguyên phượng, minh lý, trần thu hương cúc, hoàng du thủy, phan di hương, lê đình sư, tuyết oanh, hoàng tử, trần thu hương cúc, ngô kim khôi, trần mai, đồ hữu thị dung, trần vũ.

THƠ

lê hưng, du tử, hoài dung, nguyên tường anh, quan sơn, khả trường an, lâm phước, petit trang, rong thủy dương, hạ trăm ca, thủy du vi, an châu lan, văn dạ thảo, lê nguyệt thường, nguyên thị kim hạnh, dạ huyền, đất thành phố, vũ di, nghi cung thoại, vũ thái vương, lê huy hoàng chương, bùi nguyên hưng, phạm khánh vũ, nguyên bạch dương, châu thủy tiểu ngân, phan bích hoài, trần đình nam, lăng sự, viên du ka tê, nguyên thủy miên, hoàng đăng quang, nguyên đình cư, bùi dư sơn, nguyên tề khuyển, xuân khanh, nguyên mây thủy, t.h., văn công mỹ, nguyễn yên hương, trần quang thiều, quan sơn, hoàng thị viên du, p.t.k.p., trần xuân an, se sẽ nâu, mặc nhiên, báo hoàng khánh nam, trần thành thạch, phượng ngọc, nguyên văn thiện, hàn thể nguyên, lê nguyên, m. đoàn du, lý quốc thịnh, nguyên tường anh, uyên mặc, nguyên tân sĩ, bùi du sơn, lê phước dạ đăng, nguyên dũng, cao văn chiến, hoang vu, kim phước.

một đời người chỉ có một lần
để câu trai nói :

**CAM ƠN EM ĐÃ
YÊU ANH**

phát hành
trung tuần tháng mười

1974